MINITEHNICUS

În luna ianuarie din acest an, în paginile revistei noastre a debutat un concurs care avea să stîrnească un deosebit interes printre pasionații tehnicii în toate domeniile acesteia: mecanică, electrotehnică, electronică, uneori toate laolaltă. Peste cîtva timp, au început să sosească brevetele. Acum s-au adunat peste o mie... Brevetele albastre atestau muncă plină de migală și pricepere, inventivitate, perseverență.

INTERVIN INIȚIATIVELE

Semnalul l-a dat Sibiul, municipiul cu cei mai mulți participanți la concurs. Sibiul a hotărît să înființeze primul grup MINITEHNICUS—CUTEZĂTORII, condus de specialiști, ajutat de Consiliul municipal al organizației pionierilor, patronat de mai multe întreprinderi din oraș. Inițiativa Sibiului a fost preluată curînd de Brașov, Bod, Tîrgoviște, Pucioasa, Arad.

LA ORA ACTUALĂ, ÎN REDACȚIE

Două mari încăperi ale redacției noastre au fost evacuate. Mai exact: au fost evacuați... redactorii, încăperile fiind invadate pur și simplu de cele mai năstrușnice obiecte, rodul imaginației creatoare a copiilor. La loc de cinste se află «Rodica», elegantul autobuz în miniatură despre care s-a mai scris. Simpla flacără a unui chibrit îl pune în mișcare datorită sistemului de celule fotoelectrice cu care este înzestrat. Alături de el se află «Buburuza electronică» din Sibiu care, tot datorită celulei fotoelectrice și a unor ingenioase antene își caută sursa de lumină ocolind obstacolele. Strungul de la Școala nr. 5 din Arad, complexele macaralele-portal, rachetodromurile primite din Tîrgoviște și Pucioasa, flota de vapoare între care se numără puternica navă «Cutezătorul», electrocomandată, splendida iolă de la Reghin, aparatele de radio cu tranzistori din Brașov...

De bună seamă, spațiul nu ne permite să înșirăm toate construcțiile aflate în redacție. Nu ne putem totuși opri să nu vă prezentăm unele, deosebit de interesante și amuzante.

GEAMANTANUL FERMECAT, PANOUL MAGIC, PROFESORUL ELECTRIC, APARATUL DE ÎNVĂȚAT TABLA ÎNMULȚIRII

Să presupunem că ne aflăm în tren. Am pus geamantanul sus, în plasă. Răsucim cu discreție o cheiță specială în broască și... putem să dormim liniștiți! Răufăcătorul care ar încerca să fure acest geamantan ar avea o surpriză neplăcută. De îndată ce îl ridică, se declanșează un semnal de alarmă care nu poate fi oprit cu

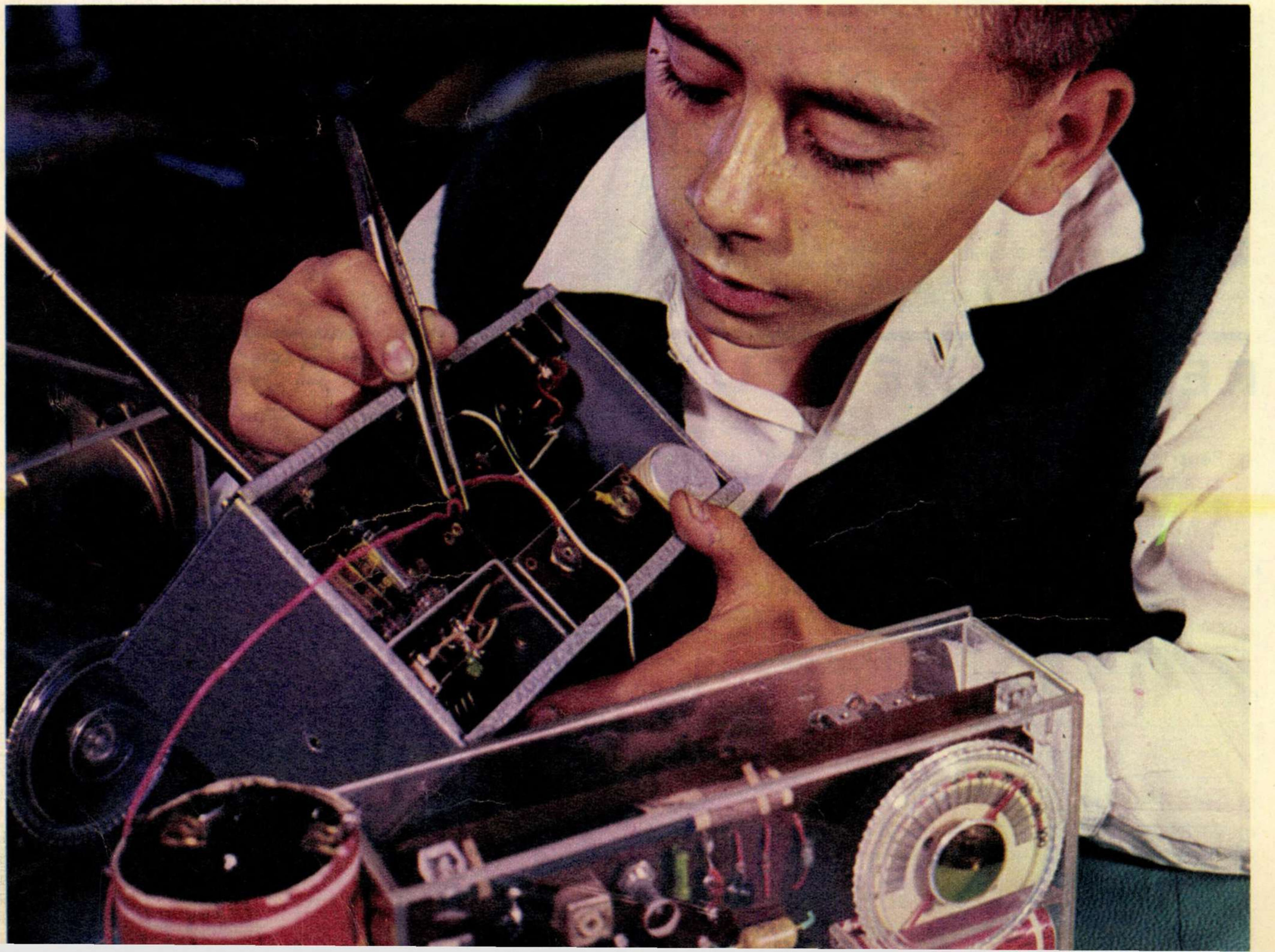

POVESTEA UNUI CONCURS

nici un chip. Este creația elevului **Rădulescu Călin** din Roșiorii de Vede.

Un panou exagonal conținînd fotografii la care ai vrea, desigur, să privești. Te apropi. Spre uimirea ta, fără ca să atingi ceva, un mecanism întreg se declanșează învîrtind panoul puternic luminat de un bec. E o interesantă aplicație a acțiunii cîmpului electromagnetic, creație a elevului **Mihalache Dănuț** din Iași.

Profesorul electric îți oferă pe un panou luminos o problemă cu trei variante. Chibzuiești și indici una dintre ele. Pe dată, un semnal luminos te vestește: «Bine« sau «greșit», ba chiar îți spune și «mulțumesc». Creatori: **Tudorache Valentin** și **Sabău Ioan** din Sibiu.

Cu două borne, distrîndu-se, un elev din clasele mici poate deprinde tabla înmulțirii. 5 × 4 = ? Becul semnalizator se aprinde doar la rezultatul corect: 20. Vă prezentăm și autorul: **Nistor Vasile** din Oradea.

VIITORUL

MINITEHNICUS nu este numai un concurs, CI ȘI O MIȘCARE. O mișcare tehnică. În vara aceasta, se va crea CLUBUL MINITEHNICUS care va primi apoi mereu noi membri din rîndurile grupurilor MINITEHNICUS—CUTEZĂTORII. În redacție se studiază propunerile unui mare număr de minitehnicieni de a avea o publicație lunară, care să apară ca supliment al revistei noastre.

Succes, prieteni! Creați! Cutezați! Niciodată nu-i prea devreme să arăți cît de harnic, de pasionat, de priceput ești!

Aurel WEISS

FOTOREPORTERII NOȘTRI LA DISPOZIȚIA VOASTRĂ!

Doi băieți din București, Bucur Nicolae *de la Școala generală nr. 4 și* Piso Marius, *de la Liceul nr. 2 își priveau deunăzi, visători, propriile construcții destinate concursului «Minitehnicus». Bucur e autorul unei rachete, iar Marius, al unui automobil-elicopter. Poate că «acești oameni minunați și mașinile lor zburătoare» se și imaginau călătorind cu propriile lor aparate! I-am chemat atunci pe colegii noștri fotoreporteri și, rugîndu-i să uzeze de posibilitățile trucajului fotografic, am anticipat împlinirea dorinței lui Marius și Bucur! Deși fiecare din aceste aparate încape cu ușurință într-o cutie de... pantofi, iată-le la dimensiunile ideale pentru a-i avea piloți pe înșiși constructorii lor!*

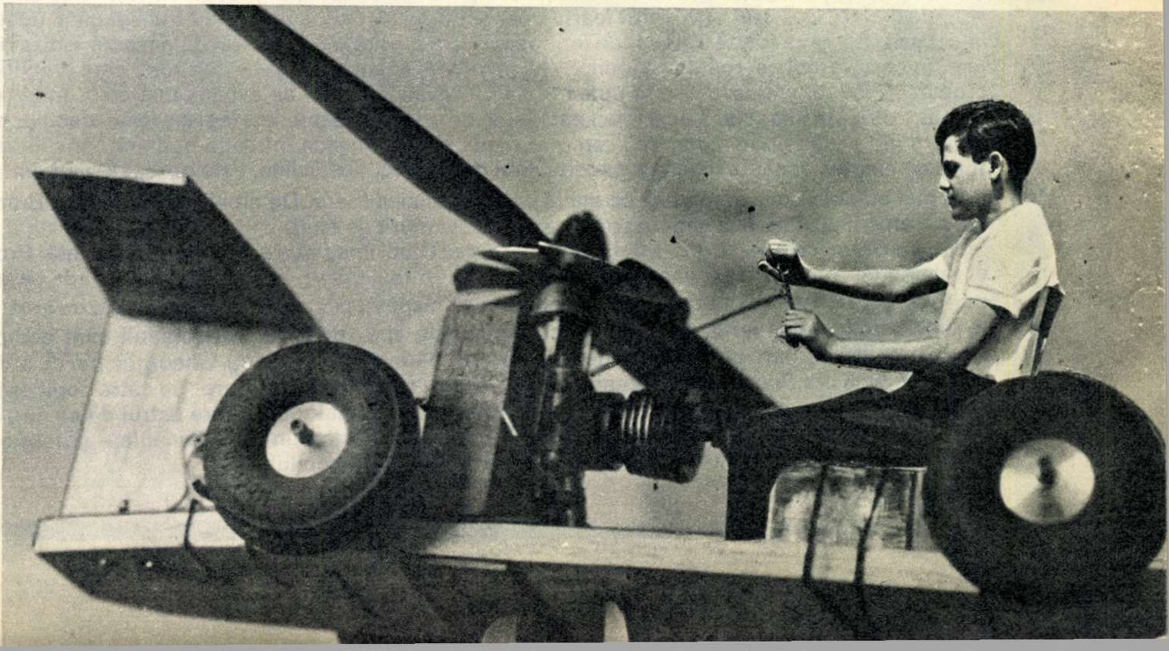

GALERIILE DE ARTĂ „Cutezătorii”

Dragi cititori, de data aceasta «Galeriile Cutezătorii» se deschid în cadrul festiv al zilei de 1 iunie. Criticul de artă N. ARGINTESCU-AMZA prezidează acest vernisaj început prin a vă ura de ziua voastră succese și bucurii.

1) «**Cocoș**». Munteanu Dan, cl. a VII-a D, Școala generală nr. 5, București.
2) «**Fratele meu**», Radu Felicia, cl. a VI-a A, Școala generală nr. 3, Pitești.
3) «**Joc de orientare în pădure**», Radu Gheorghe, cl. a VI-a F, Școala generală nr. 3, Pitești.
4) «**În arena circului**» Györbiró Réka, cl. a VI-a B, Liceul Miercurea Ciuc.
5) «**O baltă**», Văduva Sorin, cl. a V-a B, Liceul Miercurea Ciuc.

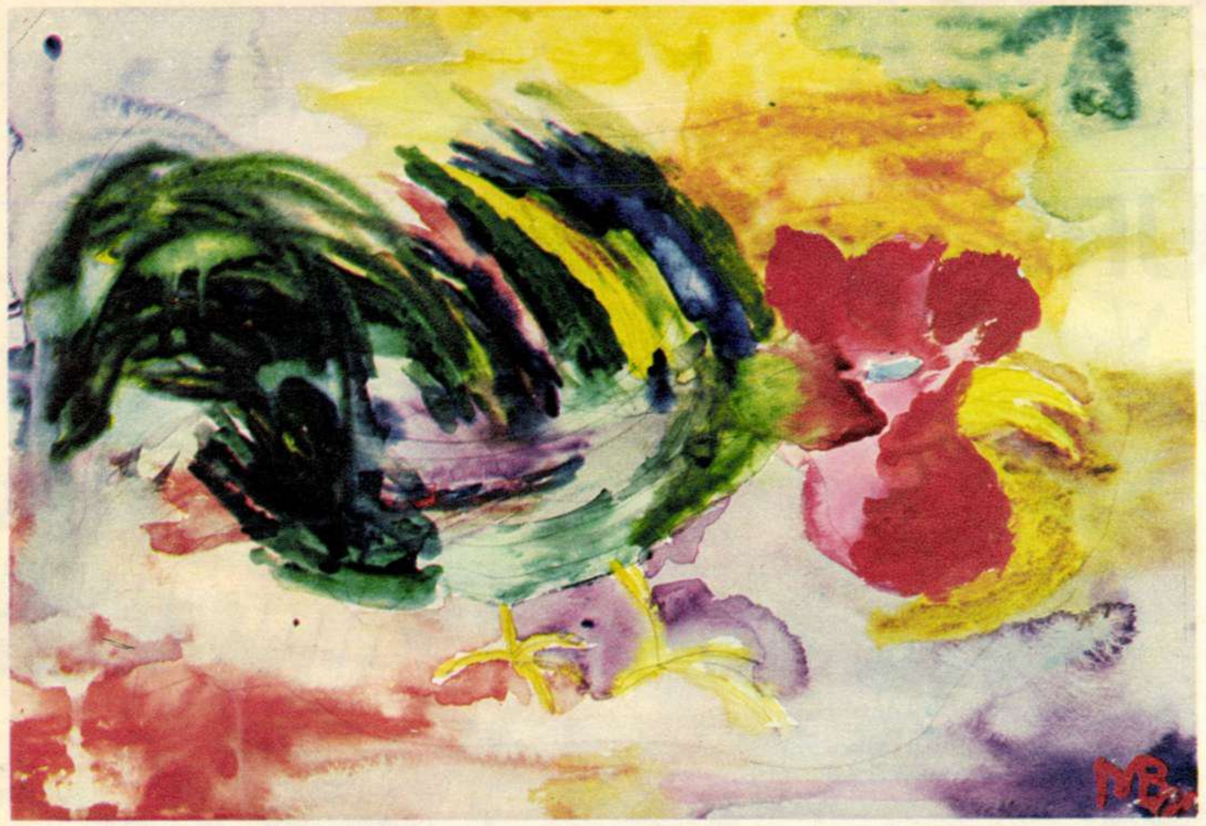
1

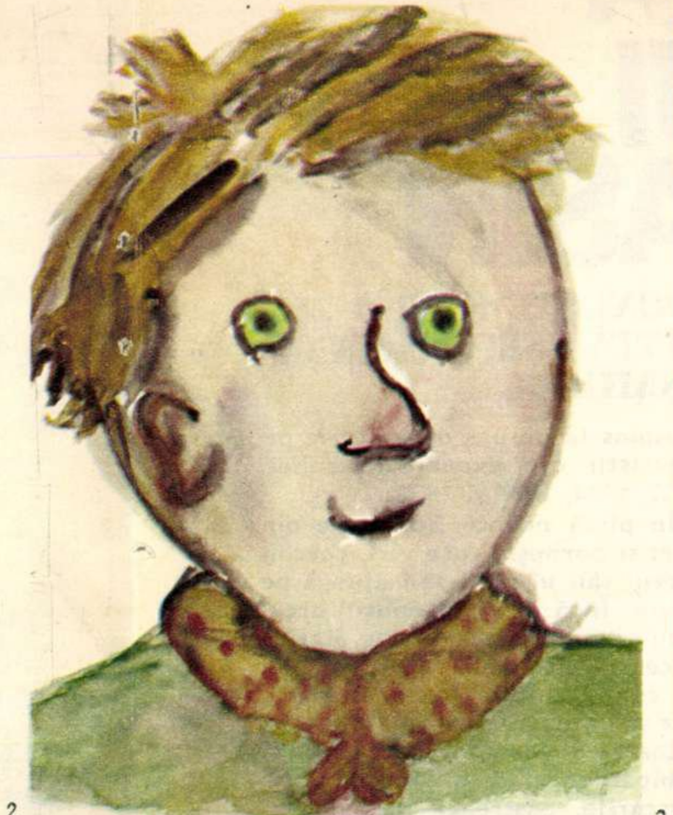
2

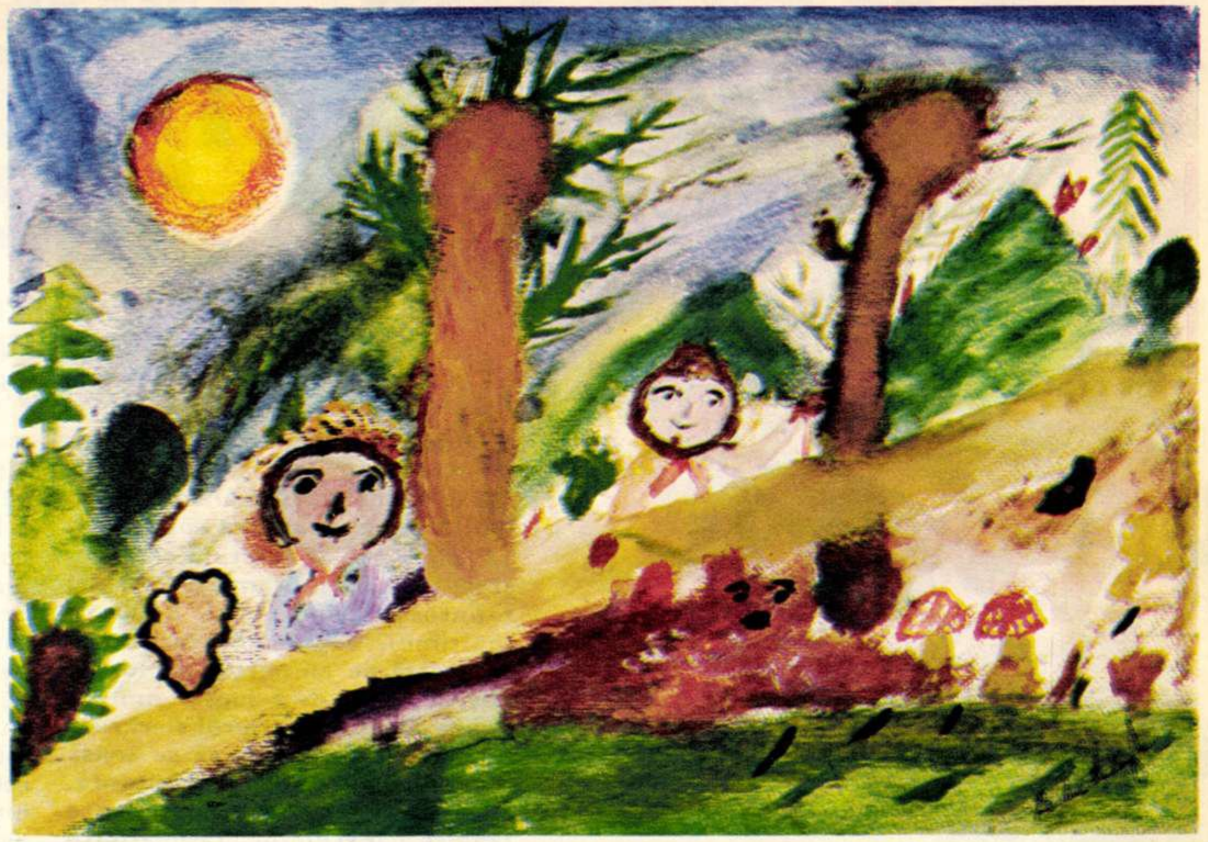
3

SPONTANEITATE ȘI ECHILIBRU

Pasiunea pentru culoare în lucrările copiilor și adolescenților ar merita un studiu științific susținut. Acest studiu ar putea aduce date interesante, destul de revelatoare, în legătură cu evoluția sensibilității la vîrstele respective. Dacă preocupările compoziționale, felul cum se pune o imagine, așa-zis, în pagină, felul cum se echilibrează elementele ansamblului au început să fie studiate, însuși felul cum reacționează copilul la vibrația culorilor n-a fost încă explorat. Chiar pentru adulți, problematica așa-ziselor culori reci și calde și a raporturilor dintre ele, problema contrastelor și a intensificării efectelor cromatice, merită să fie studiate teoretic.

Fără îndoială, există diverse tipuri de copii, din punct de vedere al atracției lor față de culoare și față de linie. Raportul dintre masa de culoare și jocul liniei, dintre cromatică și suplețea ori rigiditatea liniei, dintre vibrația petei de culoare vii și arabescul jucăuș al liniei mlădioase, ne poate da interesante informații asupra psihologiei estetice incipiente, progresive. Bineînțeles, la început, aceasta este difuză, dar se diferențiază treptat. Totuși, putem găsi chiar la vîrsta de 5—6 ani o mare pasiune de culoare, o pasiune pe care o putem numi «nestăpînită», aproape explozivă.

În general, se poate susține în chip îndreptățit că putem deosebi tipul *imaginativ*, cu o fantezie plastică mai ales liberă, și tipul *pozitiv*, cu preocupări de organizare mai logică a imaginii, cu un anumit grad de intuiție echilibrată, mai realistă, a viziunii.

În cele cîteva desene alăturate, putem vedea la Dan Munteanu, din cl. a VII-a D, acest impresionant dinamism al culorii, în chipul cel mai caracteristic. Culorile sînt foarte vibrante, deși există și nuanțe foarte delicate. Gingășia tonurilor de roșu pal și de violet se echilibrează cu albastrul de apus și cu verdele diafan. Cocoșul este văzut foarte liber și trupul lui ocupă întreg centrul imaginii, de la un capăt la celălalt. Se vede foarte bine cît de impresionată a fost retina copilului de această ionizată împestrițare, în care verdele și roșul predomină (pe linia unei esențiale legi de contrast, care amplifică efectul cromatic). Există aci ceea ce am putea numi un revelator efect de expansiune coloristică, efect care domină întreaga imagine. Acest efect este legat de una din esențialele legi ale vieții afective: este vorba de forța de expansiune a emoției, care are tendințe de a invada întreaga noastră conștiință. Această forță de emoție, această reacție a sensibilității proaspete, nestăvilite, este probabil unul din resorturile cele mai adînci și mai complexe ce stă la baza creației viitoare. De altfel marele nostru Brâncuși afirmă că, atunci cînd nu mai sîntem copii, ca artiști am murit de mult.

La Sorin Văduva cl. a V-a B, Liceul Miercurea Ciuc, imaginea e mult mai organizată. Prospețimea ei rămîne de o mare frăgezime, și putem vorbi de un real talent. Punerea în pagină, de care vorbeam mai sus, este aci neobișnuit de matură. Echilibrarea maselor de culoare este susținută cu grijă, raporturile dintre orizontale, verticale și arabescul liniilor de apă vădesc un neobișnuit simț compozițional.

Cu mult mai naiv este «Jocul de orientare în pădure» al lui Radu Gheorghe din cl. a VI-a F, Șc. generală nr. 3 din Pitești. Dar intensitatea impresiilor resimțită în pădure de către copil este savuros redată prin cele două capete ce țîșnesc dintre copaci, iar «dialogul» dintre astrul de pe cer, ciupercile din primul plan drepte, lîngă care stă tolănit un ursuleț, este plin de originalitate și foarte revelator pentru amestecul de basm, visare și fantezie din conștiința copilului.

Foarte organizată este și imaginea «În arena circului» semnată de G. Réka din cl. a VI-a B, de la Liceul Miercurea Ciuc. Ansamblul este matur, în planul de jos există un ritm de orizontale și verticale susținut, iar puzderia de capete de copii de o parte și de alta dovedește o asimilare precoce a desenelor mai mult sau mai puțin profesioniste. O anumită grație înnăscută se împletește cu preocupări de ansambluri decorative promițătoare. Aci acordurile de culoare sînt mult mai înfrînate, în vederea acestor efecte de organizare a planurilor decorative.

În sfîrșit, Radu Felicia, din cl. a VI-a A, Șc. generală din Pitești, în acuarela «Fratele meu» ne dă o imagine infantilă tipică, în care putem vedea expresia directă a unei spontaneități nealterate.

Așteptăm și alte lucrări și mai cu seamă autoportrete, oricît de naive ar putea părea acestea pentru o asemenea revistă, dar care pot revela și mai bine interesantele trepte de evoluție ale copilului și adolescentului.

N. ARGINTESCU — AMZA

4

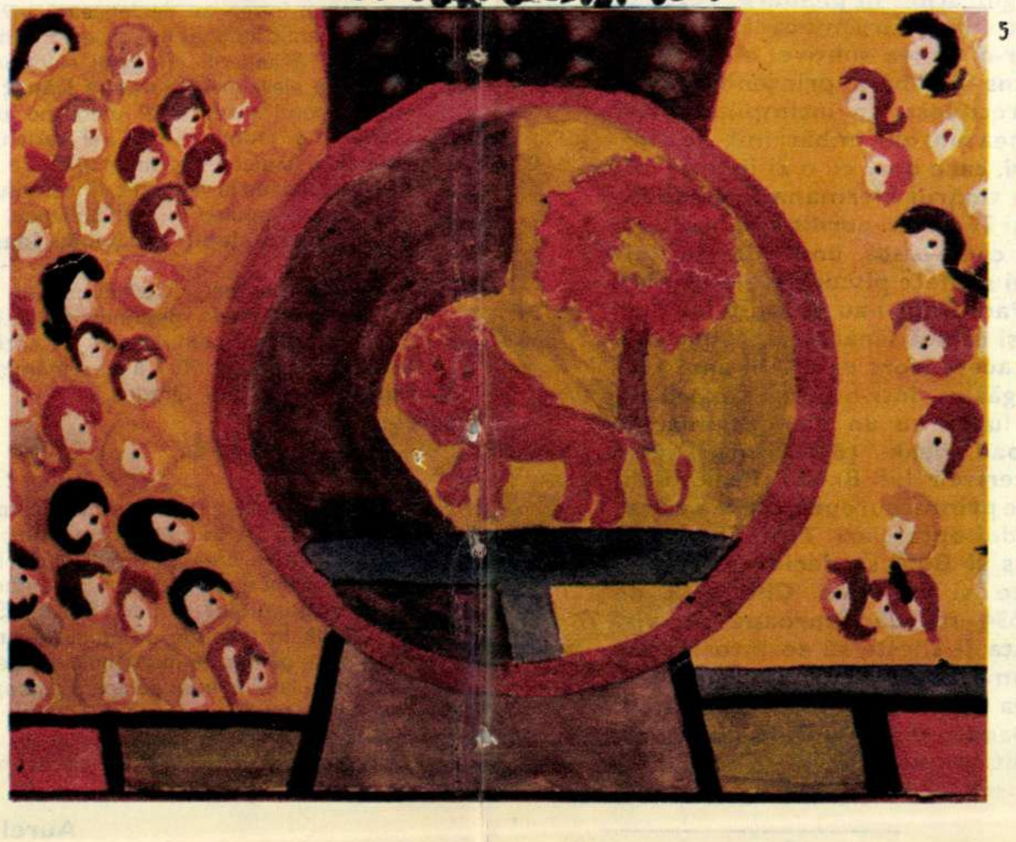

5

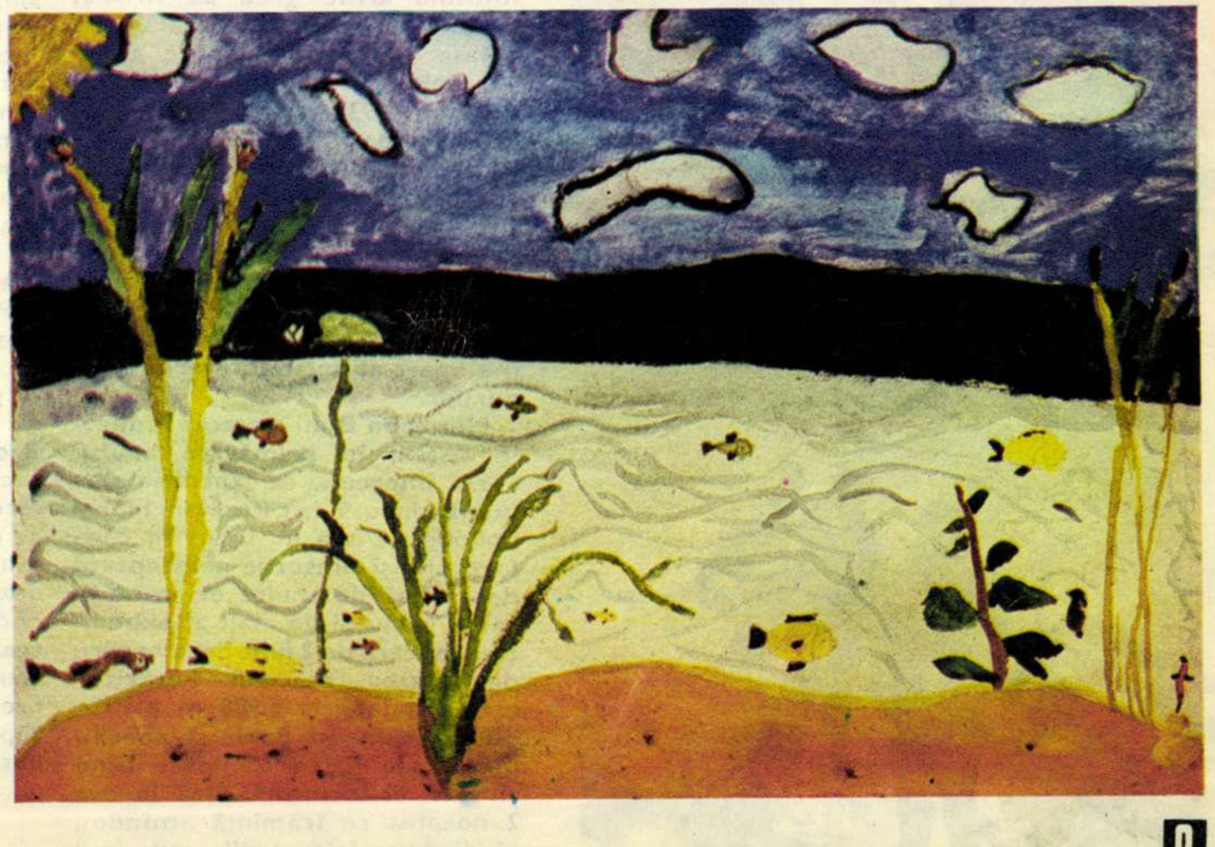

CUCERIREA „MUNTELUI ASASIN”

• UN TÎNĂR ÎMBĂTRÎNEȘTE ÎNTR-O ZI.
• CEA MAI STRĂLUCITĂ PERFORMANȚĂ DIN ISTORIA ALPINISMULUI.

După cum știți, în centrul Asiei, printre piscurile masivelor muntoase Himalaia și Karakorum se înalță semeț deasupra norilor cei 14 campioni ai înălțimilor terestre, vestiții optamiari (vîrfuri muntoase avînd peste 8 000 m înălțime). Escaladarea acestora, încercată de numeroși și îndrăzneți alpiniști de-a lungul multor ani, a făcut ca în jurul fiecăruia dintre aceste vîrfuri să se țeasă o poveste adevărată și palpitantă, care conține deopotrivă și fapte tragice, dar și victorii răsunătoare ale temerarilor lor cuceritori.

Fără îndoială, povestea cuceririi lui Nanga Parbat (Muntele Asasin) cum a fost denumit de localnici, este una dintre cele mai interesante. Cu toate că nu deține recordul de înălțime (are doar 8 135 m față de Everestul cu ai săi 8 848 m), Nanga Parbat i-a pus pe alpiniști la încercări mai grele decît oricare alt optamiar.

Pînă în 1953 uriașul s-a apărat cu înverșunare împotriva omului, folosind arme greu de învins: furtunile năprasnice și avalanșele uriașe. Cu aceste temute arme Muntele Asasin a îngropat, în zăpadă, în 1937, șapte alpiniști și nouă șerpași*), membri ai uneia dintre expedițiile pornite să-l cucerească. Totuși după ce de-a lungul mai multor ani a răpus 31 de îndrăzneți, în chip uimitor uriașul a fost îmblînzit pînă la urmă de către un singur om: Hermann Buhl — considerat ca cel mai mare alpinist al tuturor timpurilor.

Hermann Buhl a atacat Muntele Asasin în primăvara anului 1953, împreună cu expediția germană condusă de către Karl Herrligkoffer. După un urcuș în care furtunile și ninsorile neașteptate determină de multe ori modificarea planului de asalt al expediției, în seara de 2 iulie baza pentru declanșarea atacului hotărîtor este instalată la 6 900 m altitudine, Hermann Buhl și coechipierul său Otto Kempter fiind singurii ei locuitori. Pînă la ora 2 noaptea se frămîntă amîndoi, gîndindu-se la furtunile care i-au respins la un pas de victorie pe alpiniștii din expedițiile anilor 1932, 1934, 1937 și 1938.

În plină noapte Buhl iese din cort și pornește spre vîrf, coechipierul său urmînd să-l ajungă pe drum. Încă de la începutul urcușului pentru fiecare pas îi sînt necesare cîte două respirații. Vede cum Kempter încearcă în zadar să-l ajungă, cum renunță și se întoarce din drum. Buhl își aruncă echipamentul care-i îngreunează mișcările, păstrează numai drapelul pentru vîrf și aparatul de fotografiat. Din cauza efortului ajunge să uite motivul pentru care urcă și încotro urcă. Știe numai atît: trebuie să înainteze cu orice preț. Ultima parte o străbate tîrîndu-se, iar cînd în sfîrșit se vede pe pisc, epuizarea fizică nu-i permite nici măcar să se bucure de succesul său — cea mai strălucită performanță din istoria alpinismului, cucerirea Muntelui Asasin. Este ora 19.00 cînd începe să coboare. Noaptea o petrece singur stînd în picioare, rezemat de o stîncă, fără mîncare, îmbrăcat într-o flanea subțire. A doua zi, ajuns în tabără, prietenii cu greu îl recunosc. În întîmpinarea lor venea un om îmbătrînit de eforturi, care doar cu o zi înainte mai era tînărul Hermann Buhl de numai 29 de ani pornit cu entuziasm să cucerească unul dintre cele mai semețe piscuri de pe pămînt.

Patru ani i-au trebuit lui Buhl să-și refacă sănătatea zdruncinată de acest efort uriaș. În anul 1957 îl găsim într-o nouă expediție, în luptă cu un alt optamiar — Broad Peak (8 047 m). Prin cucerirea lui Broad Peak, Buhl este primul european care a călcat pe doi optamiari. Timpul era frumos și Buhl se decide să escaladeze și muntele Chogolisa de 7 654 m, dar aproape de vîrf ceața îl silește să se întoarcă. În drum spre tabără, apropiindu-se prea mult de marginea prăpastiei, zăpada cedează și Buhl piere prăbușit în avalanșă.

Alexandru KOVACI

---

*) călăuză indigenă

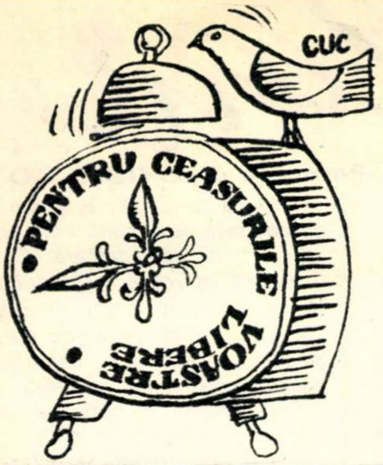

COSTACHE ANTON
SERI ALBASTRE

CĂRȚI: *Seri albastre* de Costache Anton. un interesant roman în două volume.

O surpriză plăcută: In zilele acestea veți găsi în librării următoarele noi ediții ale cărților aparținînd lui Constantin Chiriță: *Castelul fetei în alb. Roata norocului. Drum bun. cireșari!*

DISCURI: Două discuri noi apărute vă oferă o întîlnire cu poezia marelui nostru poet M. Eminescu. (Sînt cuprinse douăzeci de titluri).

De remarcat că «*Sara pe deal*» și «*Pe lîngă plopii fără soț*» sînt imprimate în lectura lui M. Sadoveanu, iar «*Scrisoarea a III-a*» în interpretarea artistului poporului George Calboreanu.

Seria va fi continuată cu discuri dedicate poeților George Coșbuc și Octavian Goga.

RADIO (Spicuiri din program)

Sîmbătă, 1.VI. ora 7,10 — pr. II. — **«Tot înainte»:** Emisiune dedicată Zilei internaționale a copilului.

Duminică, 2.VI. ora 8,15 — pr. II. — **«Teatru radiofonic pentru copii»** «Din cronica anului revoluționar 1848» — scenariu de Dumitru Almaș.

Luni, 3.VI. ora 15,15 — pr. I. — «**Radio-racheta-pionierilor**» «Reîntîlnire cu Griffit» — dramatizare radiofonică după povestirea cu același titlu de Mihu Dragomir.

NE PLACE TEATRUL

Și teatrele iau vara vacanță, dar o vacanță de un anume fel, deosebită. Unele din spectacole pleacă pe scenele parcurilor și grădinilor, iar altele sînt lăsate să se odihnească pînă la toamnă, în noua stagiune, cînd iau din nou startul, alături de premiere.

Pentru stagiunea estivală — directorul Teatrului «*Ion Creangă*», Ion Lucian ne promite cîteva spectacole, care, fără îndoială, vor face plăcere cititorilor noștri.

La începutul verii va vedea lumina rampei piesa «*Regele Cerb*» — un spectacol pentru toate vîrstele, o feerie plină de fantezie. Urmărind replica vie a lui Carlo Gozzi (scriitor italian din veacul al XIX-lea), spectatorul va asista la o dezbatere în care dragostea triumfă asupra vicleniei și necinstei. Spectacolul va prilejui întîlnirea cu mimul Felix Caroly, care va interpreta rolul Regelui Cerb.

De asemenea vom avea plăcerea să vedem piesele «*Năzdrăvăniile lui Păcală*» și comedia polițistă «*Adresanții necunoscuți*».

Mici formațiuni artistice vor fi oaspeți ai taberelor de pionieri. Și ce poate fi mai agreabil decît un spectacol în decorul natural al unui crîng sau al unei poienițe?

Nu puține sînt promisiunile pentru stagiunea anului viitor. Accentul va cădea pe repertoriul clasic român și străin. Astfel, se intenționează punerea în scenă a pieselor «*Măsură pentru măsură*» de W. Shakespeare, «*Trandafirii roșii*» de Zaharia Bîrsan, «*Comoara din insula piraților*» dramatizare după cartea lui R.L. Stevenson. Colectivul stăruie, de asemenea, în pregătirea unor piese cu caracter științifico-fantastic, gen mult agreat de tinerii spectatori.

Iată cîteva intenții cărora le-am dori o strălucită împlinire. Nu vom ascunde însă că mai avem temeri. Din păcate, pînă acum Teatrul «Ion Creangă» a promis mai mult decît a făcut...

Despre repertoriul pentru publicul școlăresc al celorlalte teatre din țară, din păcate nu putem scrie. El este, după informațiile noastre, ca și inexistent. Dacă greșim cumva, (bine ar fi!) vom face cu plăcere cuvenita rectificare.

ADRESANȚII NECUNOSCUȚI

O comedie polițistă pe scena Teatrului «Ion Creangă» din Capitală. Eroii: doi băieți și o fată. Subiectul? Lăsăm spectatorilor bucuria de a-l descoperi. Desconspirăm numai că în piesă sînt multe momente de «suspensie» și că veți fi martorii unor neașteptate aventuri.

În fotografie: o scenă din spectacol și una dintre protagoniste: Gabriela Vlad — rolul Murei, autoarea scrisorii către adresanții necunoscuți, care va dezlănțui acțiunea palpitantă a piesei.

Domnişoara Curie

Povestire de **OVIDIU ZOTTA**

Mirosea iute şi septic a tinctură de iod, instrumentele argintii se răsfăţau pe albul măsuţei ca nişte mici fiare adormite, sora zăngănea siringile în sterilizator, iar medicul, aşezat pe colţul biroului, frunzărea «Sportul».

De cealaltă parte a uşii, pe culoar, o elevă înaltă, robustă, cu mîini mari şi voinice, îşi controlă repede bentiţa care-i strîngea părul castaniu deasupra frunţii bombate, sub care numai ochii albaştri, neobişnuit de luminoşi, îndulceau chipul cam lătăreţ, aspru, cu buze subţiri, inexpresive. Ea ciocăni şi deschise uşa...

— Bună ziua. Mi s-a spus să vin...

— Dumneata eşti Cristina? Da, eu te-am chemat.

Cristina porni docilă spre complicatul fotoliu stomatologic.

— Nu, spuse tînărul medic. E vorba de altceva. Fii amabilă...

Arătă stînjenit spre colţul de lîngă uşă. Acolo, înghesuită printre stofe, se zgribulea o vietate măruntă, cu faţa roşie şi jilavă de lacrimi.

— Dorica?! se miră eleva.

Medicul ridică furios din umeri. Dorica era singura şcolăriţă din clasa întîi care refuzase să ia loc pe fotoliul dentar. Zadarnic glumise el, numind bormaşina «avionul cel mic şi drăguţ» şi dîndu-şi cuvîntul că nu se atinge de cleşte, zadarnic o ameninţase că va rămîne repetentă. Dorica urla îngrozitor şi el se temuse chiar că va leşina. Trecuse atunci la promisiuni, îşi simţea în pericol prestigiul de medic, îi făgăduise o ciocolată. Abia într-un tîrziu, istovită dar fermă, Dorica spuse că se aşază pe fotoliu «dacă vine Cristina». «Cine e Cristina?» întrebase medicul. Sora, mai veche în şcoală bănui că trebuie să fie una din elevele de la Casa de copii şcolari şi trimisese pe cineva s-o anunţe.

— Vă rog s-o iertaţi, spuse Cristina, şi întinse mîna spre fetiţă: Vino. Se poate să fii atît de mofturoasă?

— Da' n-o să mă doară? întrebă Dorica, acum perfect liniştită.

— Cred că nu. Sau puţin de tot. Ştiţi — se adresă Cristina medicului — şi la noi, la Casa de copii, se răsfaţă la fel. Nu stă nici să i se uite doctorul în gît dacă n-o ţin eu de mînă.

— Fac şi injecţii, dacă e Cristina, întregi cu multă seriozitate mica pacientă, şi se tolăni pe scaunul dentar, care pînă adineaori îi inspirase groază.

Medicul o privi curios şi chiar cu puţină invidie pe noua venită, dar nu spuse nimic. Aprinse lampa şi controlă dantura Doricăi. Descoperind un molar cu o carie mică, intră în acţiune cu bormaşina şi, spre surprinderea lui, în afară de un suspin adînc nu mai auzi nimic de la Dorica.

— Gata, spuse medicul, clăteşte-ţi gura, vezi că n-ai păţit nimic? Săptămîna viitoare să pofteşti din nou, am să-ţi pun o plombă.

— Şi ciocolata!?

— Vai, Dorica, se împurpură Cristina. A fost o glumă... şi pe urmă, de vreme ce a trebuit să stau cu tine, condiţia s-a anulat!

— Ba nu — spuse medicul, foarte net, cu sentimentul că îşi ia revanşa — Dorica are dreptate, aşa ne-a fost vorba: dacă stă cuminte, primeşte o ciocolată. Poftim, e cu alune! Dar să te speli pe dinţi imediat ce o mănînci.

— Mulţumesc, spuse Dorica, simplu, primindu-şi dreptul ei. Bună ziua.

După plecarea elevelor, sora spuse:

— Arată ea aşa, cam modestă, sărăcuţa, dar e cea mai bună elevă din şcoală.

— Da, micuţa e destul de vioaie.

— Eu vorbeam despre Cristina! Profesoara Manoliu spune că abia la 3—4 promoţii întîlneşti o elevă la fel. I se spune «domnişoara Curie».

...Cristina reveni în clasă unde-şi lăsase colegele înfruptîndu-se dintr-un subiect copios: moda de primăvară. Olga Mareş îşi adusese în servietă ultima achiziţie, un soi de sarafan vernil cu fustă pantalon, pînă la genunchi, care se purta cu pulover şi ciorapi lungi, atît puloverul cît şi ciorapii fiind tricotaţi în acelaşi model — o bandă roşie, una galbenă. «Foarte îndrăzneţ!», «European!» hotărîră cunoscătoarele, şi începură să-l probeze, avînd grijă să pună pază la uşă. «Cît costă, tu?» Olga rosti o sumă care Cristinei i se păru astronomică. Nu simţi însă nici revoltă, nici invidie, ci doar nevinovata uimire pe care ar putea-o avea o vrabie onestă în faţa păsării paradisului. Fiind tocmai atunci chemată la cabinetul stomatologic, îi păru rău că părăseşte spectacolul.

La întoarcere, constată că îi luaseră caietul de matematică din servietă şi-şi treceau cu încîntare rezultatul problemei în caietele lor. Era o problemă foarte grea, o «caracatiţă algebrică» după expresia Olgăi. Unele n-o făcuseră de loc, altele găsiseră două-trei rezolvări şi nu se puteau decide pentru care să opteze. Surprinse asupra faptului, nici nu clipiră. Cristina se strîmbă, măcar puţină frică să le fi fost de ea sau vreo umbră de stinghereală să fi trecut pe chipurile lor, dar nu, continuară să copieze vesele, drăguţe şi harnice nevoie mare, ba Olga o învinui:

— Tu, ce dumnezeu ai lungit-o atît, mai pe scurt nu se putea?

Iar Mariana Cireş oftă:

— Dragă, ai un scris îngrozitor, simt că devin şaşie!

Într-un tîrziu, caietul se întoarse din lunga lui călătorie, paginile se şi îndoiseră pe la colţuri din pricina atîtor mîini nerăbdătoare. Cristina îl aruncă nervoasă în fundul pupitrului. Gestul nu trecu neobservat. De altfel, pe chipul ei cu trăsături severe, cea mai mică nemulţumire dădea impresia de adevărată furie.

Olga Mareş îi cuprinse umerii într-un elan de prietenie:

— Cristina drăguţă, Cristina miloasă, Cristina genială, iartă-ne pe noi că am dat năvală la cerbul cel graş al caietului tău, sîntem nişte biete fiinţe care, singure, n-au putut vîna nici măcar un pîrlit de iepuraş algebric...

— Bine cel puţin că te pricepi la metafore, mîrîi Cristina, îndepărtîndu-i mîinile. Asta-i o clasă de poete!

— Ia uitaţi-vă ce priviri rele ne aruncă, se întristă Olga. Fetelor, nu simţiţi că ne urăşte? Ar fi vrut să păstreze rezultatul numai pentru ea!

Cristina se aşeză fără să mai spună nimic. De altfel, nu era prima oară cînd i se dădea a înţelege că singura ei însuşire mai de doamne-ajută era aceea de a răspunde prompt cînd i se şoptea «la notiţe şi pentru mine», «Zi-mi repede cum reducem oxigenul din...», «Dă-te mai aşa, să văd şi eu ce scrii». În rest, o făptură imposibilă: revista «Ciemonde» îi era necunoscută; de o anume doamnă Coca, maestră la marea casă de croitorie «Eva», nu ştia decît din auzite şi i se părea la fel de legendară ca Ioana d'Arc; şi tot Cristina fusese ultima fiinţă din şcoală care reuşise să facă o legătură între existenţa unui anume Gil saxofonist în orchestra barului «European» şi faptul că Ruxandra Micu dintr-a XI-a rămăsese repetentă.

Cristina privea absentă undeva, spre tablă. Îşi vedea însă colegele foarte bine, pe rînd sau la un loc,

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

• OSTROVUL LUPILOR • 138

În clipa cînd Chiorul dispărea în colibă, Spic se ridică cu greu pe labele din faţă, şi o porni înapoi, tîrîndu-şi picioarele din spate, lăsînd în urma lui, în praf, o lungă dîră de sînge. De după salcie, Scatiul şi Babuşcă, îl urmăreau cu răsuflarea tăiată. Cînd Spic ajunse în mijlocul luminişului, o rafală prelungă clănţăni dinspre fereastra astupată cu stuf a colibei şi o ploaie de nouraşi de praf, îl acoperi.

Mînios, cu ochi scăpărători de ură Vlad sări de după salcie, şi cu o voce tunătoare comandă:

— Atenţie la mine! Asupra colibei... Foooc!

Şi deodată întreaga pădure de sălcii se cutremură de vuietul detunăturilor. Ostaşii deschiseră focul. Ici şi colo, nori de fum alb, se încolăceau printre crengi, încremenind deasupra tufişurilor, în pînze lăptoase şi grele.

Şi în infernul acesta de gloanţe, care se încrucişau, zumzăind

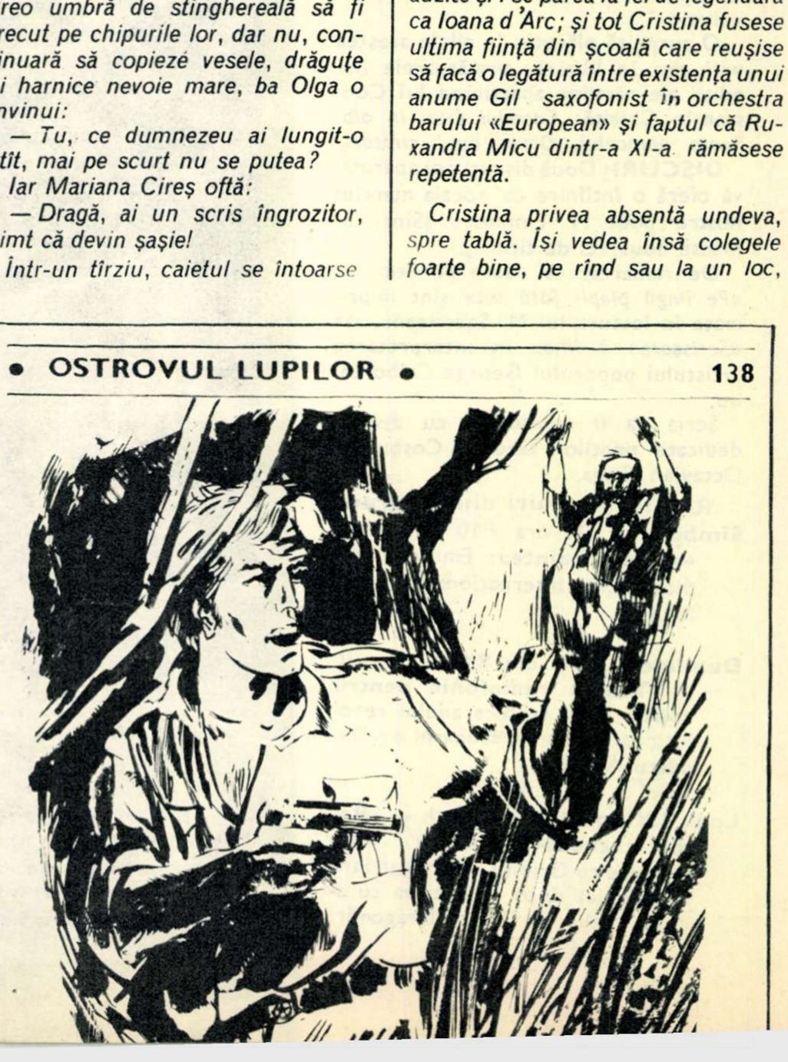

Desen de BEDIVAN MIHAELA, cl. a V-a E, Școala generală nr. 5, București.

n-avea nevoie să le privească direct, le știa în ce dispoziție sînt și ce le trece prin cap după o șoaptă, după scîrțiitul unei bănci, după foșnetul unei cărți. Singura mișcare pe care o făcu fu aceea de a se ridica la intrarea profesoarei, Elena Manoliu, doctor în științe matematice.

— Cum e, fetelor, așa-i că problema de azi n-a fost prea simplă? întrebă profesoara.

Porni curioasă printre bănci, oprindu-se la fiecare. Le dăduse cu bună știință o problemă foarte grea, o problemă-test, dar pe majoritatea caietelor se răsfăța răspunsul cel just... Profesoara privi cu suspiciune spre Cristina, dar Cristina se uita în altă parte. Ajungînd lîngă banca ei, fata se ridică, sprijinindu-se cu stîngăciede spătar. Pe pupitru, nici un caiet.

— Iertați-mă, spuse ea cu o voce foarte limpede, care bîntui clasa ca o rafală de crivăț, eu n-am putut rezolva problema.

— Cum așa?!

— Am încercat. Mi-a fost imposibil.

Bum! Căzuse un penar, și în liniștea clasei stupefiate zgomotul păru de munte aruncat în aer cu dinamită. Profesoara își privi eleva de jos în sus:

— Poate că n-ai avut timp suficient sau nu te-ai simțit bine!? Întotdeauna am fost de părere că te surmenezi.

Cristina spuse, învăluindu-și colegele cu cele mai negre priviri pe care le pot avea niște ochi albaștri, că e sănătoasă tun și că s-a ocupat o seară întreagă numai de problemă, dar degeaba...

— Eu nu mai pricep nimic, se indignă profesoara, totuși, restul clasei văd că a rezolvat-o și, mea culpa, *am crezut chiar că s-au luat după tine!*

Cristina oftă cu melancolie, spunînd că e un compliment fără temei.

— Știi că încep să mă enervez? o informă doctora Manoliu. La urma urmelor, nu sînt obligată să fac atîtea investigații. O dată îți pun un 3 și am terminat!

Cristina rînji fără voie; grozav își mai dorea 3-ul ăsta. L-ar fi fluturat în clasă ca pe cel mai glorios drapel.

— Ridicol, se întristă profesoara, ești singura care nu și-a scris și totuși îți arde de rîs!

— Vai, e veselia bizară a tristeții, oftă Cristina. S-au văzut condamnați care mergeau la spînzurătoare glumind și țopăind de plăcere; înnebuniseră!

— Bine, dar astăzi nu ești numai o elevă cu tema lipsă, ci și o elevă obr... îndrăzneață! După oră să poftești la cancelarie. Acum să vină cineva la tablă și să ne facă demonstrația corectă.

Era exact ceea ce aștepta Cristina. Părea zeul Ianus cel cu două fețe: una, smerită și prostănacă, spre profesoară, cealaltă, cinică și provocatoare, spre colege. Va îndrăzni vreuna să ridice mîna? Nici nu se dezmeticiseră din surpriză, fixau cu disperare tăblia băncii, parcă pe fiecare pupitru căzuse un mesaj scris în alfabetul altei lumi.

— Nu se anunță nimeni? se miră profesoara, văzînd că nici o mînă nu se ridică. Olga?

— Iertați-mă, mă doare capul!

— Vichi Teodorescu!

— Hapciu! Chî-chî! Cred că am gripă, tocmai voiam să vă rog, dați-mi voie pînă la cabinetul medical.

— Mariana!

Se isprăviseră motivele. Mariana roti priviri desperate. Porni încet spre tablă. Buț! Un picior expert barase culoarul dintre bănci, Mariana căzu cît era de lungă. N-o durea nimic, dar rămase ca leșinată. Tărăboi. O înconjurară cu strigăte de groază, i se făcu respirație artificială. Panică. Doctorul Manoliu se retrase pe înălțimea piedestalului catedrei:

— Să nu credeți că o să mă păcăliți. Aici e un complot! Da, da, am să vă strig după catalog, și cine nu vine la tablă să facă problema primește nota 1. Andreescu Ilinca!

Liniște.

— Andreescu Ilinca, nota 1 Brumărescu Magda!

Tăcere.

— Brumărescu, nota 1. Bănică Teodora!

Nici un răspuns.

— Bănică, nota 1. Tu mai ai și un 4, poți să te consideri de pe acum corigentă. Condei Ana-Maria!

Aceeași situație.

— Condei Ana-Maria, 1. E adevărat că tatăl dumitale te cam trage de urechi? Transmite-i felicitări. Cireș Mariana!

Liniște.

— Cireș, nota 1. Dîmbovițeanu Stela. Norocul ei că lipsește. Elefteriu Dana!

Cristina nu mai putea. Sări în picioare, apoi se nărui încet, ca o coloană arteziană, filmată cu încetinitorul, și începu să plîngă discret, potolit, avînd grijă să-și țină capul într-o anumită poziție pentru că știa cît poate fi de caraghios un nas pe vîrful căruia se preling lacrimi.

• OSTROVUL LUPILOR •

înfuriate în văzduh, Spic se tîra mereu spre salcia după care se aflau ascunși Scatiul și Babușcă.

— Spic... Spic... aici sîntem! strigă bucuros Scatiul, scoțînd capul de după salcie, și făcîndu-i semn cu mîna cîinelui lup, să se apropie... Aici sîntem, Spic... Aici...

Zărindu-i, cîinele lup se răsuci greoi pe labele din față și începu să se tîrască drept spre ei. Dar chiar în clipa aceea, o rafală lungă trasă de Chiorul, îl orbi, îl năuci și cîinele se rostogoli într-un vîrtej de praf. Cei doi băieți scoaseră un țipăt de spaimă. După ce se răsuci de cîteva ori în jurul său, încet, ca acele unui ceasornic, Spic începu să se tîrască înapoi spre colibă. Chiar într-acolo unde îl aștepta o moarte sigură.

— Ce face!?? șopti îngrozit Babușcă... Uită-te, se tîrăște înapoi spre colibă.

— ...Spic nu mai vede... strigă înăbușit Scatiul. Trebuie să-l salvăm cu orice preț, auzi?

— Dar cum? întrebă Babușcă într-un suflet.

— Vino după mine, îi spuse Scatiul și ridicîndu-se sări de după salcie în luminiș. Babușcă îl urmă. Aplecați, ușori ca niște umbre, cei doi băieți o porniră în fugă spre cîinele lup ce înainta tîrîș spre colibă.

— Înapoi, după salcie, băieți! urlă Vlad, zărindu-i pe cei doi băieți străbătînd în fugă luminișul. Înapoi! Ați înnebunit? Înapoi! Încotro? Înapoi!

• OSTROVUL LUPILOR •

Dar era prea tîrziu. Cei doi băieți făcură un salt, tăindu-i calea lui Spic. Acum, încadrat de Scatiu și de Babușcă, cîinele orbit, începu să se tîrască din nou spre salcia salvatoare care îl aștepta.

Din pozițiile lor de tragere, cu mîinile încremenite pe automate, ostașii urmăreau scena, cu respirația tăiată.

Din clipă în clipă, împușcăturile fatale puteau să pornească dinspre fereastra ciuruită de gloanțe a colibei, îndărătul căruia se afla întunecat și amenințător Chiorul.

— O grenată! șopti Vlad, întorcînd capul spre unul din ostași, care culcat, alături de el, fixa încordat prin vizorul automatului, coliba din fața lui. Culcînd automatul la pămînt, ostașul deschise ranița pe care o purta la șold, și trîntindu-se pe spate, scoase o grenată lungă și grea, pe care i-o dădu lui Vlad. Acesta prinse grenata, îi mușcă siguranța, și apoi cu ea într-o mînă și cu revolverul în cealaltă, se ridică și o luă la fugă spre colibă. Ajuns la cîțiva pași de ea, azvîrli grenata prin ușa colibei, și-apoi căzu, într-un zbor lung și pieziș, în praf.

Ca un fulger negru, Chiorul dispăru din dreptul ferestrei, lăsînd în urma lui o ploaie de scîntei. Gloanțele mușcară într-o dîră prelungă de praf, pămîntul, la o depărtare de o palmă de Vlad, și-apoi șuierînd mînioase parcă, că nu își atinseseră ținta, forfecară cu sălbăticie frunzișul unei sălcii și se pierdură. Vlad îi salvase pe cei doi băieți, atrăgînd focul nimicitor asupra lui.

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIATI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDITI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE LUCEAFĂRUL SÎNT SALVATI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ. AJUNG CU TOTII PE TERRA II. AICI, BANDITII, DUPĂ CE FURĂ OBIECTE DE AUR ȘI PIETRE PRETIOASE, ÎNCEARCĂ SĂ FUGĂ SPRE PĂMÎNT.

TENTATIVA DE FUGĂ SE TERMINĂ FOARTE NEAȘTEPTAT PENTRU CEI DE PE «LUCEAFĂRUL». VĂZÎND INEFICACITATEA «TRATAMENTULUI», SAVANTII DE PE TERRA II AU HOTĂRÎT UN NOU CONSULT. NU BĂNUIAU CĂ VOR DESCOPERI O NOUĂ... BOALĂ.

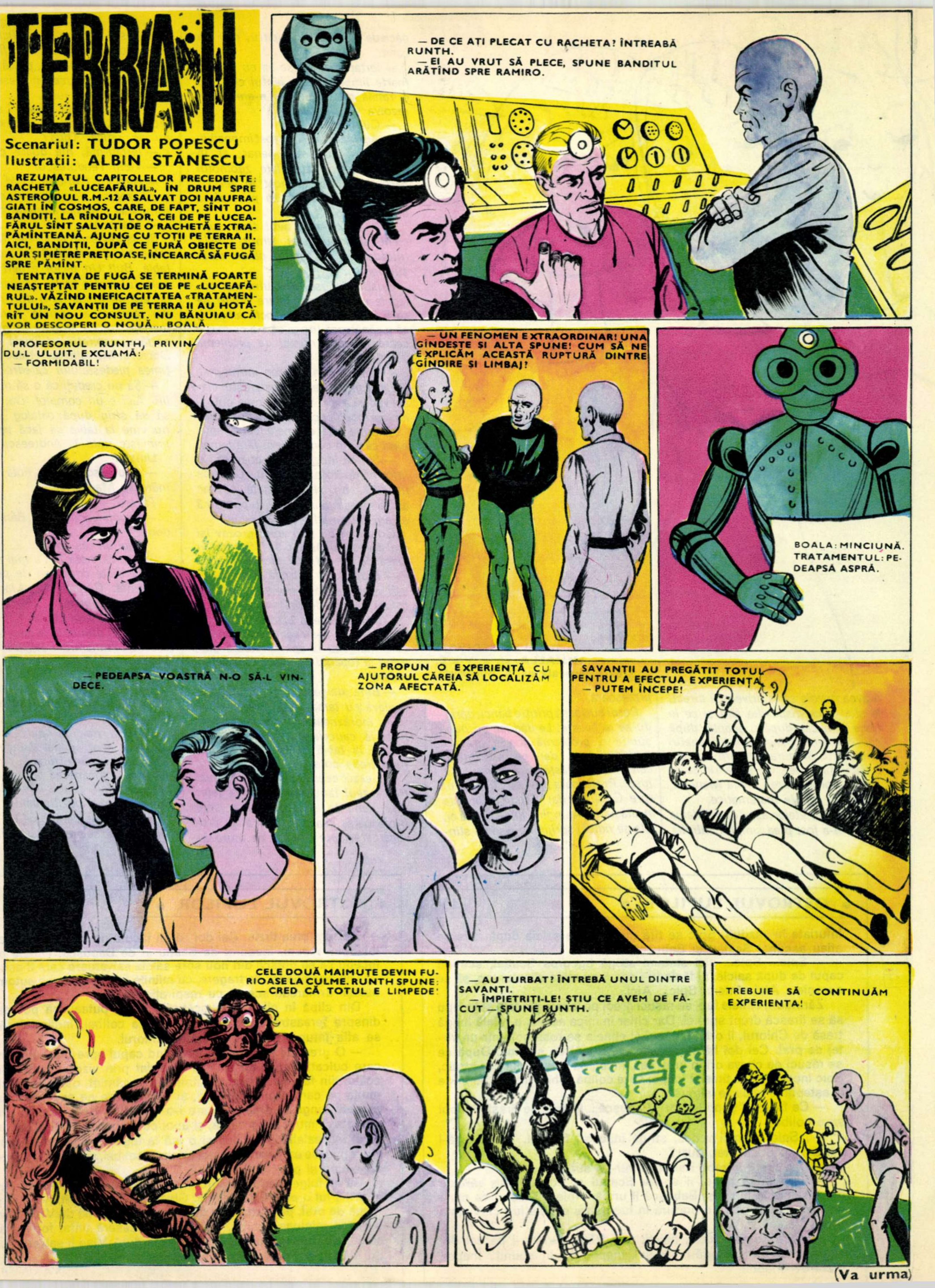
— DE CE ATI PLECAT CU RACHETA? ÎNTREABĂ RUNTH.
— EI AU VRUT SĂ PLECE, SPUNE BANDITUL ARĂTÎND SPRE RAMIRO.
PROFESORUL RUNTH, PRIVINDU-L ULUIT, EXCLAMĂ:
— FORMIDABIL!
— UN FENOMEN EXTRAORDINAR! UNA GÎNDEȘTE ȘI ALTA SPUNE! CUM SĂ NE EXPLICĂM ACEASTĂ RUPTURĂ DINTRE GÎNDIRE ȘI LIMBAJ?
BOALA: MINCIUNĂ. TRATAMENTUL: PEDEAPSĂ ASPRĂ.
— PEDEAPSA VOASTRĂ N-O SĂ-L VINDECE.
— PROPUN O EXPERIENȚĂ CU AJUTORUL CĂREIA SĂ LOCALIZĂM ZONA AFECTATĂ.
SAVANTII AU PREGĂTIT TOTUL PENTRU A EFECTUA EXPERIENȚA.
— PUTEM ÎNCEPE!
CELE DOUĂ MAIMUTE DEVIN FURIOASE LA CULME. RUNTH SPUNE:
— CRED CĂ TOTUL E LIMPEDE!
— AU TURBAT? ÎNTREABĂ UNUL DINTRE SAVANTI.
— ÎMPIETRITI-LE! ȘTIU CE AVEM DE FĂCUT — SPUNE RUNTH.
— TREBUIE SĂ CONTINUĂM EXPERIENTA!

(Va urma)

LAUREAȚII MINITEHNICUS 1968

Juriul concursului MINITEHNICUS, sub președinția profesorului universitar EDMOND NICOLAU, **avînd în componență pe:** **conferențiar universitar** George Rulea, **șeful Comisiei de știință și tehnică a Consiliului Național al Organizației Pionierilor,** Ion Bobocel, **secretar general al Comisiei centrale de modelism din Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, profesor** Nicolae Bătrîneanu, Mihai Negulescu, **redactor-șef al revistei «Cutezătorii»,** Eugen Hadai, **redactor-șef adjunct pentru revista ««Jóbarát» și** Ovidiu Zotta, **secretar general de redacție al revistei «Cutezătorii» s-a întrunit în ziua de 22 mai 1968 spre a aprecia obiectele sosite la concurs și a decide premiile.**

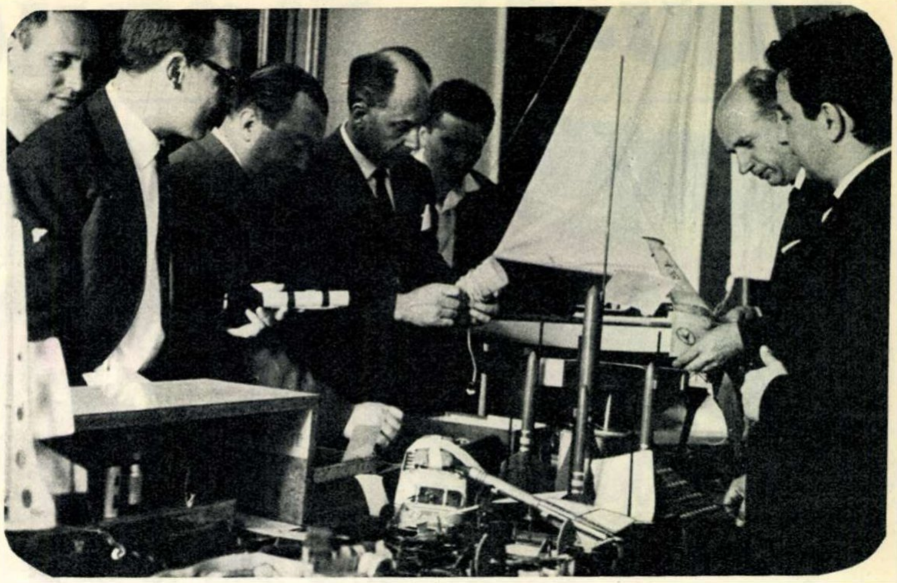

Juriul examinînd obiectele sosite la concursul MINITEHNICUS.

PREMIUL CEL MARE — un televizor — a fost acordat grupului MINITEHNICUS CUTEZĂTORII din Sibiu, pentru inițiativa sa de a-i reuni și îndruma pe minitehnicienii din Sibiu, pentru activitatea depusă, pentru numărul de participanți (32), pentru numărul de obiecte trimise și calitatea lor.

PREMIILE COLECTIVE:

PREMIUL I — o excursie de la munte la mare — **GHILAT DORU, GRIGORAȘ ION, TRIFAN MIRCEA, BEJENARU CONSTANTIN, VĂTAVU DORU, CĂPRARU GHEORGHE, CULICEANU EUGEN** și **AGA DAN** — cercul de radio al Casei pionierilor — Buhuși, pentru lucrarea: Receptor-schemă superheterodină cu tranzistori.

PREMIUL II — utilaj pentru un atelier electrotehnic — **POPESCU EDUARD, FAUR VIOREL, PROCHEȘ CRISTIAN, CRISTACHE LUIZA, CRĂCIUN MARIAN, MIRCEA EUGEN** și **ȚÎRDEA SORIN** — cercul de radio — Casa pionierilor — Tîrgoviște, pentru lucrarea: stație de amplificare.

PREMIUL III — o bibliotecă tehnică — **TINDECHE DUMITRU, VASILE MIHAI** și **PREDA NICOLAE** — Șc. generală nr. 131 — București, pentru lucrarea: autocarul cibernetic **«RODICA»,** acționat prin intermediul celulelor fotoelectrice.

PREMII SPECIALE: 1. **CERCUL DE NAVO-MODELE** al Casei pionierilor — Reghin; 2. **COSTIN DOREL, MICHESCU MIRCEA** și **SZOCS GABOR** — Casa pionierilor — Sibiu; 3. **STOICA EUGEN** și **CHIBULCUTEAN SILARD** — Reghin.

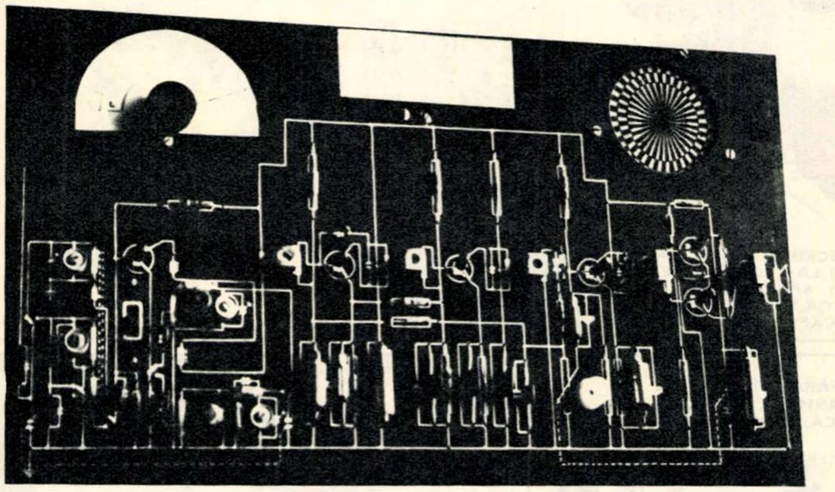

1. Radio-schema superheterodină cu tranzistori — 2 lungimi de undă — de la Cercul de radio din Buhuși, cîștigătoarea premiului I colectiv.
2. Pantograf, sistem Morse, sincronizat cu ajutorul unui motor electric generator de impulsuri, lucrarea elevului Kloyber Siegfried din Cugir, cîștigător al premiului I la individual.

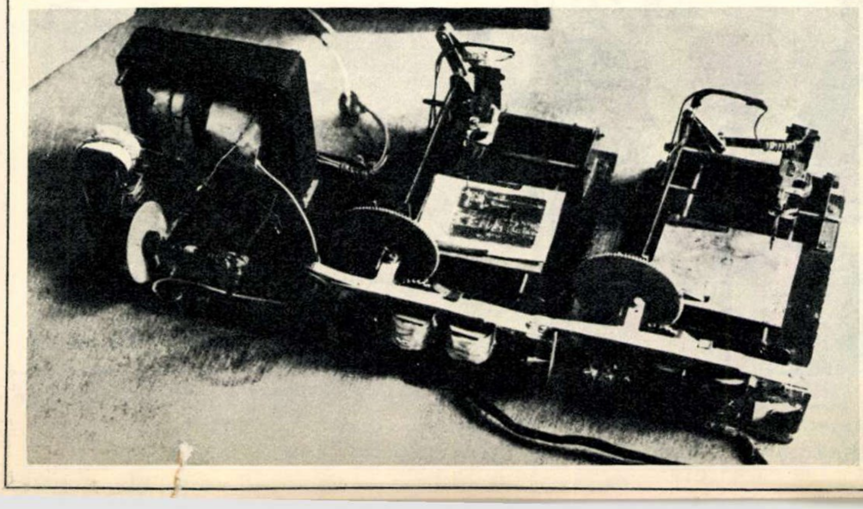

PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI PENTRU COLABORARE ÎNTRE CERCURI: **MARTA FLORIAN, BAUMAN GHERASIM, PĂTUȘ ILIE, KUN TOMA** și **PĂUNESCU FELIX** — cercurile de radio și sculptură de la Casa pionierilor — Arad pentru lucrarea: aparat de radio cu 3 lungimi de undă, sculptură unicat.

PREMIILE INDIVIDUALE:

PREMIUL I — un magnetofon — **CLOYBER SIEGFRIED** — Șc. generală nr. 2, Cugir, pentru lucrarea: Pantograf sistem Morse sincronizat printr-un motor electric generator de impulsuri.

PREMIUL II — un aparat de radio cu tranzistori «Mamaia» — **MIHALACHE DĂNUȚ** — Liceul nr. 2 — Iași, pentru lucrarea: sistem automat de declanșare prin variația frecvenței unui oscilator, datorită capacității parazite a unui obiect pătruns în cîmpul electromagnetic.

PREMIUL III — un aparat de fotografiat — **IGRIȘAN SORIN** — Liceul Gh. Lazăr — comuna Pecica — Arad, pentru lucrarea: motonava «Cutezătorul» acționată cu două motoare electrice avînd cîrmă electrocomandată.

DOUĂ PREMII PENTRU ORIGINALITATE: **DOBRA EVA** — Șc. generală nr. 3 — Oraș Săcele, pentru lucrarea: «Paharul minune», dispozitiv de fierbere rapidă a lichidelor; **IANCU DOREL** — Colonia a III-a nr. 3 — Anina II, pentru lucrarea: robinet fără ax.

PREMIU PENTRU ACURATEȚĂ TEHNICĂ: **TEODORESCU MIHAI** — Cercul de radio al Palatului pionierilor — București, pentru lucrarea: releu de sunet.

PREMII SPECIALE: 1. **MICLEA IOAN** — Șc. generală nr. 5 — Sibiu; 2. **BUS ARCADIE** — Șc. generală nr. 13 — Cluj; 3. **DĂSCĂLESCU VICTOR** — Șc. generală de muzică și arte plastice nr. 5 — București; 4. **COJOCARU IONEL** — Casa pionierilor — Orașul Gh. Gheorghiu-Dej; 5. **BALASS PETER** — Casa pionierilor — Reghin.

MENȚIUNI: 1. **SOLOMON VASILE** — cercul de radio al Palatului pionierilor — București; 2. **PAUTA ADRIAN** — Șc. generală nr. 14, Oradea; 3. **PULCĂ MIHAI** — Cercul de radio al Palatului pionierilor — București; 4. **FLORESCU MAGDA** — Șc. generală nr. 3 — Sibiu; 5. **LĂCĂTUȘU MARIUS** — Liceul nr. 1 — Tîrgoviște; 6. **BUCUR NICOLAE** — Șc. generală nr. 4 — București; 7. **PISO MARIUS** — Liceul nr. 32 — București; 8. **RĂDULESCU CĂLIN** — Liceul nr. 1 — Roșiorii de Vede. **ISFAN ANCA** — Casa pionierilor, Brașov.

Premiile speciale, premiile pentru originalitate și acuratețĂ tehnică, precum și mențiunile constau din truse tehnice, motorașe, echipament radiotehnic, cărți de specialitate, material sportiv.

Toți cei citați mai sus, devin în același timp membri ai CLUBULUI MINITEHNICUS și se vor întîlni cu toții într-o tabără. În afară de asta, au mai fost declarați, în completare pînă la 100, conform regulamentului concursului, încă 52 de pionieri, membri ai CLUBULUI MINITEHNICUS care, de asemenea, vor pleca în tabără.

Dat fiind numărul mare de lucrări interesante, Consiliul Național al Organizației Pionierilor A MAI ACORDAT UN NUMĂR DE 80 DE LOCURI ÎN TABĂRA MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII. Toți cei vizați vor fi înștiințați prin Consiliile județene, municipale și orășenești ale Organizației pionierilor.

Pentru sprijinul acordat, redacția a hotărît decernarea următoarelor trei PREMII DE ONOARE: — Profesor maistru **DIACONESCU DUMITRU** — Casa pionierilor — Pucioasa; — profesor **URSACHE CONSTANTIN**, Șc. generală nr. 2, Buhuși; — profesor tehnician **RADU ION** — Casa pionierilor — Tîrgoviște, care vor primi, ca amintire, cîte o trusă de stilou Mont Blanc.

Decernarea premiilor primei ediții a concursului MINITEHNICUS se va face cu ocazia apropiatei «Zile a pionierilor».

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU** și Aurel **TITA**
Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

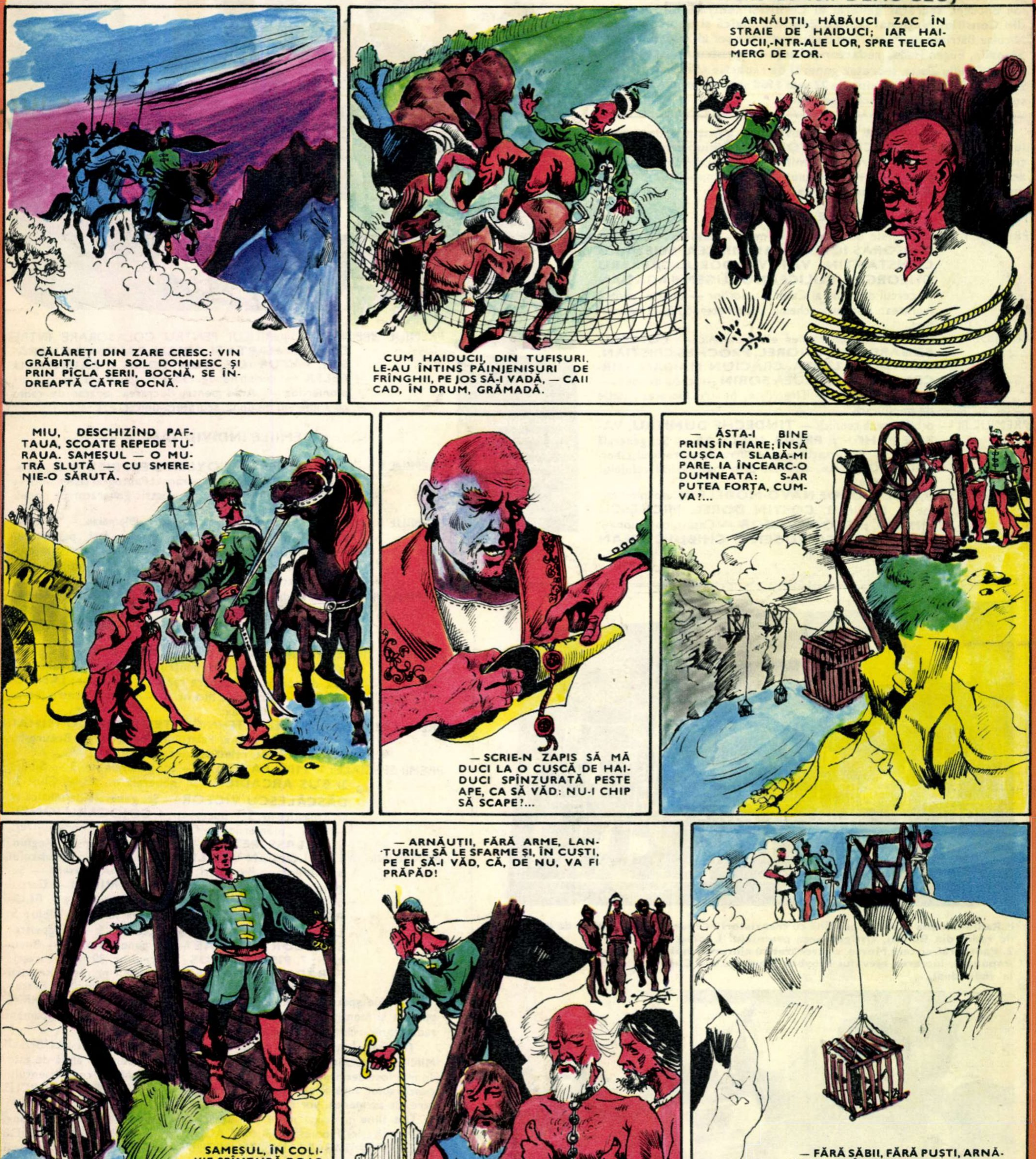
ARNĂUȚII, HĂBĂUCI ZAC ÎN STRAIE DE HAIDUCI; IAR HAIDUCII,-NTR-ALE LOR, SPRE TELEGA MERG DE ZOR.
CĂLĂREȚI DIN ZARE CRESC: VIN GRĂBIȚI C-UN SOL DOMNESC ȘI PRIN PÎCLA SERII, BOCNĂ, SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE OCNĂ.
CUM HAIDUCII, DIN TUFIȘURI, LE-AU ÎNTINS PĂINJENIȘURI DE FRÎNGHII, PE JOS SĂ-I VADĂ, — CAII CAD, ÎN DRUM, GRĂMADĂ.
MIU, DESCHIZÎND PAFTAUA, SCOATE REPEDE TURAUA. SAMEȘUL — O MUTRĂ SLUTĂ — CU SMERENIE-O SĂRUTĂ.
— SCRIE-N ZAPIS SĂ MĂ DUCI LA O CUȘCĂ DE HAIDUCI SPÎNZURATĂ PESTE APE, CA SĂ VĂD: NU-I CHIP SĂ SCAPE?...
— ĂSTA-I BINE PRINS ÎN FIARE; ÎNSĂ CUȘCA SLABĂ-MI PARE. IA ÎNCEARC-O DUMNEATA: S-AR PUTEA FORȚA, CUMVA?...
SAMEȘUL, ÎN COLIVIE, SPÎNZURĂ DOAR DE-O FRÎNGHIE.
— CUM O TAI, ÎN APĂ PIERI!...
— IARTĂ-MĂ, CĂ FAC CE-MI CERI!
— ARNĂUȚII, FĂRĂ ARME, LANȚURILE SĂ LE SFARME ȘI, ÎN CUȘTI, PE EI SĂ-I VĂD, CĂ, DE NU, VA FI PRĂPĂD!
— FĂRĂ SĂBII, FĂRĂ PUȘTI, ARNĂUȚII ZAC ÎN CUȘTI.

(Va urma)

Cutezătorii
Revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1, Telefon 17.60.10.
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: Anca ARGHIR. Prezentarea grafică: Rozalia BARANY

PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

23

JOI, 6 IUNIE
1968. ANUL II

VIZITA ÎN R.S.F. IUGOSLAVIA A DELEGAȚIEI ROMÂNE DE PARTID ȘI DE STAT CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

Tovarășii Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito sînt salutați cu căldură de locuitorii capitalei iugoslave — frumosul oraș Belgrad.

▲ *Un moment emoționant: în amintirea acestei vizite, tovarășul Nicolae Ceaușescu sădește într-un parc din cartierul Novi-Beograd un arbore al prieteniei.*

◄ *Manifestații spontane de stimă și prietenie pe străzile Liublianei.*

Între 27 mai și 1 iunie, a făcut o vizită în Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, o delegație de partid și de stat a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, care a fost întovărășit de soție. Vizita a avut loc la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele R.S.F. Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Din delegația română au făcut parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri, care a fost întovărășit de soție, Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Gheorghe Rădulescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor Externe, și Aurel Mălnășan ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România la Belgrad.

Din prima pînă în ultima clipă a vizitei în țara vecină și prietenă, înalții oaspeți români au fost întîmpinați pretutindeni cu căldură și cordialitate, expresie vie a sentimentelor de stimă și frăție ce și le nutresc reciproc poporul român și popoarele Iugoslaviei, mărturie grăitoare a strînsei colaborări și prețuiri, caracteristice relațiilor dintre cele două partide comuniste, dintre statele român și iugoslav.

Tradiții vechi ale unor îndelungi legături de bună vecinătate, unind poporul nostru și popoarele Iugoslaviei au căpătat noi temeiuri în condițiile în care țările noastre vecine urmăresc același țel, construcția civilizației socialiste. O întruchipare vie a adîncirii și amplificării relațiilor de colaborare și cooperare, conducînd neîncetat la consolidarea prieteniei româno-iugoslave, o constituie construirea marelui complex hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier, simbol al capacității de creație a specialiștilor și constructorilor români și iugoslavi, al unei armonioase colaborări în spiritul deplinei egalități în drepturi între două state socialiste, suverane și independente.

Vizita în Iugoslavia a delegației de partid și de stat române, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, convorbirile cu conducătorii de stat și de partid iugoslavi, în frunte cu tovarășul Iosip Broz Tito, dialogul cu numeroși oameni ai muncii iugoslavi care a avut loc spontan și plin de însuflețire în toate localitățile, întreprinderile și instituțiile vizitate, au ilustrat o dată în plus marea contribuție pe care prietenia dintre popoarele noastre o poate aduce la cauza socialismului și a păcii.

Cronica

9 iunie
ZIUA PIONIERILOR

Dragi cititori,

Cu ocazia „Zilei pionierilor"
și la încheierea unui an
școlar rodnic vă felicităm
călduros, vă dorim sănătate
și ani frumoși vouă, dragi
„cutezători", precum și
învățătorilor, profesorilor și
familiilor voastre!

Cutezătorii

Salutul Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Dragi pionieri și școlari,

Sărbătorim împreună, în acest început de iunie, una din cele mai frumoase zile, dedicată vouă, Ziua pionierilor.

În această zi, cînd drapelele tricolore flutură majestuos deasupra a mii de careuri pionierești, unindu-și glasul cu cel al părinților și al dascălilor voștri, al întregului nostru popor, Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă adresează cele mai călduroase felicitări. Sîntem bucuroși să putem constata că succesele voastre școlare sînt tot mai bogate, activitățile desfășurate în detașamentele și unitățile pionierești sînt mai interesante, mai atractive, răspund tot mai mult preocupărilor și dorințelor voastre.

Prin grija părintească pe care partidul nostru, conducerea sa v-o poartă vouă, celor mai tinere vlăstare ale patriei, vi s-au creat condiții minunate pentru învățătură, pentru a vă lumina mintea și a vă îmbogăți sufletul cu tot ce au creat mai bun și mai folositor înaintașii voștri, pentru a vă bucura din plin de anii copilăriei.

Ați luat cunoștință, dragi pionieri și școlari, de importantele măsuri inițiate de conducerea partidului pentru continua dezvoltare și perfecționare a școlii românești. Prelungirea duratei învățămîntului de cultură generală obligatoriu de la 8 la minimum 10 ani, deschide pentru voi perspective noi de instruire și formare, de dezvoltare multilaterală a personalității, de împlinire a celor mai cutezătoare aspirații. Aveți posibilitatea ca, sub îndrumarea minunaților voștri învățători și profesori, a comandanților de pionieri — cărora în această zi de sărbătoare le adresăm călduroase mulțumiri pentru grija și dăruirea cu care vă călăuzesc zi de zi — să vă îmbogățiți orizontul cultural-științific; aveți posibilitatea să faceți cunoștință cu trecutul glorios de luptă al poporului român, cu marile sale înfăptuiri din anii socialismului, cu lupta popoarelor pentru libertate și progres social, cu viața copiilor din întreaga lume, cărora le adresăm astăzi, cu toții, un călduros salut. Serbările pionierești, drumețiile și întrecerile sportive în aer liber, activitatea în cercurile tehnice sau artistice vă oferă bune prilejuri pentru a vă petrece cît mai plăcut și mai folositor minunata «vîrstă de aur» pe care o trăiți.

E un temei de justificată bucurie faptul că Organizația noastră cuprinde în rîndurile sale pe cei mai buni copii ai țării. Nu există școlar al patriei noastre care să nu rîvnească a fi demn de frumosul titlu de pionier. Știm că fiecare dintre voi ardeți de dorința și nerăbdarea de a săvîrși fapte de seamă, de a deveni fii demni și cutezători ai poporului, iscusiți muncitori și tehnicieni, cultivatori ai ogoarelor, constructori, învățători, profesori, medici, cercetători, sportivi sau artiști de renume. Cu ocazia sărbătorii voastre de astăzi, vă urăm multă sănătate și fericire, împlinirea tuturor visurilor. După un rodnic an școlar, vă dorim o vacanță frumoasă, plină de cîntece și bucurii, încît toamna viitoare să vă găsească și mai viguroși și mai hotărîți, pentru a obține noi succese la învățătură.

Să creșteți puternici și luminați, cu mintea ageră, cu sufletul demn și generos, pe măsura măreţelor împliniri pe care le trăiește astăzi poporul român. Sîrguința la învățătură, îndeplinirea exemplară a îndatoririlor pionierești, sînt fapte prin care sînteți chemați să răspundeți grijii cu care vă înconjoară partidul, părinții și dascălii voștri, întreaga noastră societate. Să învățați și să creșteți astfel, încît mîine, prin munca, talentul și dăruirea voastră, să duceți mai departe măreața operă pe care o făuresc astăzi părinții și frații voștri, să ridicați pe noi culmi ale progresului și civilizației patria noastră scumpă — Republica Socialistă România.

CONSILIUL NAȚIONAL
al
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

CONCURSUL VACANȚEI • CONCURSUL VACANȚEI

NU UITA SĂ PARTICIPI LA CONCURSUL VACANȚEI.. !! SE VOR DA PREMII MARI.
Pop

Seria a II-a

I. În fotografie vedeți un aspect al unei importante uzine aparținînd industriei românești, ale cărei produse sînt vestite și apreciate azi în toată țara, ele constituind totodată și prețioase articole de export.

Răspundeți: **care este numele uzinei și unde se găsește ea?**

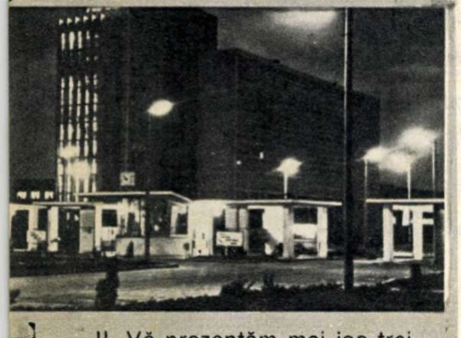

II. Vă prezentăm mai jos trei replici pe care le rostesc cîteva personaje foarte cunoscute din dramaturgia clasică românească:

1) *«Da, pace de jur-împrejurul țării ca și înlăuntrul ei».*

2) *«...Ce istorie? Apoi, dacă e vorba de istorie, apoi ce te-nvață istoria mai întîi și-ntîi?».*

3) *...«Pîn-acuma goarna tace... Dar vreau liniște, Mikede,-cum o vrei și tu — vreau pace »*

Vă rugăm să răspundeți la fiecare întrebare următoarele:

1) Care este numele personajului?

2) Din ce lucrare dramatică face parte?

3) Cine este autorul fiecărei lucrări?

III. Ce s-ar întîmpla dacă, după ce am înfășura globul pămîntesc, pe linia ecuatorului, cu o sîrmă de oțel, cu diametrul de 0,5 cm, aceasta s-ar răci cu numai 1 grad? Să admitem că sîrma nu s-a întins și nici nu s-a rupt.

Se indică faptul că prin răcire sîrma se contractă cu a 100 000 parte din lungimea sa.

Spre a vă ajuta, vă spunem că se va produce un fenomen fizic care va face sîrma să pătrundă în pămînt. Vă rugăm să răspundeți, fără demonstrație, **cît de adînc va pătrunde ea în pămînt?**

CUPON Nr. 2
. . . .
I 1 . . . .
2 . . . .
3 . . . .
II . . . .

Decupați acest cupon și, după ce ați răspuns la întrebări, lipiți-l la locul cuvenit, pe fișa de concurs pe care v-ați confecționat-o singuri conform indicațiilor noastre din numărul trecut.

O ZI DIN 365

de OCTAV PANCU-IAȘI

O zi din 365... Oricare. N-am preferințe. Pe care o alegeți, la aceea mă opresc. Poate vă tentează o zi de luni, cu zîmbetul ei de speranță, totdeauna gata să consemneze (ori măcar să promită!) un debut. Sau poate vă atrage o zi de răscruce, așa cum e joi, chemînd la meditații despre timpul care a trecut și cel care vine. Mi-e tot una dacă vă decideți pentru o duminică — surîzătoare, elegantă și (sper să nu se supere) ușuratica duminică...

O zi din 365... Oricare vreți. Toate sînt ale voastre. Toate, cînd e vorba despre voi, au un aer de sărbătoare. Anul acesta, de pildă, Ziua pionierilor are loc duminică 9 iunie. Dar, recunoașteți: care, de la 1 ianuarie și pînă acum, n-a fost o zi a voastră, a pionierilor? Care de acum înainte și pînă la sfîrșitul anului nu vă fi? Ca să fie a ta, fiecare zi trebuie cucerită — și hărnicia și cutezanța voastră, voința și perseverența voastră se pricep atît de bine să cucerească timpul!

O zi din 365... Pentru toți, deopotrivă, invitație la cunoaștere și creație, va începe, va continua și va sfîrși, pentru fiecare în parte, altfel...

Pionierul constănțean Mircea Donos se trezește devreme. La șase e în picioare. La început, adică acum vreo doi ani, punea ceasul să sune. Acum nu mai trebuie. S-a obișnuit. Se trezește singur. Între șase și șapte dimineața este cea mai mare liniște în casă — frații mai mici dorm, televizorul n-are program — și el are nevoie zilnic de această oră de liniște. Calculele nu se pot face cînd e gălăgie. Și Mircea face niște calcule complicate. Este, la vîrsta sa de 13 ani, un electronist binecunoscut. Vreau să spun: binecunoscut la școală, printre prieteni, în cartier... Școlii i-a dăruit o hartă hidrografică a României hartă care, datorită unui ingenios releu, atingînd locul de unde izvorăște pînă și cel mai mic pîrîiaș, ți se luminează întreg drumul acestuia și toate confluențele pînă la vărsarea in mare. Un profesor suedez, făcînd o vizită la Constanța, l-a rugat pe Mircea să-i explice cum funcționează harta, declarînd că ea constituie un material didactic de o mare ingeniozitate. Mircea a făcut-o cu plăcere, dîndu-i toate explicațiile, poftindu-l să-și agațe pardesiul într-un cuier care se rotește, aducîndu-ți mereu în față un braț liber, oferindu-i să asculte muzică de la un minuscul aparat de radio cu tranzistori. De prisos să mai adaug că sînt creații ale lui Mircea...

Dimpotrivă, pionierul Sas Petre din Tîrgu Mureș, se trezește tîrziu. Noroc că are cursuri după-amiază. Și se trezește tîrziu pentru că de mult nu se mai culcă la ora cînd emisiunea «Noapte bună, copii» urează somn ușor și vise plăcute obișnuiților ei ascultători. Peter este un pasionat astronom. Nu, n-a descoperit nici o nouă stea, azi un asemenea lucru fiind aproape imposibil să se petreacă altundeva decît la un institut dotat cu aparate și mașini de calcul dintre cele mai perfecționate. Dar, la cei 14 ani ai săi, este autorul unui așa-numit «calendar-lumină», un tablou la care a lucrat peste un an și care, pe baza luminozității unor astre în anumite perioade, indică zilele... adică, scuzați: nopțile...

Și cu totul altfel începe ziua pentru pionierul sucevean Vasile Todan. Drumul său spre școală este, în același timp, și drumul spre lotul experimental de științe naturale care îi va absorbi cîteva ceasuri bune din zi. Lotul e vecin cu curtea școlii. Aici începe «lumea» lui Vasile. Lumea seducătoare a muncii, pasiunii, răbdării, visului său. Sub veghea profesorului de științe naturale, Vasile a izbutit mai multe altoiuri care au creat un soi nou de lalea — «Suceveanca» — tot el a îmblînzit (este sinonimul său pentru a aclimatiza) un soi de garoafe — «Vasilica I și II» — înflorind foarte de timpuriu, neobișnuit pentru începutul primăverii, mai cu seamă pe nordicele plaiuri sucevene. Acum lucrează la... nu, nu pot să spun, regret, dar e secret!... E vorba despre un hibrid, de... nu, nu pot, n-am voie să spun, Vasile mi-a interzis categoric pînă cînd nu mă va anunța el. Și pînă în clipa cînd scriu aceste rînduri, nu m-a anunțat. Horticultura cere răbdare multă. Dar dacă te cheamă Vasile Todan așa ceva nu-ți lipsește. O atestă și caietul pe care îl poartă zilnic în ghiozdan și pe a cărui primă pagină scrie «Flori pentru secolul XXI». Mai sînt 32 de ani pînă la începutul secolului viitor Nu-i nimic. Vasile are răbdare. A și început să lucreze cu gîndul la mileniul al treilea...

În sfîrșit, ziua începe altfel și pentru foarte tînărul cutezător Gheorghe David din Turnu Severin. Întîi orele de școală, abia apoi pasiunea care îl stăpînește de cîțiva ani: studiul limbilor străine. Gheorghe este în clasa a IX-a și cunoaște bine limbile franceză și germană, (scrie fără greșeală și traduce cărți din aceste limbi) face mari progrese în deprinderea limbii latine, își însușește acum italiana și spaniola. Visul său: să cunoască perfect pînă la 18 ani 5 limbi străine. Pînă la 30 de ani: 10 sau 12... Vrea să se dedice muncii de cercetător științific în domeniul literaturii universale.

O zi din 365... Oricare vreți. Toate sînt ale voastre. Toate, cînd e vorba despre voi, au un aer de sărbătoare. Toate, la noi — prin dragostea și generozitatea care vă înconjoară, prin hărnicia și cutezanța voastră — sînt îndreptățite să se numească zile ale pionierilor.

O zi din 365... În oricare vom descoperi culorile bucuriei vîrstei voastre. Vîrsta pasiunilor. Vîrsta viselor. Vîrsta primelor roade.

Fie ce-o fi: nu pot să nu desconspir un picuț din secretul lui Vasile Todan... Știți cum se intitulează floarea — nu, nu vă spun ce floare! — la care «lucrează» acum? «Cutezanța»!

— O floare numită «Cutezanța». Pentru ca de ziua voastră — ...adică: în fiecare zi! — s-o purtați la butonieră...

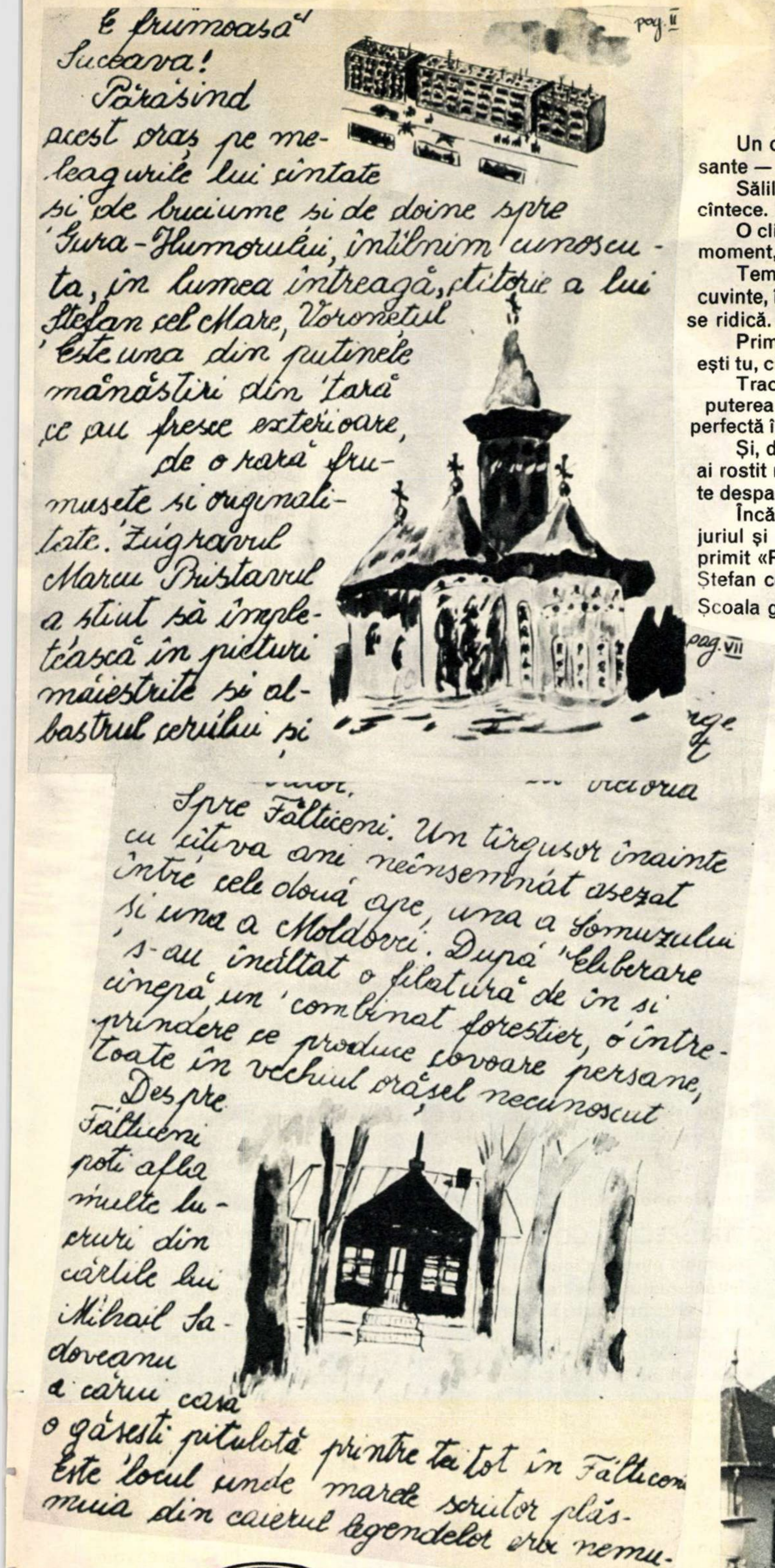

pag. II

E frumoasă Suceava!

Părăsind acest oraș pe meleagurile lui cîntate și de buciume și de doine spre Gura-Humorului, întîlnim cunoscuta, în lumea întreagă, ctitorie a lui Ștefan cel Mare, Voronețul este una din puținele mănăstiri din țară ce au fresce exterioare, de o rară frumusețe și originalitate. Zugravul Marcu Bistravul a știut să împletească în picturi măiestrite și albastrul cerului și

nge

t

pag. VII

victoria

Spre Fălticeni. Un tîrgușor înainte cu cîtiva ani neînsemnat așezat între cele două ape, una a Șomuzului și una a Moldovei. După eliberare s-au înălțat o filatură de in și cînepă, un combinat forestier, o întreprindere ce produce covoare persane, toate în vechiul orășel necunoscut.

Despre Fălticeni poți afla multe lucruri din cărțile lui Mihail Sadoveanu a cărui casă o găsești pitulată printre tei tot în Fălticen

Este locul unde marele scriitor plăsmuia din caierul legendelor [illegible] nemu-

ROZETELE Cutezătorii

File din jurnalul de excursie «**Țara de Sus**» realizat de elevul **Dănăilă Cornel** — Cîmpulung Moldovenesc.

DEBUTUL

Un concurs în miniatură, cu actori în miniatură, dar cu numere mari și interesante — așa se prezenta concursul despre care este vorba.

Sălile răsunau de pașii mărunți și grăbiți, de fragmente de poezie și note de cîntece.

O clipă acordurile instrumentelor inundă sălile care acum s-au liniștit. Din acel moment, toate emoțiile pot fi trecute pe seama trecutului: concursul a început!

Temerile cresc cu fiecare punct pierdut sau cîștigat. Mai repeți o dată primele cuvinte, îți potrivești cu un gest tremurător buclele albe căzute pe frunte și... cortina se ridică.

Primul contact cu o lume în care trecutul înseamnă prezent, în care tu nu mai ești tu, ci Ștefan cel Mare.

Tracul, în loc să crească cu fiecare replică rostită, încetează să-și mai exercite puterea lui fatală, se transformă într-o mare stăpînire de sine și într-o transpunere perfectă în rolul încredințat.

Și, deodată, după ce ai rostit cuvîntul care însemni tu și toată viața ta, după ce ai rostit numele Moldovei tale, în fața ochilor ți se coboară paravanul de catifea ce te desparte de ropotele de aplauze ale publicului.

Încă nu-ți dai seama de ceea ce ți se întîmplă. Privești atent tabla cu rezultate, juriul și deodată... te auzi strigat. Pentru ca bucuria debutului să fie întreagă, ai primit «Premiul special al juriului» și abia acum îți dai seama că tu nu mai ești Ștefan cel Mare, domnul Moldovei, ci Șerbănescu Florin, din clasa a VIII-a de la Școala generală nr. 123.

DRĂCEA LILIANA, clasa a VIII-a
Școala generală nr. 123, București

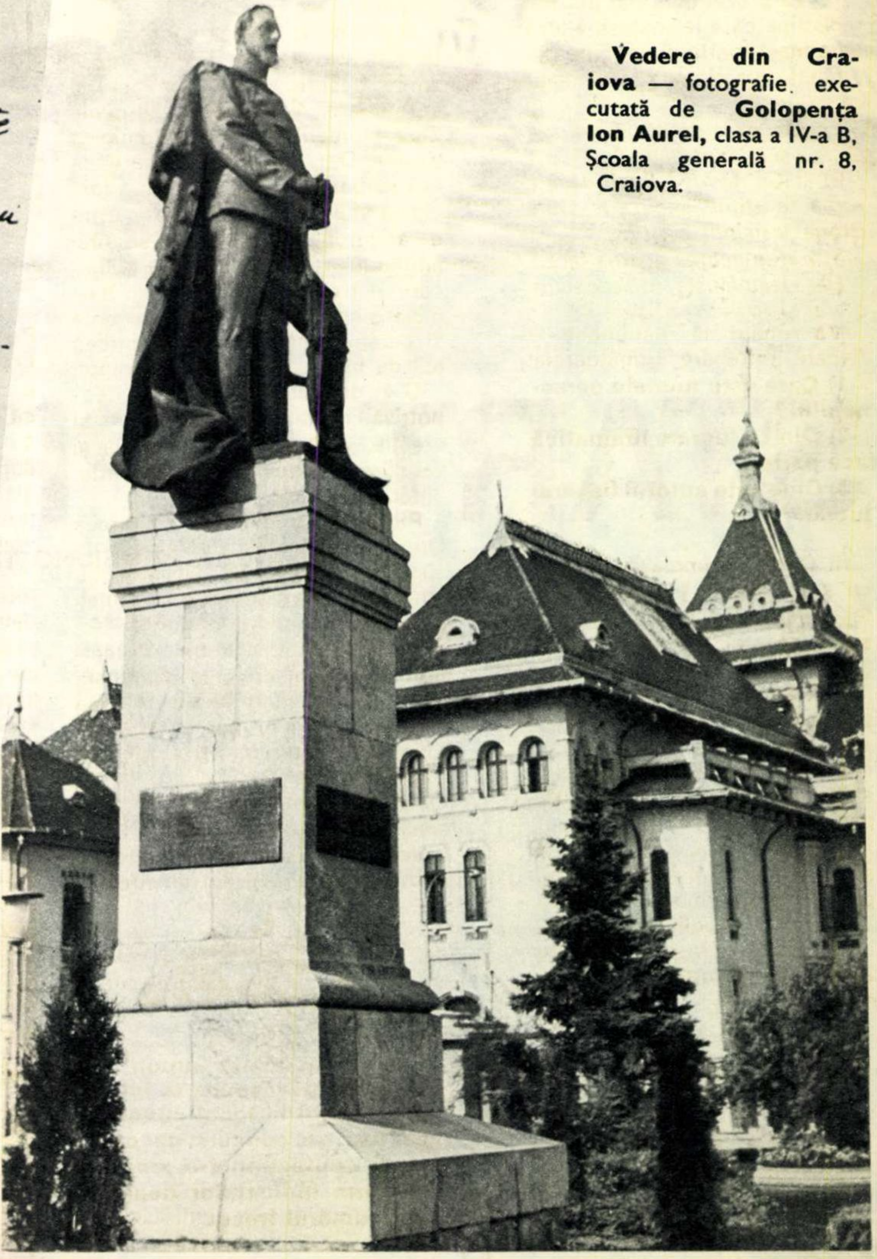

Vedere din Craiova — fotografie executată de **Golopența Ion Aurel,** clasa a IV-a B, Școala generală nr. 8, Craiova.

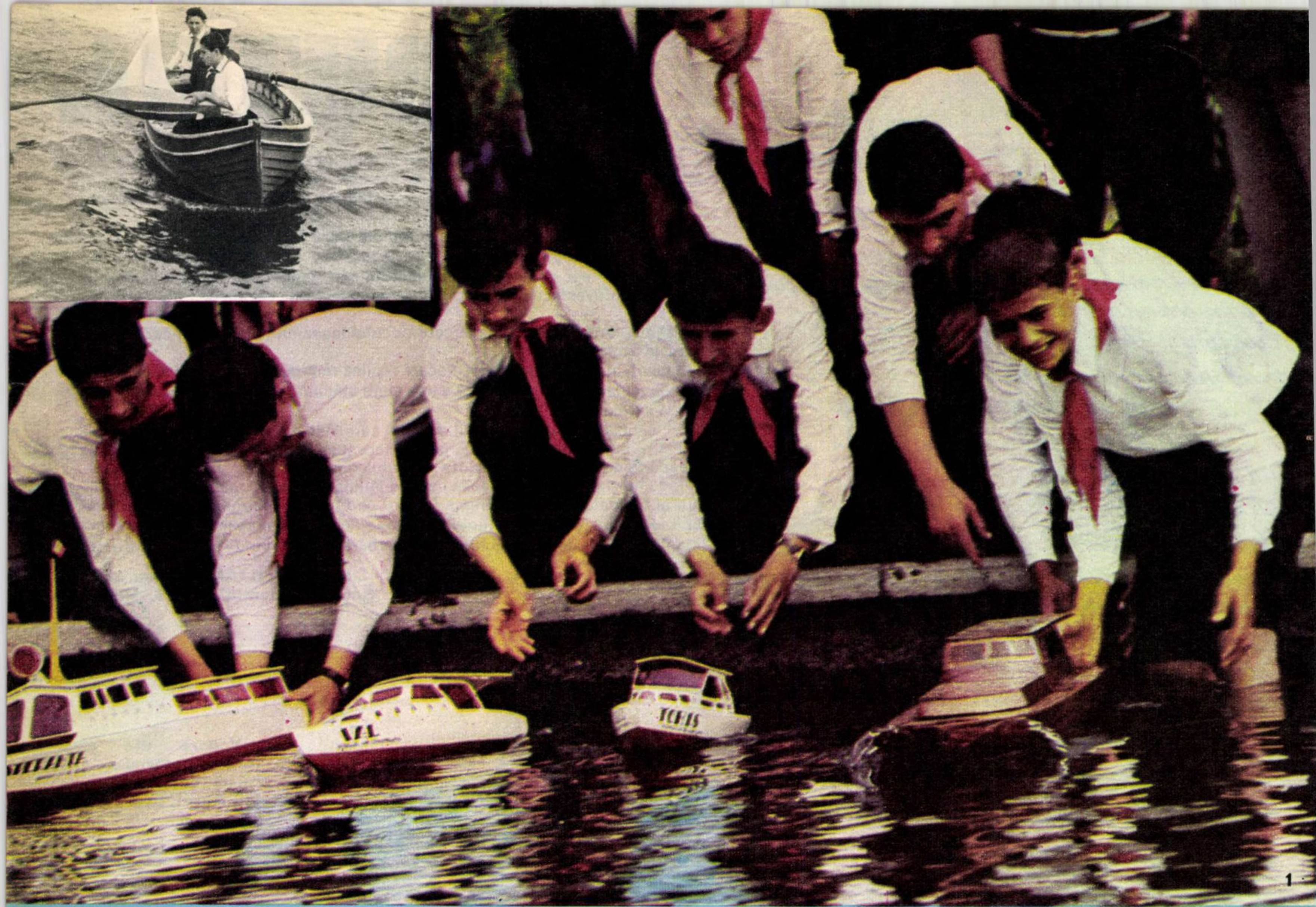

1

ÎN ÎNTÎMPINAREA ZILEI PIONIERILOR

START SPRE VIITOR

DE LA TRIMIȘII NOȘTRI SPECIALI CONSTANTIN DIACONU ȘI GHEORGHE CUCU

„COSMODROMUL" DE PE PAJIȘTE

Deasupra norii sînt mînați de vînt pe cîmpia cerului. Se pregătește să plouă. Dar, deocamdată, nimeni nu privește spre nori. În difuzoare răsună o voce autoritară:

— Atenţiune, atenţiune! Vă rugăm să vă depărtaţi de rampe! Păstraţi distanţa! Începe lansarea!

Spectatorii se retrag cu evidentă părere de rău. Dar nu chiar atît cît ar trebui și vocea e nevoită să-i admonesteze din nou. Unii, ca să poată vedea mai bine, se urcă pe terasa celei mai apropiate clădiri. Pe «cosmodrom» au rămas numai rachetiștii și ...reporterii curajoși de nevoie. Rachetiștii lucrează cu febrilitate și c-o pricepere străină multora dintre cei prezenţi și tocmai de aceea fascinantă: fixează rampele de lansare, fac legăturile între stațiile de comandă și rampe, amorsează motoarele rachetelor și le instalează pe rampe.

— Atenţiune, start!

O clipă, două, trei... E liniște. Parcă și marea și-a mai ostoit vuietul, curioasă. Sub una dintre rachete prinde să iasă fum. Apoi, brusc, un șuierat ascuțit sfîșie liniștea și racheta țîșnește spre înălțimi în exclamațiile admirative ale spectatorilor. O altă rachetă o urmează. Apoi încă una, și încă una decolează spre «cosmosul»... de sub nori.

Nu-i, cum s-ar crede, un reportaj de pe cine știe ce renumit cosmodrom, de unde își iau zborul spre Lună, Venus sau Marte navele cosmice. Ne aflăm la Mamaia, în dreptul debarcaderului Neptun. «Cosmodromul» e o pajiște cu iarba verde, înconjurată de siluetele splendidelor vile și hoteluri și de apa mării liniștită între diguri. Rachetele sînt mici, de-o palmă, cel mult două, și nu se înalță decît la 100—200 de m. Iar rachetiștii nu sînt cine știe ce renumiți tehnicieni ori ingineri, ci pionieri și elevi sosiți din 8 județe ale țării, dornici să participe la marele concurs aeronaval organizat aici.

3

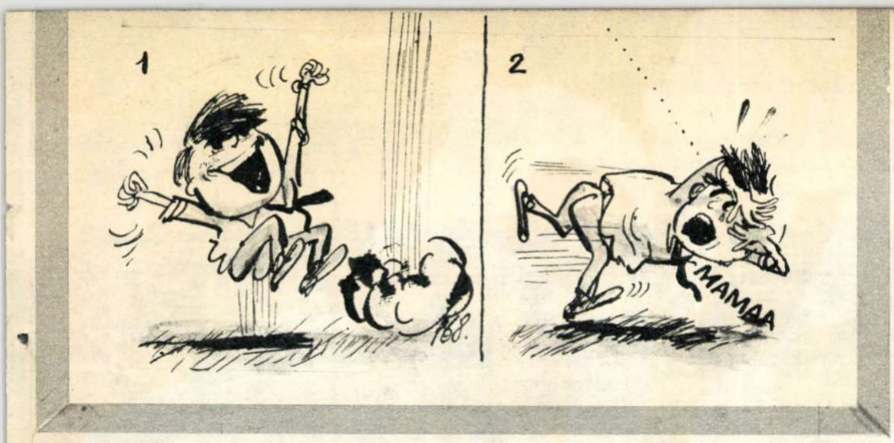

DOI BATRACIENI PE POST DE... COSMONAUȚI!

Rachetele continuă să-și ia zborul una după alta. Cum dispar unele de pe rampa de lansare, numaidecît apar altele. Parcă nu se vor mai termina. Constănțenii, ploieștenii, ba și cei din Medgidia jubilează. Zeci de lansări și nici un rateu. Tîrgoviștenii însă sînt grozav de încurcați. Își vorbesc pe șoptite și își fac semne care se vor categorice. Tocmai lor, favoriților acestui concurs, să li se întîmple așa ceva!? Rachetele lor fac... mofturi. Se înalță cîțiva metri, apoi fie că o pornesc aiurea, pe orizontală, fie că se rostogolesc neputincios la pămînt. «Ce se-ntîmplă cu rachetele noastre?» «Nimic deosebit. Nu ne-am pregătit din vreme. Am construit motoarele în ultimele zile. Combustibilul n-a avut cînd să se usuce și nu arde cum trebuie...».

Iată însă că bucuria a răsărit și pentru ei. De pe rampa lor de lansare o rachetă s-a ridicat pe verticală mai sus decît multe altele. Apoi, deodată, acolo, în înălțimi, se-ntîmplă ceva care smulge strigăte de admirație. Din corpul rachetei a apărut o mică umbrelă roșie. Frînată de ea, racheta coboară lin. Jos, un pionier e îmbrățișat de către colegii lui. E *Moțoc Florin*, constructorul acestei reușite rachete recuperabile.

Iar acum, senzația zilei. Nu mai e nevoie ca spectatorii să fie îndemnați de vocea din difuzoare să păstreze distanța. Lărgesc cercul din proprie inițiativă. Pe «cosmodrom» a apărut un... gigant. E o rachetă de aproape 1 m lungime și vreo 10 cm în diametru. Toți se feresc, temători, în timp ce două fete, cu căști de... motocicliști, trebăluiesc așa de liniștite în jurul ei de parcă n-ar fi rachetă, ci... aragaz. Au scos de undeva două broscuțe și le introduc în cabina cu geamuri de plastic. Fac legăturile, apoi se depărtează și ele, dar nu prea mult. Emoție. Oare cum se vor simți cei doi batracieni pe post de... cosmonauți? Desigur, vor plăti cu viața această cinste. Dar broaștele au avut noroc. După un salt de vreo trei metri, racheta se declară obosită și se întoarce pe pămînt. (Două dintre cele patru motoare n-au vrut să se aprindă).

NIȘTE „PESCĂRUȘI“ CU REACȚIE ȘI CÎȚIVA „ȚÎNȚARI“ FOARTE NERVOȘI

Mult timp n-am văzut nici un pescăruș pe deasupra. Pesemne că rachetele șuierătoare și zecile de zmeie cu «plete» lungi, multicolore, care le-au călcat împărăția i-au speriat. Totuși, la un moment dat, un «pescăruș» ciudat a apărut sub norii plumburii. S-a înălțat de pe pămînt ca o săgeată, zvîrlind în urmă foc, apoi cînd a ajuns destul de sus, s-a liniștit și-a-nceput să plutească lin, cu aripile nemișcate, în largi și grațioase ocoluri. Era primul rachetoplan intrat în concurs. După el, au mai urcat încă vreo cîteva.

Și, dintr-o dată, cînd credeam că de-acum gata, liniștea a reintrat în drepturile ei pe pajiștea aceea pînă atunci pașnică, într-o margine a ei s-a iscat un bîzîit strident, furios. Și, peste puțin, s-a ivit din iarbă și autorul lui. Semăna cu un țînțar cam jumulit, și pesemne tocmai de aceea era așa de nervos. Era un aeromodel captiv, un avion în miniatură. A pornit bezmetic spre mare, atras de lărgimea văzduhului. Dar două fire de nailon, aproape invizibile, bine ținute și mînuite de argeșeanul *Iordan Viorel*, constructorul lui, l-au strunit la vreme și, vrînd-nevrînd, micuțul avion a prins să se rotească în ocoluri strînse la cîțiva metri de pămînt, deasupra pajiștii.

NAVE LILIPUT

Acum, cînd mările și oceanele sînt străbătute de nave gigantice, priveliștea unei flotile ale cărei vase nu-s mai mari decît acelea capturate de către Gulliver de la dușmanii liliputanilor, prilejuiește o autentică încîntare. Mai ales cînd le vezi, așa mici cum sînt, pornite să înfrunte apele și distanțele, ca niște copii care nu-și cunosc forțele și nici nu știu cît de mare e... marea.

Apa liniștită a debarcaderului a găzduit întrecerea velierelor. Constructorii lor, pionieri din Constanța, Brăila, Medgidia, Ploiești le aduceau în brațe la mal, le ajustau pînzele ținînd seama de direcția și viteza vîntului, ca niște pricepuți mateloți, apoi le puneau pe apă lăsîndu-le să arate ce pot. Cu pînzele cît palma, umflate pe catarge de-o șchioapă, porneau grăbite, înclinate pe o parte. Unele se duceau țintă spre linia de sosire. Altele însă o luau razna în cu totul alte direcții. Și nu se lăsau înduplecate nici de rugăminți, nici de lacrimi chiar...

Pe apa marelui bazin dintre vile, navele propulsate au fost mai ascultătoare. Pesemne că ele cunosc teorema după care drumul cel mai scurt dintre două puncte e linia dreaptă.

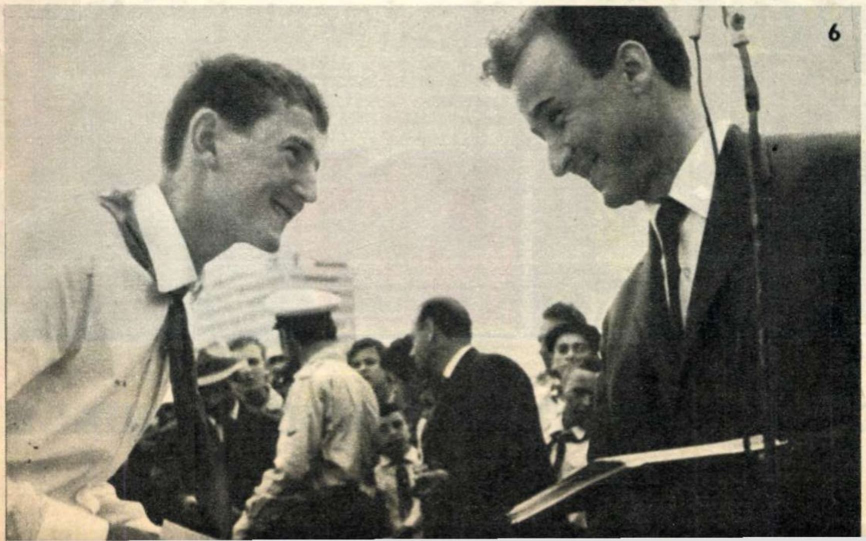
6

1 *Navele propulsate pornesc în cursă... scurtă.*

2 *Ca niște copii neștiutori, vasele cu pînze își continuă drumul și dincolo de linia de sosire, spre depărtările mării. Dar «pescuitorii» de veliere le opresc la timp.*

3 *Se montează rachetele.*

4 *Un «pescăruș» cu reacție se pregătește de zbor.*

5 *E «hrănit» unul dintre aeromodelele captive.*

6 *Epilog. Cîștigătorilor li se împart premiile și diplomele.*

4

5

TEHNICĂ ȘI POEZIE

În duminica aceea din 19 mai am văzut acolo, la Mamaia, în preajma debarcaderului Neptun un impresionant arsenal de mijloace tehnice de stăpînire a văzduhului și a apelor, de la navele cu pînză pînă la rachete și rachetoplane. Dar mai mult decît orice m-au impresionat constructorii lor, zecile de pionieri și școlari reprezentînd o întinsă arie geografică a țării. M-au impresionat copiii aceștia care se pricep și să recite din Eminescu, și să cînte, și să stea și să asculte zbuciumul mării, dar și să construiască nave și rachete. Poate că peste ani, cînd copiii aceștia vor fi oameni mari, vom auzi vorbindu-se despre mulți dintre ei. Poate că *Marinescu Virginia (din Constanța, locul I la rachete simple)* va ajunge specialistă în combustibili de rachete. Poate că *Teodorescu Traian (din Ploiești, locul I la rachetoplane)* va deveni aviator de supersonice ori constructor al acestora. Poate că *Iordan Viorel (din Pitești, locul I la aeromodele captive)* va concepe planurile cine știe cărui avion cu elice al anului 2000. Poate că *Ciobanu Nicolae (din Brăila)* și *Colțeanu Paul (din Medgidia), cîștigătorii locurilor I la navomodele*, vor ajunge niște marinari de nădejde care vor străbate cu navele noastre mările și oceanele lumii. Tot ce e frumos și îndrăzneț aparține acestor copii, deopotrivă îndrăgostiți de poezie și tehnică.

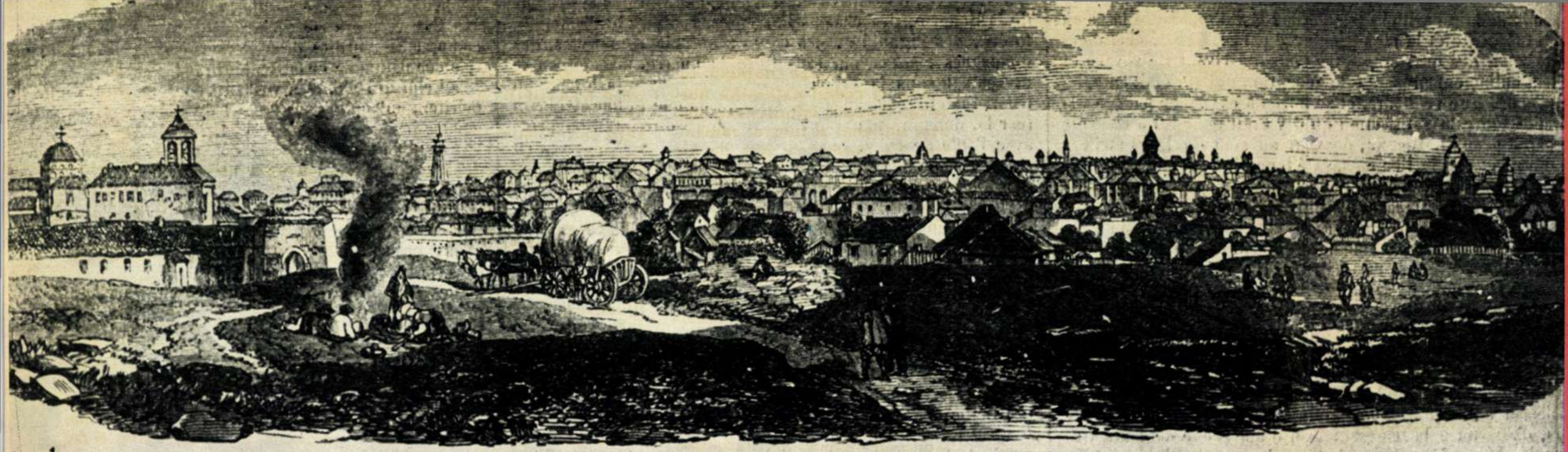
1

Vue générale de Bucharest, capitale de la principauté de Valachie, d'après M. M. Bouquet.

ANUL REVOLUȚIONAR

La 16 septembrie 1850, cînd amintirea tumultuosului an 1848 mai era caldă și speranțele ce le trezea erau vii, Nicolae Bălcescu caracteriza astfel unul din cele mai însemnate evenimente ale istoriei României: «Revoluția română de la 1848 n-a fost un fenomen neregulat, efemer, fără trecut și viitor... Cauza ei se pierde în zilele veacurilor. Uneltitorii ei sînt optsprezece veacuri de trudă, suferințe și lucrare a poporului român asupra lui însuși».

Marele democrat revoluționar răspundea astfel boierimii reacționare și puterilor străine care-o sprijiniseră să înăbușe revoluția, și care acum răspîndeau ideea că ceea ce se întîmplase la 1848 fusese doar acțiunea unor răzvrătiți nesprijiniți de popor, imitatori ai revoluțiilor similare de peste hotare, mai ales din Franța. În realitate, arăta Bălcescu, forța și influența istorică a revoluției din țările române a constat tocmai în modul cum îmbinase o lungă tradiție de luptă pentru libertate națională și socială, cu spiritul veacului, cu atmosfera ridicării popoarelor Europei întregi întru cucerirea dreptății sociale și a unei existențe naționale de sine stătătoare. Revoluția română a fost culminarea unui întreg proces de renaștere națională, al cărui scop era înlăturarea dominației străine, afirmarea națiunii române în cadrul națiunilor libere ale Europei, întemeierea unui stat național al tuturor românilor. Un asemenea stat nu era viabil însă decît în condițiile instaurării dreptății sociale, în condițiile în care marea masă a țărănimii devenea liberă de jugul feudal și proprietară pe pămîntul muncit. Iată de ce emanciparea șerbilor și împroprietărirea țăranilor au fost înscrise în programul revoluției, alături de celelalte puncte.

Efervescența revoluționară din vara anului 1848 de o parte și de alta a Carpaților au asigurat desfășurarea sincronică a acțiunilor, unitatea lor, a strîns și mai mult rîndurile revoluționare din cele trei țări.

Atît în Moldova, Transilvania și Țara Românească, revoluția a jucat rolul unei adevărate școli politice pentru generația care avea să făurească, puțin după aceea, România modernă. Ea a pregătit ceea ce la 24 ianuarie 1859 tot masele vor realiza, cu participarea multora din cei de la 1848: Unirea Principatelor, visul de aur al Revoluției. Dar unitatea națională avea să se desăvîrșească în anul 1918, consfințită prin multe jertfe ale poporului român.

DAN ZAMFIRESCU

ISTORICUL **TEODORESCU VIRGIL**, MUZEOGRAF LA ARHIVELE STATULUI, A ALES PENTRU CITITORII **CUTEZĂTORILOR** DIN NENUMĂRATELE DOCUMENTE LEGATE DE PERIOADA REVOLUȚIEI DIN 1848, CÎTEVA, PRIVITOARE LA PARTICIPAREA CELOR MAI TINERI CETĂȚENI AI PATRIEI LA ACESTE MARI EVENIMENTE.

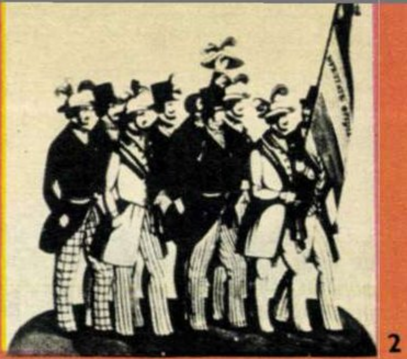
2

În colecția publicației germane **Illustrierte Zeitung** *din anii 1848—1849, se găsesc reproduse o serie de gravuri pe lemn în care sînt redate aspecte din țările române în zilele istorice ale anului 1848—1849. În unele din ele, în care sînt prezentate masele populare din București și Giurgiu, se pot vedea în rîndul participanților mulți copii și tineri.*

Din relatările presei acelor ani, reiese că la 15 iunie, 1848, pe platoul Filaretului, numit a doua zi Cîmpul Libertății, elevii Colegiului Național Sf. Sava, după ce umblaseră pe ulițele mărginașe ale Capitalei pentru a-i mobiliza pe locuitori, s-au adunat într-un grup compact, în frunte cu cadrele didactice, manifestîndu-și atașamentul față de cele 22 de puncte ale Proclamației de la Islaz.

În numărul 26 al ziarului «Poporul Suveran» din 11 septembrie 1848 se scrie despre paisprezece elevi ai Colegiului Național Sf. Sava care s-au adresat generalului Christian Tell, fost elev al aceleiași școli, manifestîndu-și dorința de a fi încorporați în rîndurile armatei noi, revoluționare. Cu acest prilej ei fac, prin cuvinte calde, o apreciere a rolului nou pe care trebuie să-l joace armata în opera de apărare a țării. Ei menționau: «Pînă acum cariera armelor ne înfățișa o perspectivă imaginară; pînă acum soldatul ținea pușca ca să facă paradă despoților săi; acum lucrurile și-au schimbat fața; soldatul este un erou, sîngele său va roși gloriosul pămînt al României, sîngele lui va adăpa osemintele străbunilor sacrificați la Călugăreni și pe alte cîmpuri de bătălie».

* * *

1. Vedere generală, capitala Valahiei (după o gravură de M.M. Bouqet)
2. Grup de revoluționari români manifestînd la București (acuarelă de Kostache Petrescu).

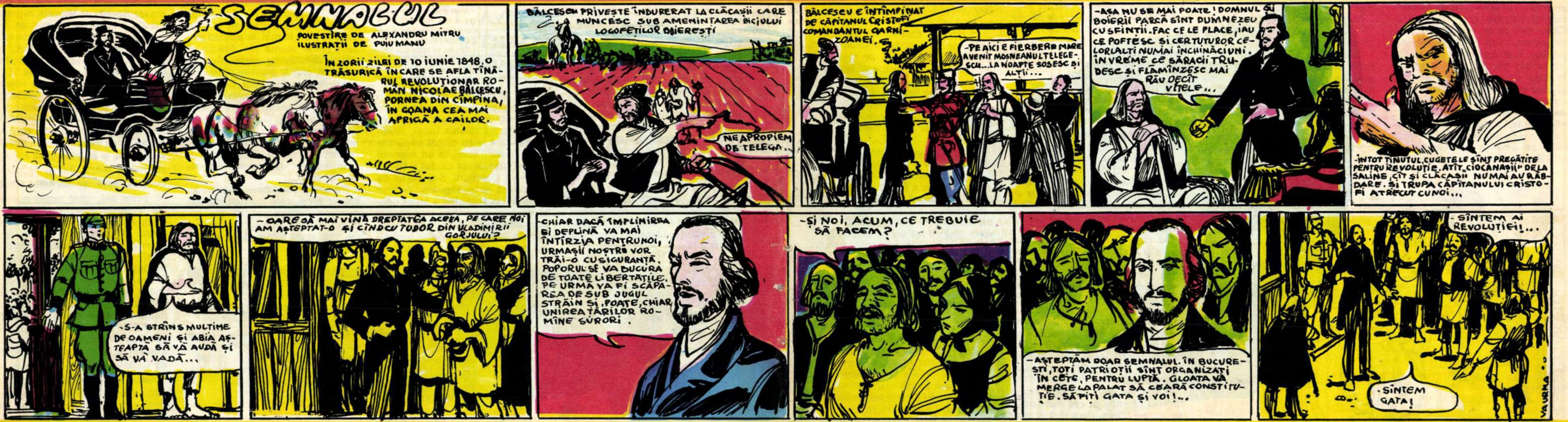
SEMNALUL
POVESTIRE DE ALEXANDRU MITRU
ILUSTRAȚII DE PUIU MANU
ÎN ZORII ZILEI DE 10 IUNIE 1848, O TRĂSURICĂ ÎN CARE SE AFLA TÎNĂRUL REVOLUȚIONAR ROMÂN NICOLAE BĂLCESCU, PORNEA DIN CÎMPINA, ÎN GOANA CEA MAI APRIGĂ A CAILOR.
BĂLCESCU PRIVEȘTE ÎNDURERAT LA CLĂCAȘII CARE MUNCESC SUB AMENINȚAREA BICIULUI LOGOFEȚILOR BOIEREȘTI
NE APROPIEM DE TELEGA...
BĂLCESCU E ÎNTÎMPINAT DE CĂPITANUL CRISTOFI COMANDANTUL GARNIZOANEI.
-PE AICI E FIERBERE MARE. A VENIT MOȘNEANUL TELEGESCU... LA NOAPTE SOSESC ȘI ALȚII...
-AȘA NU SE MAI POATE! DOMNUL ȘI BOIERII PARCĂ SÎNT DUMNEZEU CU SFINȚII. FAC CE LE PLACE, IAU CE POFTESC ȘI CER TUTUROR CELORLALȚI NUMAI ÎNCHINĂCIUNI. ÎN VREME CE SĂRACII TRUDESC ȘI FLĂMÎNZESC MAI RĂU DECÎT VITELE...
-ÎN TOT ȚINUTUL, CUGETELE SÎNT PREGĂTITE PENTRU REVOLUȚIE. ATÎT „CIOCĂNAȘII" DE LA SALINE, CÎT ȘI CLĂCAȘII NU MAI AU RĂBDARE. ȘI TRUPA CĂPITANULUI CRISTOFI A TRECUT CU NOI...
-S-A STRÎNS MULȚIME DE OAMENI ȘI ABIA AȘTEAPTĂ SĂ VĂ AUDĂ ȘI SĂ VĂ VADĂ...
-OARE SĂ MAI VINĂ DREPTATEA ACEEA, PE CARE NOI AM AȘTEPTAT-O ȘI CÎND CU TUDOR DIN VLADIMIRII GORJULUI?
-CHIAR DACĂ ÎMPLINIREA EI DEPLINĂ VA MAI ÎNTÎRZIA PENTRU NOI, URMAȘII NOȘTRI VOR TRĂI-O CU SIGURANȚĂ. POPORUL SE VA BUCURA DE TOATE LIBERTĂȚILE. PE URMĂ VA FI SCĂPAREA DE SUB JUGUL STRĂIN ȘI, POATE, CHIAR UNIREA ȚĂRILOR ROMÎNE SURORI.
-ȘI NOI, ACUM, CE TREBUIE SĂ FACEM?
-AȘTEPTĂM DOAR SEMNALUL. ÎN BUCUREȘTI, TOȚI PATRIOȚII SÎNT ORGANIZAȚI ÎN CETE, PENTRU LUPTĂ. GLOATA VA MERGE LA PALAT SĂ CEARĂ CONSTITUȚIE. SĂ FIȚI GATA ȘI VOI!...
-SÎNTEM AI REVOLUȚIEI!...
-SÎNTEM GATA!
VA URMA

ATENŢIUNE - mă supăr!

POVESTIRE DE: MIOARA CREMENE

De data asta n-am să-i iert atît de uşor... Ce-şi închipuie ei? Sînt supărat, sînt foarte supărat, pe toţi ai casei sînt supărat: pe bunica, pe bunicu, pe tata, pe mama şi chiar pe Ţuchi, şoricarul nostru. Pe urmă mai sînt supărat pe domnul de la etajul trei, pe doamna de la unu, pe copiii din curte, pe portăreasă, pe vînzătorul de la Alimentara şi pe şoferul din staţia pe care scrie «Taxi», adică pe mai mulţi şoferi, fiindcă se schimbă.

Asta ca să vorbesc doar de cartierul meu. În rest, mai e nevoie, oare, să-l pomenesc pe tovarăşul nostru de geografie? Sau pe tovarăşa doctor din infirmeria de pe coridor, imediat după sala de sport şi peste drum de a V-a B? Sau pe colegii mei, Popescu Ion I, Popescu Ion II si Popescu Ion III poreclit si Nümweiler IV, tocmai pentru că e Popescu Ion III? Sau pe Luminiţa, fiinta fără suflet şi fără inimă din clasa a V-a A?... Sau pe... în sfîrşit pe toţi ceilalţi care mă supără, fără să ţină seama de faptul că sînt un suflet simţitor şi fără să se teamă, — fiindcă atunci cînd mă supăr, devin straşnic la mînie!

Şi doar le-a spus mama tuturor că nu e bine să mă supăr... Ei, cînd te gîndeşti — era o vreme cînd le era frică!... Ce bine era. Se uitau la mine şi ziceau, «săracu»... iar eu treceam mîndru: cîţi mai erau ca mine?... Copiii din curte mă priveau plini de respect... Cui nu mă privea respectuos îi atrăgeam în secret, (cu un pumn) atenţia. Iar doamna de la etajul unu, dădea chiar din cap şi zicea «mititelu». Însă chestia asta cu «mititelu» a fost prima care n-a mai ţinut, fiindcă acum trei luni, «la cîntărire», tovarăşa doctor din infirmeria despre care vorbeam, m-a bătut pe umăr şi mi-a spus:

— Bravo băiete, te-ai făcut cel mai voinic din clasă.

Şi cum eram tocmai la Alexandru Macedon, zis şi cel Mare (între noi fie spus, şi ăsta, e grozav ce m-a supărat), vecinii mei, Popeştii din banca din faţă, şi din rîndul de vis-a-vis, mi-au scornit o poreclă. Mi-au spus: Alexandru cel voinic.

De la bun început, porecla asta nu mi-a convenit. Degeaba însă i-am ameninţat că mă supăr, ei nici nu s-au sinchisit.

Pesemne a aflat de poreclă şi doamna de la etajul I, care are un băiat la noi în şcoală, fiindcă deunăzi i-a spus mamei:

— Zău, doamna Georgescu n-aveţi nici o pricină să fiţi îngrijorată. Arată acum atît de mulţumitor...

Mama însă a oftat:

— Adevărat. Şi totuşi, dacă aţi şti cît de simţitor este.

Asta e, sînt simţitor! Am rămas aşa de cînd eram mic şi mi s-a umflat gîtul. De cînd a spus doctorul acela bun, al cărui nume l-am uitat: — Feriţi-l, nu trebuie să se enerveze. A urmat pe urmă un timp minunat, în care fiecare îmi făcea pe voie şi toţi se fereau să mă scoată din sărite.

Bunicu, el care toată viaţa spune că a scris urît, a învăţat să facă literele caligrafice. Iar tata s-a dovedit că, e nu numai cel mai bun la desen, dar si la hărţi.

Cam tot pe atunci însă, am început să leşin. De fapt primul leşin n-a fost din pricina lecţiilor, ci din cauza vînzătorului de la Alimentara. El i-a atras atenţia mamei care tocmai cumpăra zahăr tos, că slab cum sînt, îmi încăpea totuşi în gură, un baton întreg de ciocolată cu poleială cu tot. Acasă, maică-mea i-a povestit tatii întîmplarea. Tata a încercat să mă muştruluiască... Eu am vrut să fug şi cum din balcon tocmai venea Ţuchi alergînd, m-am împiedicat şi am dat cu capul într-un ghiveci cu flori. De aceea am căzut ameţit...

...Cînd m-am trezit, era în jurul meu foarte frumos... Mama plîngea, tata îşi jumulea firele de păr din mustaţă şi toţi făgăduiau să nu mai facă. Cît despre mine, eram nu numai supărat, ci în sinea mea şi foarte uimit: născocisem fără să vreau o straşnică pedeapsă!

Bineînţeles că, după aceea, am mai leşinat de cîteva ori, o dată chiar şi fără un motiv anume, doar aşa ca să-i previn... Ieri însă mi s-a înfundat, dragi prieteni, şi staţi să vedeţi cum...

Era spre seară, toţi ai casei îmi isprăviseră lecţiile şi numai tata îmi mai făcea harta şi era foarte ocupat. Aveam tocmai în mînă o cutie de pioneze din care folosisem cîteva ca să prind pe perete programul de lucru al familiei. Am plecat încetişor ţinînd cutia în mînă... Am coborît scările şi nu am pus decît o singură pioneză pe scaunul portăresei. Pe urmă am trecut mîndru pe lîngă copiii din curte şi m-am dus în colţ, la staţia unde scrie «Taxi»... Dar şoferii de acolo, nu ştiau că sînt simţitor. Şi unul dintre ei nici n-a vrut să mă asculte atunci cînd m-a prins că prin uşa deschisă, încercam să torn pioneze pe canapea. M-a prins de guler şi a început să mă scuture.

Fireşte, eu am vrut să-i dau o lecţie — ba chiar pe cea mai tare şi am leşinat. Leşinat am fost şi cînd s-a adunat lumea, şi cînd au fost înştiinţaţi ai mei şi cînd m-au transportat cu maşina la Policlinică. Acolo m-a cercetat un doctor, pe urmă m-a băgat într-o cameră pe a cărei uşă scria: Psiholog. (Am citit printre gene).

Înăuntru era o femeie în halat alb şi cu părul alb, care a dat toată lumea afară. A rămas doar o infirmieră cu mine, care stăteam ţeapăn pe canapea. Doamna în halat alb vorbea cu infirmiera şi nici nu se sinchiseau de mine. A trecut aşa o vreme şi era tare plicticos. Pe urmă, am auzit un bîzîit. Tot printre gene am băgat de seamă că doamna aceea se juca cu un titirez: îl învîrtea, îl răsucea. Era un titirez colorat şi foarte mare, cum nici nu mai văzusem... După aceea s-a făcut linişte. Titirezul a rămas pe masă, iar ele au plecat.

A mai trecut aşa multă, vreme. Eu stăteam ţeapăn, iar în odaie nu mai intra nimeni, ceea ce era foarte jignitor. Pe deasupra mă plictiseam. Am deschis ochii şi m-am încredinţat că sînt singur. Atunci m-am dat încetişor jos de pe canapea şi în vîrful picioarelor, am înaintat pînă la masă, ca să pun doar odată degetul pe titirez. L-am apăsat, făcea: bîzzz!...

Şi chiar atunci s-a deschis uşa, iar în cadrul ei, stătea o mulţime de lume care mă privea: doctorul, doamna în halat, infirmiera, mama, tata, şoferul, domnul cel chel, şi, nu mai ştiu cine!... Numai Ţuchi lipsea.

După aceea, doamna în halat a scos din nou toată lumea afară din odaia pe care scria «Psiholog» — nu m-a mai lăsat nici pe mine, ci i-a poftit doar pe mama şi tata. Iar drumul îndărăt l-am făcut mult mai puţin glorios. Ne-am întors plouaţi şi pe jos, fiindcă şoferul n-a mai vrut să mă ia. Şi culmea, cînd am trecut pe lîngă ei, toţi ceilalţi şoferi rîdeau.

Harta la geografie a ieşit pe jumătate frumoasă şi pe jumătate scofîlcită... Fiindcă acasă, tata n-a mai vrut să o isprăvească. Fireşte, m-am ridicat şi am coborît scările.

Portăreasa n-a zis nimic, dar a dat cu mătura după mine şi cînd eram gata să mă supăr, a sosit Luminiţa cu o stropitoare, cu care m-a udat, spunînd:

— Ca să nu leşini.

Cît despre Popeşti, s-au uitat la mine, au rîs şi au strigat:

— Uraa! Soseşte Alexandru cel voinic...

Şi uite aşa, dragi prieteni... Acum stau pe treapta de la intrare şi mă gîndesc. Ce e drept, pe Luminiţa m-am răzbunat eu îndată. I-am tras un ghiont că n-o să îndrăznească atît de uşor să mă mai stropească. Dar pe ceilalţi? Cum să mă răzbun?... Fiindcă sînt supărat, pe toţi sînt supărat... Şi trebuie să născocesc o pedeapsă nouă — şi foarte mare...

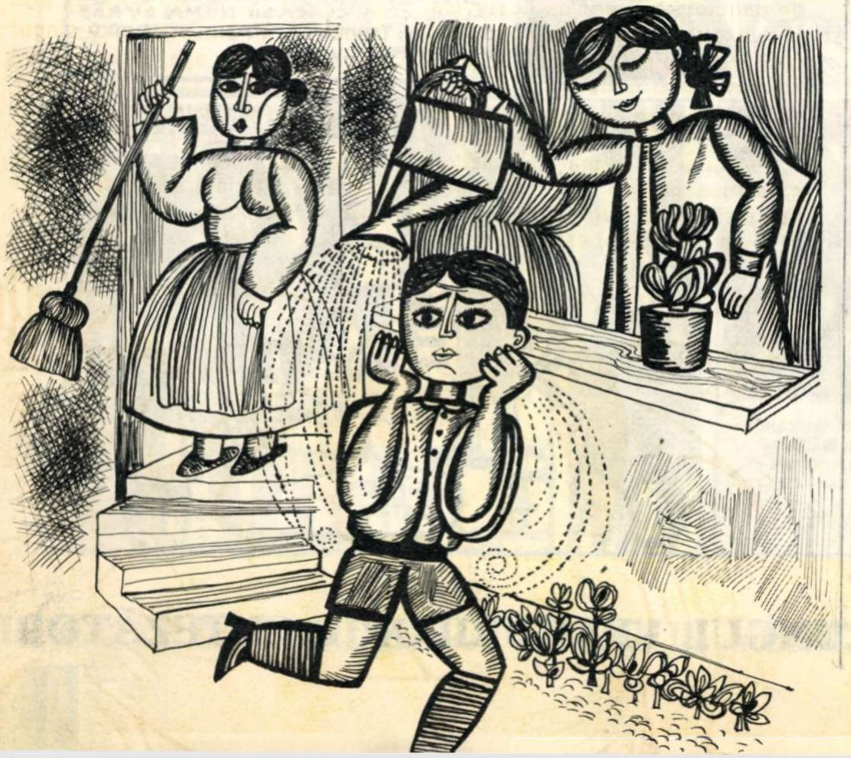

DESEN DE EMILIA BOBOIA

CIRKus
CIRKus

JOCUL CU BATISTA ALBĂ

POVESTIRE
DE
CONSTANTIN
STOICIU

Ca și-n alte primăveri cu zile scurte, repezite și cuprinse de liniște adîncă, la marginea orășelului inconjurat de dealuri, tăiat la nord de apa tulbure a Trotușului, am văzut iarăși cîmpul invadat de căruțele cu roți înalte ale circarilor. Veneau, știam, după datină, să deschidă iarmarocul, să dezlănțuie bucuria oamenilor, să uimească copiii și să-i minuneze pentru timpul ce-i aștepta. Și în puțină vreme, prea puțină, ca și altădată, circarii au înălțat pe temelii trecătoare cupola albastră, au dat locurilor înfățișare fericită, încît a doua zi, de cum m-am trezit, am alergat bezmetic să cercetez lumea aceea desenată pe panouri de placaj sau carton, să înțeleg cîte ceva. Lumea aceea pe care o știam, pe care o întîlnisem și-n anii ce trecuseră grăbiți și plini de învățăminte, lumea aceea care mă năucise și mă tulburase de atîtea ori. O lume împlinită din oameni înalți, lungi adică, ce-și țineau mîinile încolăcite pe piept, sub bărbie sau împinse strîmb la spate, oameni cu părul negru, despărțit de o cărare albă, îngrijită; o lume de bărci în care felurite animale, ca-ntr-o arcă a lui Noe, zgîriau cu unghiile coaja lemnului sau spinarea vreunui pește-balenă, de femei plimbate pe drumuri unduitoare în calești trase de cai cu aripi sau de pantere îmblînzite, iar deasupra tuturor pluteau valuri de nori și un fel de îngeri bucălați. Panouri colorate, o lume colorată, totul era colorat ca și altădată, iar căldura ușoară a acelui început de aprilie îndulcea culorile, le întîrzia, gîndeam, și căutam din nou cu privirea spre dealurile negre și verzi și nu știu de ce, dar nu mai voiam să alerg într-acolo, să le sui gîfîind și să descopăr iarmarocul de sus, să-i găsesc culorile și să le păstrez pentru totdeauna în mine, n-o mai puteam face, nu mai aveam poate pentru ce s-o fac și am simțit că ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie.

— Am fost la iarmaroc, am spus acasă. Am văzut circarii.

— Ia te uită! mi-au răspuns. Ce se aude, au cumva de gînd să rămînă aici și peste vară?

— Nu cred, am spus. Peste vară circarii pleacă, își văd de treburile lor de circari, pregătesc alte sărbători, au o viață destul de complicată...

— Cum vorbești? m-a întrebat tata. În urmă cu un an sau doi sau trei ai vrut ca circarii să rămînă aici pentru totdeauna...

— Nu-mi aduc aminte de ce am vrut asta, dar acum știu că nu se poate.

— Atunci să nu te mai duci acolo.

— N-am să mă mai duc, am spus și-am povestit ce-i cu barăcile circarilor, dincolo de panourile desenate, pe pămîntul acela mărginit de panouri, acoperit de dușumele făcute cu zgîrcenie, cu pămîntul năvălind ca o pastă printre scîndurile înguste și putrede, cu băncile curbate și prea apropiate, încît te dureau genunchii și amorțeai și...

— Atunci nu te mai duci acolo, mi-a spus din nou tata și se temea parcă să nu mă răzgîndesc.

M-am aplecat peste marginea ferestrei și am privit drumul pustiu la ora aceea din preajma serii; doar departe, la colțul ce se rupea spre hala de carne, cîțiva colegi de școală mai mici voiau să încropească un joc de-a baba oarba, unul din ei a țipat cînd i s-a prins batista albă peste ochi, a împins-o cu mîinile, și-a legat-o apoi singur.

Mi-am spus că ar trebui să-și lege batista mai larg, să poată vedea cîte ceva dacă ridică capul, important era să prindă momentul cînd putea face asta neobservat. Jucasem și eu de multe ori baba oarba și parcă așa făcusem, parcă așa făceam cu toții, dacă n-am fi văzut nimic, n-am mai fi jucat sau am fi inventat altceva; îmi treceau gîndurile astea prin cap și nu prea știam ce se petrece cu mine, îmi venea să ridic ochii în tavan și să mă apuc să număr rar, apoi să-mi zîmbesc și să-mi zic cîteva vorbe de mîngîiere și altele, cum mă linișteau odată tata și ceilalți, acum poate așa ceva i-ar fi distrat pe toți și aș fi putut să aflu într-un fel ce e cu mine; dar jos, acolo în stradă, se întîmplă un lucru ciudat, sau mi se păru doar, în sfîrșit, celui legat la ochi i s-a cerut să umble cu capul aplecat, i-au împins chiar capul în pămînt și au controlat cît e de strînsă batista peste ochi, era bine strînsă, cel legat jură că nu vedea nici un fir de lumină, că nu va ridica nici capul. A întins mîinile înainte și a rămas nemișcat, așteptînd; ceilalți s-au risipit tăcuți, ferindu-se unul de altul, s-au adunat după aceea într-un cerc cu spărturi și au început și ei să aștepte încordați, pe picior de fugă.

N-am mai privit. Am închis fereastra, am tras storurile și i-am auzit la un timp scurt vînturînd drumul cu lipăitul pașilor. Atunci, fără să-mi explic de ce, am ieșit în stradă și, pentru că abia venisem, ceilalți mi-au legat batista albă peste ochi și mi-au cerut să nu-i păcălesc. Mi-am legat apoi singur batista, dar și așa, ceva nu era cum ar fi trebuit să fie, nu simțeam bucuria de altădată și mai ales nu știam dacă-i voi păcăli sau nu; oricum, am început să alerg într-o parte și alta, fără să înțeleg de ce nu-mi mai place jocul cu batista albă.

DESENE
DE
MAGDA
BÎRSAN

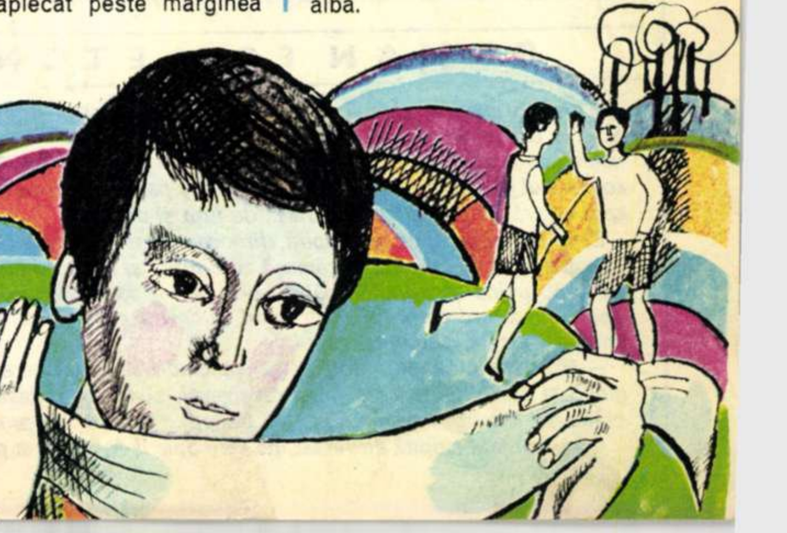

ÎNSCRIPȚII PE O FOTOGRAFIE

1

LA CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR AU SOSIT PESTE 4 000 DE FOTOGRAFII — CREAȚII ARTISTICE ALE COPIILOR — DIN CELE 39 DE JUDEȚE ALE ȚĂRII. FOTOGRAFIILE SELECȚIONATE DE UN JURIU SPECIAL ALCĂTUIT PENTRU ACEASTA, VOR INTRA ÎN MAREA EXPOZIȚIE ORGANIZATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL, LA BUCUREȘTI, CU PRILEJUL ZILEI PIONIERILOR NOI AM ALES PENTRU ACEASTĂ SCURTĂ AVANCRONICĂ A EXPOZIȚIEI CÎTEVA DINTRE FOTOGRAFIILE INTRATE ÎN COMPETIȚIE.

2

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Chiar în clipa în care Scatiul și Babușcă dispăreau împreună cu Spic în tufișurile pădurii de salcie, o explozie formidabilă cutremură coliba, care săltă în loc ca o broască, și-apoi cu un vuiet asurzitor, acoperișul ei sări în văzduh, rămase o clipă parcă spînzurat în aer și-apoi se prăvăli într-o trîmbă uriașă de fum și de praf.

Cînd fumul și praful se risipiră, din ușa colibei prăbușite țîșni afară în patru labe, un om într-o cămașă zdrențuită și arsă, cu fața neagră de fum, tușind și alungînd parcă cu mîna un soi nevăzut de țînțari. Apoi, ajuns în dreptul lui Vlad, omul se opri și căzu în genunchi cu mîinile ridicate deasupra capului.

— Nu trageți, băieți... strigă Vlad, ridicîndu-se în picioare, și ștergîndu-și cu mîna, în care ținea revolverul, sudoarea amestecată cu praf care îi curgea pe obraji... Nu trageți... Chiorul se predă...

Omul cu fața ciupită de vărsat, pe care Spic îl doborîse la pămînt și

• OSTROVUL LUPILOR • 142

care în timpul luptei desfășurate nu făcuse nici o mișcare, se ridică greoi de jos, și apropiindu-se de Vlad, cu mîinile ridicate, spuse cu un glas stins:

— Nu trageți... mă predau și eu.

Vlad care îl supraveghea atent pe Chioru, îi făcu semn cu revolverul să se apropie de complicele lui, adăugînd sec:

— Și fără trucuri, Ciupitule... S-a înțeles?

Ostașii care luaseră parte la «asediul» colibei, apăreau ici, colo, din tufișuri, cu automatele întinse spre cei doi răufăcători. Cercul uniformelor se strîngea încet, implacabil, în jurul celor doi oameni, care zdrențuroși, cu fețele murdare de funingine și praf, îi urmăreau pe sub gene ca două fiare încolțite.

— Ai sosit la timp, tovarășe căpitan... spuse vesel Prințul,apărut ca din pămînt și venind lîngă Vlad... Domnii ăștia tocmai se pregăteau să-mi facă de petrecanie...

— Ai grijă de ei,pune-le cătușele și du-i la șalupă, îl întrerupse Vlad, întinzîndu-i revolverul... Spic este grav rănit, mă duc să văd ce-i cu el...

Lăsîndu-i pe Chioru și pe omul cu fața ciupită pe mîinile lui Preda și-ale ostașilor, Vlad se repezi spre marginea luminișului, unde cu cîteva minute mai înainte, cei doi băieți, dispăruseră împreună cu Spic.

Pătrunzînd în fugă, în tufișurile de salcie, Vlad dădu la o parte crengile care îi ațineau calea și deodată se opri. La picioarele lui, lîngă tulpina unei sălcii bătrîne și scorburoase, Spic zăcea răsturnat pe un covor de frunze uscate, într-un lac de sînge. Îngenunchiați lîngă el, și plini de praf din cap pînă în picioare, Scatiul și Babușcă îl priveau încremeniți.

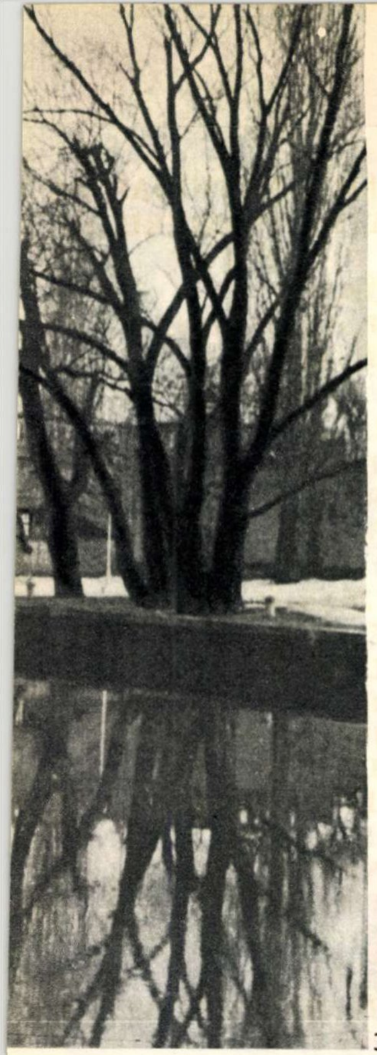

3

4

5

6

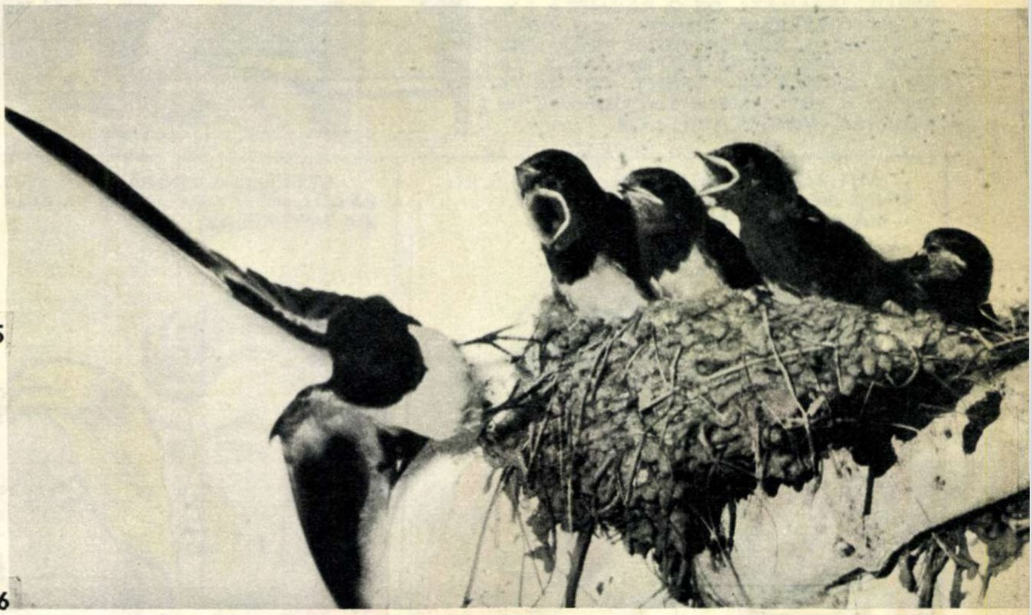

7

Un copil, *LIȚU DORU*, de la cercul foto al *Casei pionierilor* din *Cîmpulung Moldovenesc* aduce un omagiu fotografic cinematografiei. Și, și-l intitulează: «**Colegul care a descoperit mișcarea**» (foto 1). Alții mai sentimentali — cum sînt pionierii de la cercul foto al *Casei pionierilor* din *Reghin* — au rămas la amintirile de vacanță ca aceasta «**În tabăra de corturi de la Ideciu Băi**» (foto 2). În timp ce *SCHILLER ADALBERT* — de la Cercul foto de la *Casa pionierilor Timișoara* — se ocupă de «**Simetria**»... naturii (foto 3). Și iar amintiri de vacanță, cu iarnă, cu săniuțe, cu zăpadă și bucurii... Tot... «**Amintiri**» semnate de *VANDA MATEI* de la *Școala generală nr. 5 Reghin* (foto 4). Această fotografie semnată de *KORODI MARIA* (cl. a IV-a, Cercul foto al *Casei pionierilor* din *Sfîntu Gheorghe*) nu este un cadru dintr-un film. Maria l-a intitulat modest: «**Fata și copacul**» (foto 5). Malițioși, pionierii cercului foto de la *Liceul Nr. 2 din Slatina*, ne-au trimis această... «*Meditație în campionatul divizionar*» în care șopîrla, așezată pe mingea de fotbal, pare să se insinueze. să te întrebe, să te neliniștească... (foto 6). «**Rîndunica pleacă după hrană**» este un duios «tablou» de familie semnat: *NEDELCU NICULAIE cl. a V-a B, Școala generală nr. 2 Ștefănești-Pitești*. După care nouă, nu ne mai rămîne decît să urăm succes participanților, drept care contrasemnăm:

E. SKIBINSKI

• OSTROVUL LUPILOR • 143

— Spic, strigă Vlad, cu o voce tremurătoare, îngenunchind și el lîngă cîine... Ce-i cu tine, băiatule? Trăiești?

Spic ridică încet capul de la pămînt, și privi o clipă spre Vlad cu ochi tulburi și împăienjeniți. Vlad avu senzația că Spic, se uită prin el, undeva în gol. Apoi capul cîinelui căzu moale la pămînt, și trupul lui încremeni.

Vlad îi examină rana și apoi se adresă celor doi băieți, cu o voce înfrigurată.

— Glonțul i-a atins o arteră. A pierdut foarte mult sînge... Trebuie să i se facă o transfuzie și să fie operat urgent... Dar cum? adăugă el privindu-și ceasul brățară... Pînă la oraș avem patru ore cu șalupa... patru ore... Inutil, băieți.

Între timp, doi ostași purtînd pe braț o brancardă apărură ca prin farmec din pădure, și deschizîndu-și în grabă trusele sanitare, începură să-l panseze pe Spic, care zăcea inert la pămînt.

Deodată, Scatiul, care urmărea scena cu un aer de înmărmurire pe față, ciuli urechile și ridică brusc capul.

— Babușcă, șopti el după o clipă de tăcere... auzi?

Babușcă adulmecă cîteva clipe cu nasul în vînt ca un copoi liniștea întunecată și umedă a pădurii de sălcii.

— Aud, Scatiule... murmură el, neîndrăznind parcă să facă vreo mișcare... Pe undeva zboară un elicopter.

— Ciudat, murmură Vlad, ascultînd la rîndul lui liniștea pădurii. Eu nu aud nimic.

Scatiul îi făcu semn cu mîna să tacă, și aplecîndu-se brusc își lipi urechea de salcia uscată și scorburoasă de lîngă ei. Clipele cădeau grele ca de plumb. Pînă și cei doi sanitari încremeniseră cu pansamentul în mînă, privind încordați spre băiatul, care cu urechea lipită de

• OSTROVUL LUPILOR • 144

scorbura uriașă a salciei, asculta bătăile unei inimi numai de el auzite.

— Un elicopter... spuse Scatiul liniștit, întorcînd capul spre Vlad... Trece prin apropiere un elicopter.

O umbră de încredere trecu fulgerător prin ochii lui Vlad.

— Un elicopter? Ești sigur?

— Da, răspunse Scatiul hotărît, privind spre Babușcă. L-ai auzit și tu Babușcă, nu?

Celălalt ridică din umeri în timp ce un fulger verde, țîșnea pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Mai e vorbă... CRED CĂ E NENEA PANAIT.

— Atunci Spic mai poate fi salvat, strigă bucuros Vlad, sărind în picioare, și alergînd spre marginea luminișului.

— Simion... Simion... Sînt aici! Repede... Repede... Aparatul de radio-emisie.

Peste cîteva clipe, ostașul pe care de altfel îl cunoșteam își făcu apariția trecînd ca o fantomă prin crengile care îi ațineau calea, cu un mic aparat de radio-emisie.

— Sînt aici, tovarășe căpitan... Aveți aparatul...

Cu mîini înfrigurate, Vlad luă aparatul de radio-emisie din mîinile ostașului și trăgînd afară cu o mișcare fulgerătoare antena lui telescopică, strălucitoare ca argintul, îl apropie de gură și începu să cheme, cu un glas puternic și sacadat:

— Alo... Y.R.4.... Alo... Y.R.4. ...Aici «Albatrosul»... Aici «Albatrosul»... Intră pe recepție... Intră pe recepție... Alo Y.R.4.... Alo Y.R.4....

Minutele treceau. Vlad chema mereu.

— Vi s-a părut, băieți... spuse oftînd într-un tîrziu Vlad, vîrînd înapoi cu o mișcare bruscă antena... Y.R.4. nu răspunde....

(Va urma)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE LUCEAFĂRUL, SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ, AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI BANDIȚII FURĂ OBIECTE DE AUR ȘI PIETRE PREȚIOASE, CA SĂ LE ADUCĂ PE PĂMÎNT. CEI DE PE TERRA II FAC UNELE EXPERIENȚE ÎN VEDEREA «VINDECĂRII» LOR.

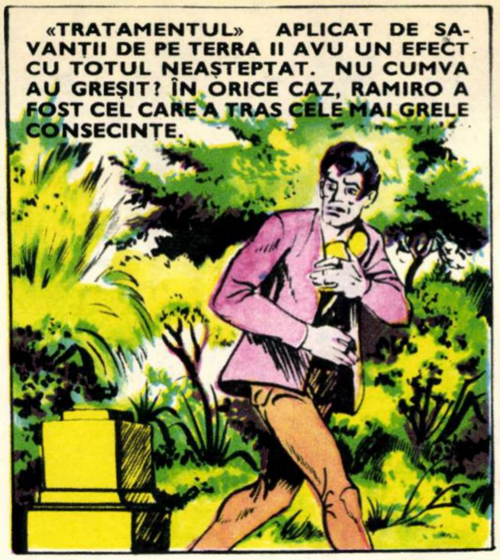

«TRATAMENTUL» APLICAT DE SAVANȚII DE PE TERRA II AVU UN EFECT CU TOTUL NEAȘTEPTAT. NU CUMVA AU GREȘIT? ÎN ORICE CAZ, RAMIRO A FOST CEL CARE A TRAS CELE MAI GRELE CONSECINȚE.

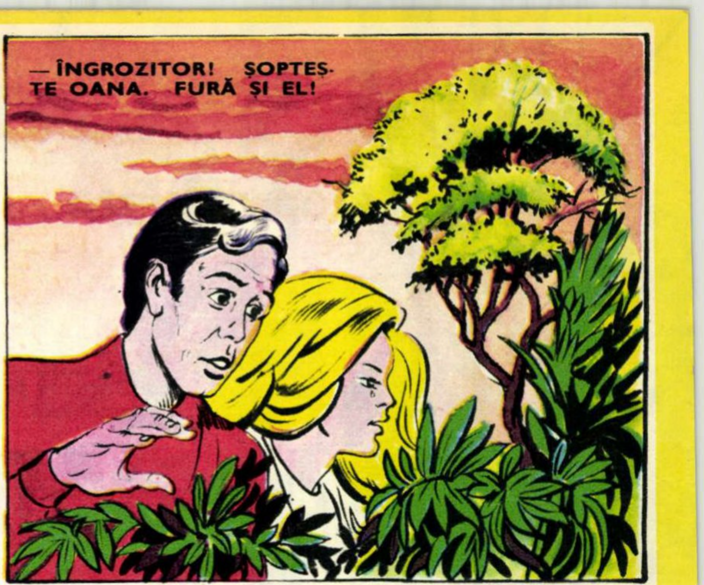

— ÎNGROZITOR! ȘOPTEȘTE OANA. FURĂ ȘI EL!

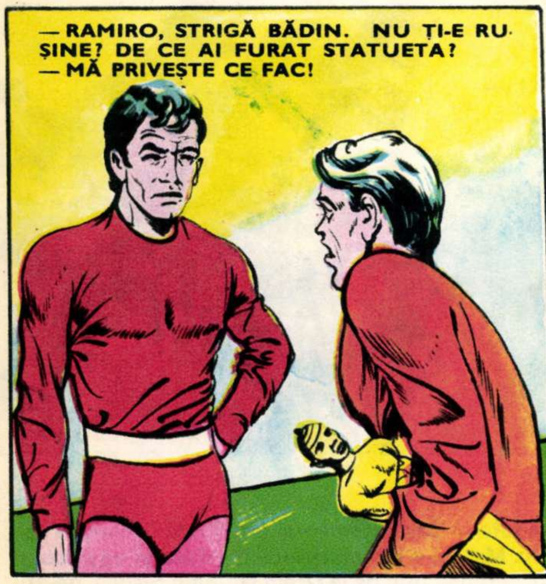

— RAMIRO, STRIGĂ BĂDIN. NU ȚI-E RUȘINE? DE CE AI FURAT STATUETA?
— MĂ PRIVEȘTE CE FAC!

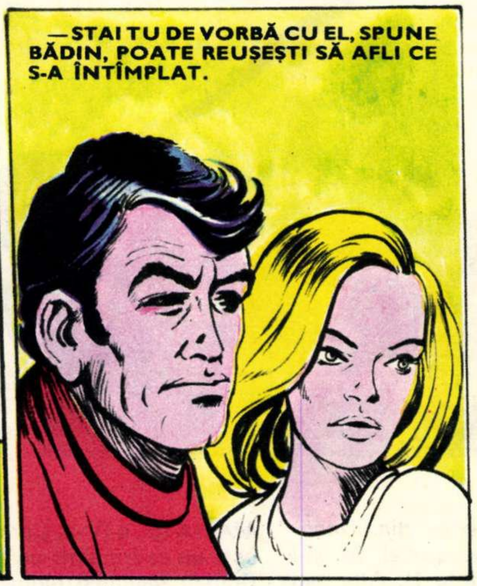

— STAI TU DE VORBĂ CU EL, SPUNE BĂDIN, POATE REUȘEȘTI SĂ AFLI CE S-A ÎNTÎMPLAT.

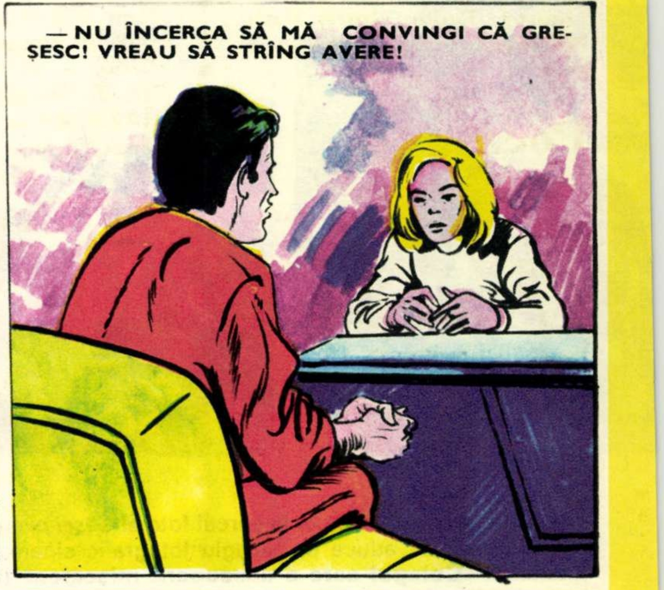

— NU ÎNCERCA SĂ MĂ CONVINGI CĂ GREȘESC! VREAU SĂ STRÎNG AVERE!

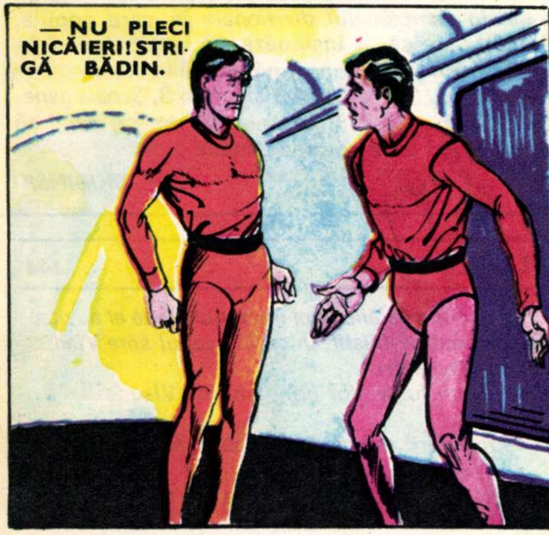

— NU PLECI NICĂIERI! STRIGĂ BĂDIN.

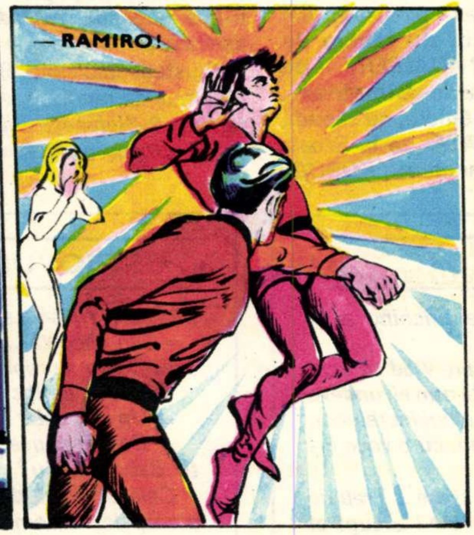

— RAMIRO!

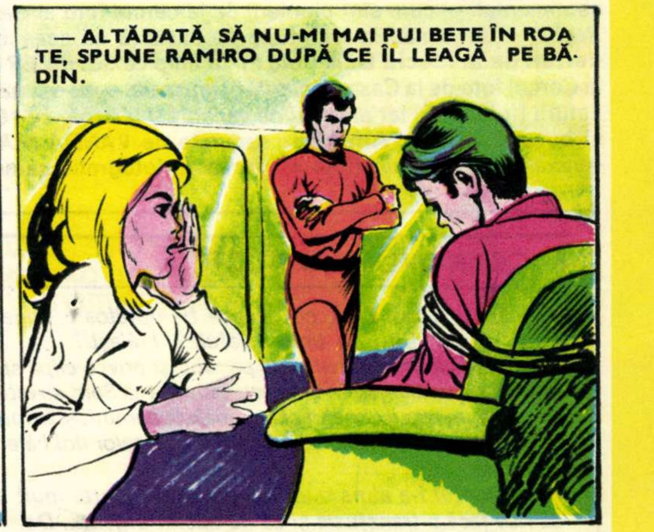

— ALTĂDATĂ SĂ NU-MI MAI PUI BEȚE ÎN ROATE, SPUNE RAMIRO DUPĂ CE ÎL LEAGĂ PE BĂDIN.

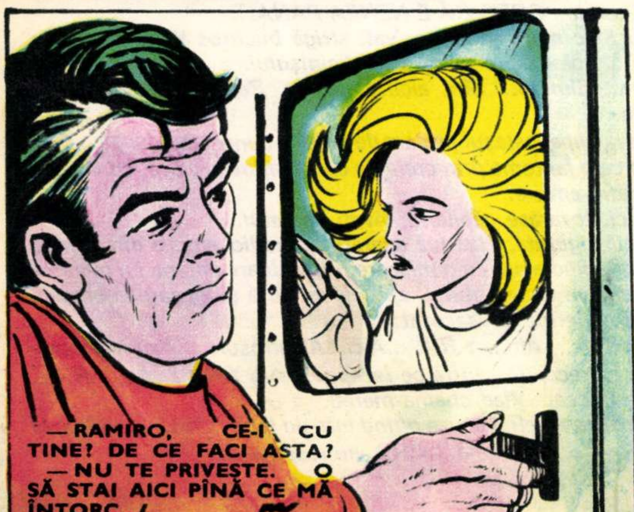

— RAMIRO, CE-I CU TINE? DE CE FACI ASTA?
— NU TE PRIVEȘTE. O SĂ STAI AICI PÎNĂ CE MĂ ÎNTORC.

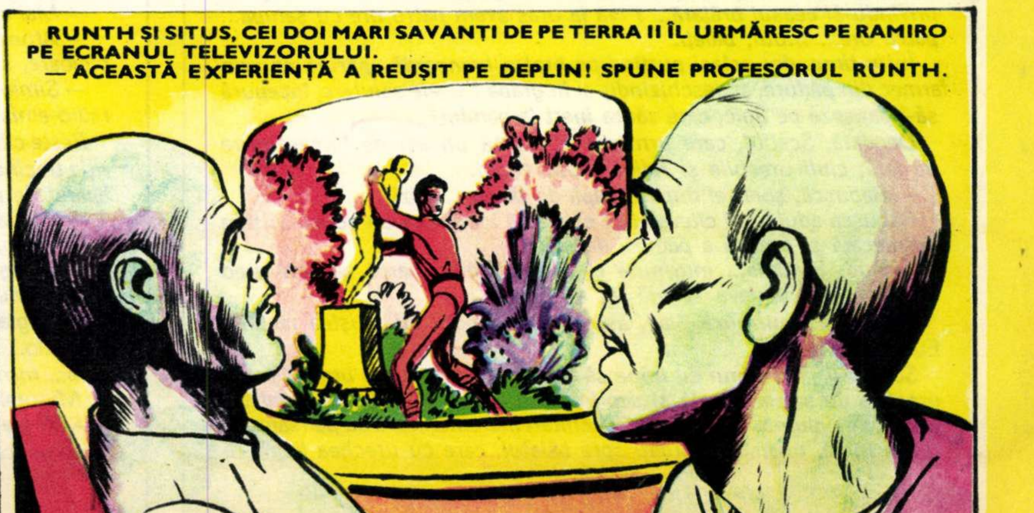

RUNTH ȘI SITUS, CEI DOI MARI SAVANȚI DE PE TERRA II ÎL URMĂRESC PE RAMIRO PE ECRANUL TELEVIZORULUI.
— ACEASTĂ EXPERIENȚĂ A REUȘIT PE DEPLIN! SPUNE PROFESORUL RUNTH.

STOP! STOP!

REZULTATELE CONCURSULUI DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI ARTĂ PLASTICĂ ORGANIZAT DE «CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR» SERIA 1968.

Creație literară.

Examinînd lucrările literare primite în cadrul concursului, juriul, format din **Constantin Chiriță** *— președinte,* **Nina Cassian, Victor Tulbure, Victor Kernbach, Petre Ghelmez, Hedi Hauser, Tudor Opriș, Toth Martha,** *a acordat următoarele premii I:*

Poezie:

1. IULIA SECUREANU — cl. V-a, Șc. generală nr. 3, Piatra Neamț — Neamț; 2. VASILE POENARU — cl. VII-a, Șc. generală Miloșești — Ialomița; 3. VIORICA BĂRĂGĂU — cl. VI-a, Șc. generală 86, București; 4. MIRUNA RĂDULESCU — cl. VII-a, Liceul «23 August», București; 5. ION IONESCU — cl. VII-a, Șc. generală 49, București; 6. PAUL BALAHUR — cl. VIII-a, Liceul nr. 3, Iași; 7. DAN NICOLAU — cl. VII-a, Liceul nr. 2, Ploiești.

Proză:

Tema la liberă alegere:

TODEL MIRELA — cl. III-a, — București; MARDALE VALERIU — cl. VIII-a, comuna Salcia — Județ Teleorman; ȘTEFĂNESCU S., cl. VII-a C, București; ITU M., cl. VIII-a, Șc. generală 19, Brașov; SILVEANU INDIRA — cl. IV-a, Șc. generală nr. 8, Timișoara; BORGOVAN RAZAURA — cl. V-a, Liceul de muzică Brașov; MANCAȘ MARTA — cl. IV-a, Liceul Bicaz — jud. Neamț; POPESCU AURELIA — cl. III-a, Liceul «N. Bălcescu» Craiova.

Tema „Portretul unei ființe dragi“

HUDARĂU EUSEBIU, cl. VI-a, Șc. generală Maieuru, jud. Bistrița. MICLĂUȘ ANA, cl. VIII-a, Șc. generală, com. Tilisca — Sibiu. POPESCU CIREȘICA, cl. VI-a, Șc. generală nr. 2, Sebeș — Alba.

Tema „O zi de de neuitat“

GUDACU IONEL, cl. VII-a B, Șc. generală, comuna Bujoru, jud. Teleorman; OPREAN IOAN, cl. VII-a; Șc. generală Apoldul de Jos.

Tema «O întîmplare din viața mea»

HIDIOȘANU SANDA, cl. VIII-a, Șc. generală nr. 81, București.

Tema „Anotimpul preferat“

IORDACHE DOINA, cl. VIII-a, Șc. generală nr. 81, București

Limba germană

KLAUS-DETLEF MÜLLER — cl. VIII-a E, Șc. generală nr. 15 Brașov; ROSWITHA MŐSS — cl. IV-a, Șc. generală nr. 15, Sibiu.

Limba maghiară

GYŐRGY ILONA, cl. V-a, Șc. generală Corunca — jud. Mureș; SZABÓ LÁSZLÓ, cl. VIII-a D, Șc. generală nr. 1, Arad.

Juriul a mai acordat, de asemenea, unor lucrări, premiile II și III precum și numeroase mențiuni. Cîștigătorii acestora vor fi anunțați personal prin corespondență.

Artă plastică

Juriul, format din 20 de artiști plastici, avînd ca președinte pe pictorul **Ion Musceleanu,** *examinînd lucrările sosite în cadrul concursului, a acordat următoarele premii I:*

SĂBĂREANU MARIANA — cl. V-a, Șc. generală nr. 44, Pipera — București; MILITARU IONEL — cl. VI-a, Șc. generală Stoicănești, jud. Olt; BOLOGA VASILICA — cl. IV-a, Șc. generală Vulturești, jud. Argeș; NEACȘU DOINA — cl. V-a, Șc. generală 198, București; TITA ELENA — cl. VI-a, Șc. generală Ocnița — jud. Dîmbovița; TUDORICĂ VALENTIN — cl. VI-a, Șc. generală nr. 11, Constanța; SANDU TATIANA — cl. VII-a, Șc. generală nr. 44, București; DUMITRESCU CONSTANTIN — cl. VII-a, Șc. generală Stoicănești — Olt; STRAVA ELENA — Șc. generală nr. 7, Hunedoara; GHERGHINA VALERIU, cl. VI-a, Șc. generală Liliești-Prahova.

Juriul a mai acordat, de asemenea, premiile II și III precum și numeroase mențiuni. Cîștigătorii acestora vor fi anunțați personal prin corespondență.

REZULTATELE CONCURSULUI «CEL MAI BUN CÎNTEC PIONIERESC AL ANULUI» ORGANIZAT DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

EXAMINÎND LUCRĂRILE PRIMITE ÎN CADRUL CONCURSULUI, JURIUL FORMAT DIN COMPOZITORI, MUZICOLOGI ȘI PROFESORI DE PRESTIGIU, A STABILIT URMĂTOARELE REZULTATE:

a) Titlul de «*Cel mai bun cîntec pionieresc al anului*» a fost atribuit lucrării «**Te iubim din suflet, Românie**», de **Ion Vintilă,** pe versuri de **Mihail Cosma.**

b) *S-au mai acordat premii și mențiuni următoarelor lucrări:*

— «**Foc de tabără**», muzica de **Mircea Neagu,** versuri de **Victor Kernbach;**

— «**Eroilor**», muzica de **Gheorghe Carp,** versuri de **Mihail Cosma;**

— «**Țară, dragă ne ești**», muzica de **Mircea Neagu,** versuri de **Ion Meițoiu;**

— «**Cîntec de fluier**», muzica de **Sergiu Sarchizov,** versuri de **Florin Mugur;**

— «**Cîntec de bucurie**», muzica de **Ștefan Andronic,** versuri de **I.U. Soricu.**

b) În afara acestora, un număr de 35 lucrări au fost reținute în vederea publicării lor într-o culegere de cîntece pionierești.

ÎN VACANȚĂ, UN PRIETEN NEDESPĂRȚIT — REVISTA Cutezătorii

DIFUZAREA PRESEI VĂ ASIGURĂ PRIMIREA ABONAMENTULUI ÎN LOCALITĂȚILE INDICATE DE FIECARE DINTRE VOI.

FILATELIE

O nouă și interesantă emisiune de mărci poștale, a fost pusă în circulație, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la înființarea aviației utilitare în România.

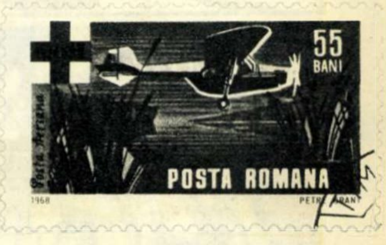

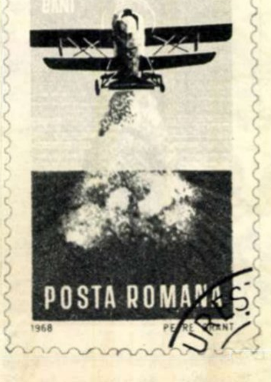

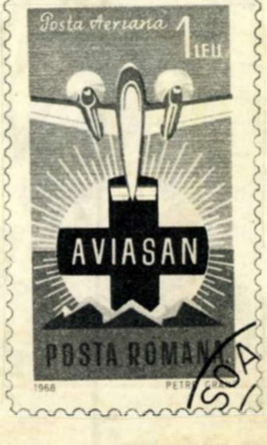

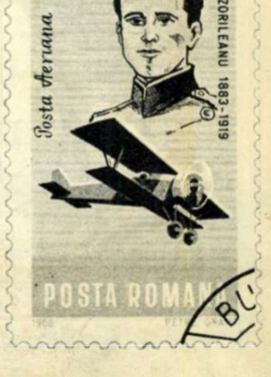

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru MITRU și Aurel TITA
Desene de Ion DEAC-CLUJ

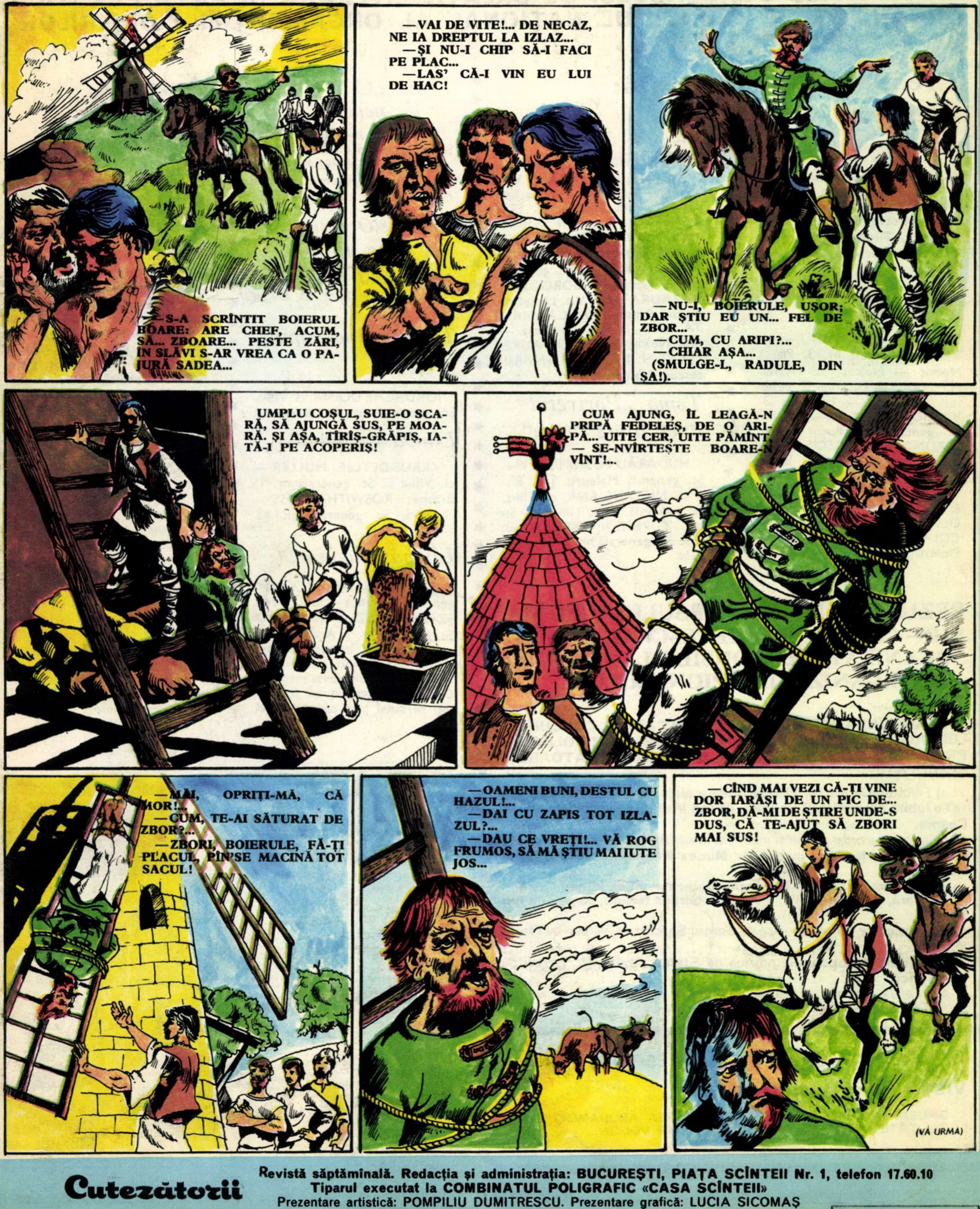
—S-A SCRÎNTIT BOIERUL BOARE: ARE CHEF, ACUM, SĂ... ZBOARE... PESTE ZĂRI, ÎN SLĂVI S-AR VREA CA O PAJURĂ SADEA...
—VAI DE VITE!... DE NECAZ, NE IA DREPTUL LA IZLAZ...
—ȘI NU-I CHIP SĂ-I FACI PE PLAC...
—LAS' CĂ-I VIN EU LUI DE HAC!
—NU-I, BOIERULE, UȘOR; DAR ȘTIU EU UN... FEL DE ZBOR...
—CUM, CU ARIPI?...
—CHIAR AȘA... (SMULGE-L, RADULE, DIN ȘA!).
UMPLU COȘUL, SUIE-O SCARĂ, SĂ AJUNGĂ SUS, PE MOARĂ. ȘI AȘA, TÎRÎȘ-GRĂPIȘ, IATĂ-I PE ACOPERIȘ!
CUM AJUNG, ÎL LEAGĂ-N PRIPĂ FEDELEȘ, DE O ARIPĂ... UITE CER, UITE PĂMÎNT, — SE-NVÎRTEȘTE BOARE-N VÎNT!...
—MĂI, OPRIȚI-MĂ, CĂ MOR!...
—CUM, TE-AI SĂTURAT DE ZBOR?...
—ZBORI, BOIERULE, FĂ-ȚI PLACUL, PÎN'SE MACINĂ TOT SACUL!
—OAMENI BUNI, DESTUL CU HAZUL!...
—DAI CU ZAPIS TOT IZLAZUL?...
—DAU CE VREȚI!... VĂ ROG FRUMOS, SĂ MĂ ȘTIU MAI IUTE JOS...
—CÎND MAI VEZI CĂ-ȚI VINE DOR IARĂȘI DE UN PIC DE... ZBOR, DĂ-MI DE ȘTIRE UNDE-S DUS, CĂ TE-AJUT SĂ ZBORI MAI SUS!
(VĂ URMA)

Cutezătorii
Revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAȘ

Biblioteca Regională

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

24

JOI, 13 IUNIE
1968, ANUL II

«Scatiul» și «Babușcă» în încurcătură... (Moment din «Ostrovul lupilor», interpretat în studiourile televiziunii).

SĂRBĂTOAREA CRAVATELOR ROȘII

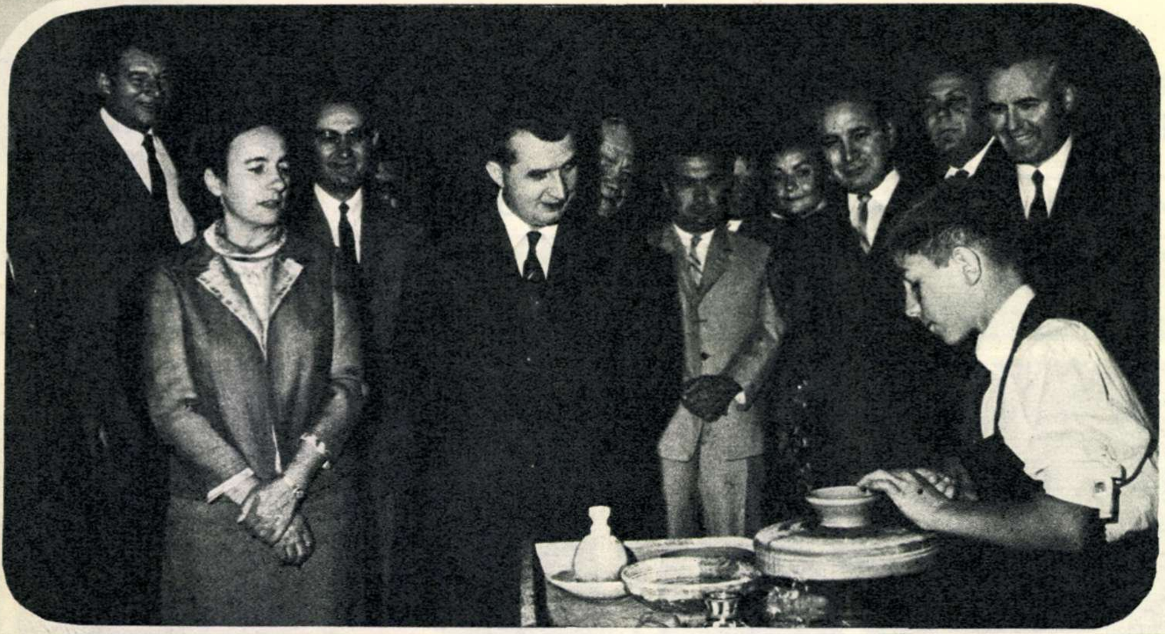

Conducătorii de partid și de stat vizitează expoziția «Tinere speranțe».

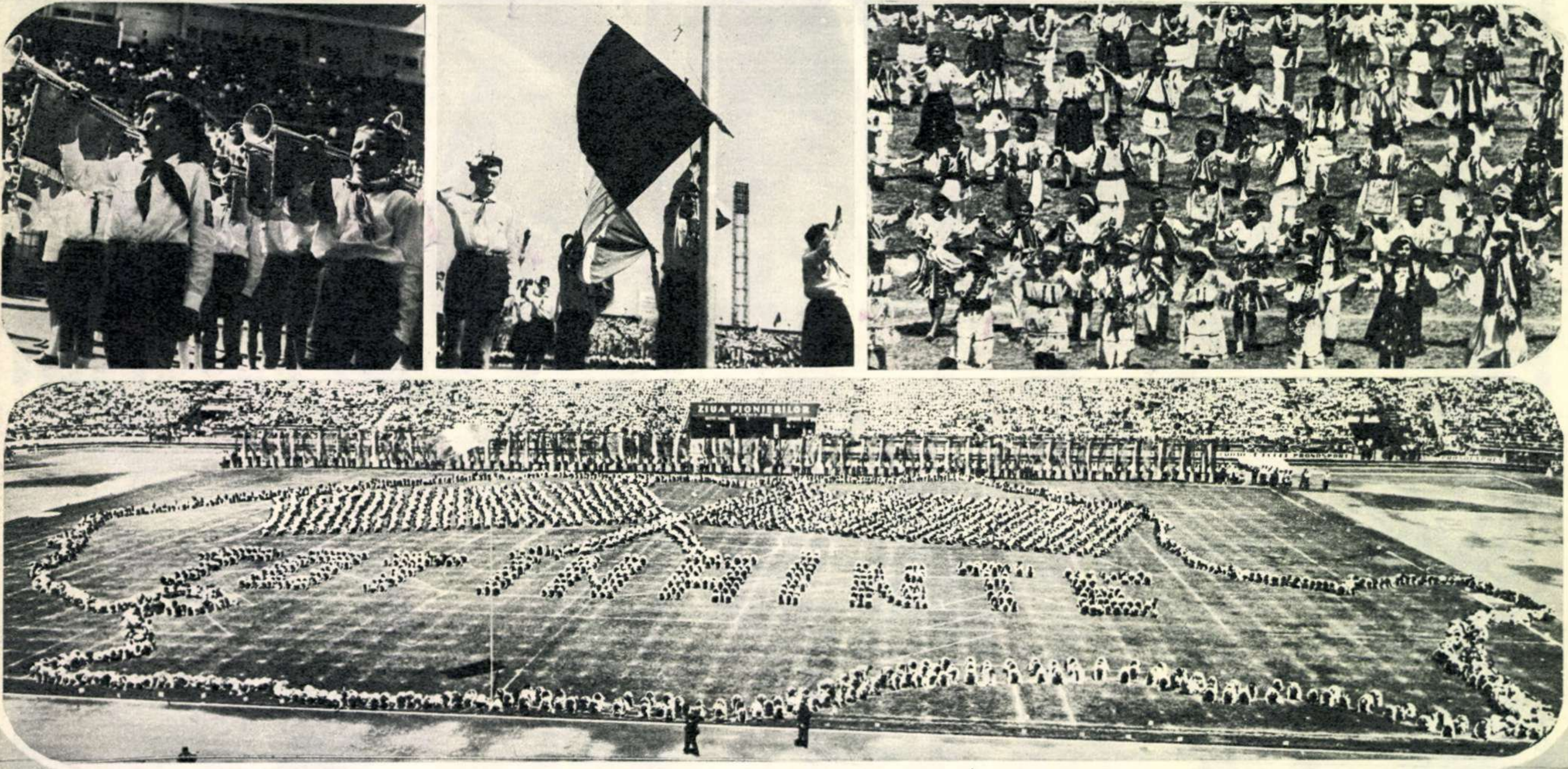

Aspecte de la festivitățile cultural-sportive.

Pretutindeni în țară, 9 iunie, ZIUA PIONIERILOR, **sărbătoare a hărniciei, a voioșiei și a nobleței idealurilor a milioane de copii, a prilejuit tuturor purtătorilor cravatelor roșii, tuturor școlarilor, entuziaste manifestări ale tinereții, ale dragostei și recunoștinței lor fierbinți față de Partidul Comunist Român, care le-a deschis și le veghează drumul împlinirii cutezătoarelor lor visuri.**

În Capitală, începerea serbărilor dedicate ZILEI PIONIERILOR **a fost precedată de vernisajul unei ample expoziții intitulată «Tinere speranțe», înmănunchind pictură, grafică, creații folclorice, artă fotografică, aparataje și instalații tehnice — multe din ele premiate la concursul «Minitehnicus» — datorate talentului și spiritului inventiv ale pionierilor și școlarilor.**

La festivitate au luat parte tovarășii Nicolae Ceaușescu, cu soția, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Chivu Stoica, cu soția, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, cu soția, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, cu soția, Leonte Răutu, cu soția, Iosif Banc, cu soția, Mihai Gere, Petre Lupu, Manea Mănescu, Gheorghe Stoica. **Cinstea deosebită și marea bucurie de a-i avea oaspeți pe conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășii Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer, au avut-o și cei peste 35 000 de pionieri care s-au adunat la splendida demonstrație cultural-sportivă ce s-a desfășurat pe Stadionul Republicii.**

Festivitatea a început cu ceremonialul pionieresc. În acordurile maiestuoase ale cîntecului «Trei culori», intonat de întreg stadionul este înălțat pe catarg drapelul patriei. Apoi tovarășul Traian Pop, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adresează celor prezenți un cald salut.

Fermecătoare prin culoare și ritm, au urmat mai multe reprize de gimnastică și dansuri, prin care 10 000 de pionieri au dat viață unor avîntate imagini simbolice ale copilăriei lor fericite.

Revărsare de tinerețe și voioșie, de cîntec și joc, ZIUA PIONIERILOR **a rămas în memoria orașelor și satelor patriei ca o impresionantă ilustrare a bucuriei de a fi copil, a mîndriei de a fi pionier în Republica Socialistă România.**

Cronicar

SCURT-METRAJUL NOSTRU

„Cutezătorii" la televiziune

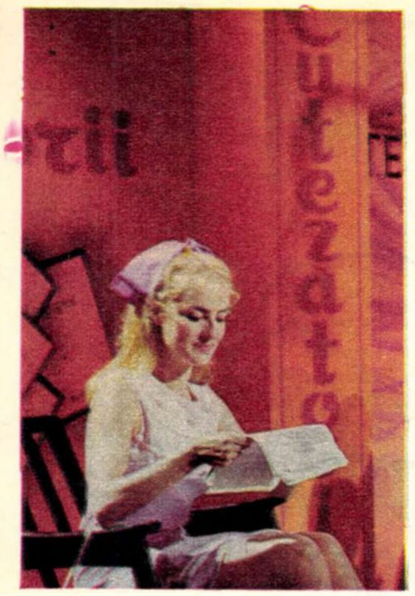
1

În cinsteă «Zilei pionierilor», Televiziunea Română a onorat pe cei mai tineri colaboratori și pe cititorii revistei noastre cu o invitație în studiourile sale.

Cum în spațiul restrîns al unei emisiuni nu puteau apare toți cei cîteva sute de mii de prieteni, corespondenți și autori, care reprezintă marea familie a «Cutezătorilor», au avut întîietate cîteva zeci dintre cei mai buni.

Astfel, ne-am putut întîlni atît cu copii îndrăgostiți de literatură (poezia și... «Ostrovul lupilor» în primul rînd!), de muzică sau desen, cît și cu «minitehnicienii» sau redactorii revistelor școlare.

Și pentru că televiziunea oferă deocamdată imagini în ALB-NEGRU inimosul nostru fotoreporter Grigore PREPELIȚĂ a realizat în CULORI, pentru cei din emisiunea respectivă și pentru voi toți, dragi cutezători, acest «reportaj de scurt metraj», care de altfel... începe de pe pagina I-a.

1. Bună cunoștință a voastră. Daniela. salută cu căldură prezența în studio a «cutezatorilor» și a cîtorva rubrici din revista lor...

2. Dialog de neuitat. Academicianul MIHAI BENIUC înconjurat de cîțiva foarte tineri «confrați» în ale poeziei, ale căror versuri le-a «prefațat» săptămînile trecute, cu multă dragoste, în paginile revistei «Cutezătorii». Alături — Galeriile de artă «Cutezătorii», una din rubricile îndrăgite ale revistei. De această dată, telespectatorii au făcut cunoștință cu două dintre cele mai tinere speranțe ale picturii noastre și cu desenele multor altora, «lansate» de asemenea în paginile «Cutezătorilor».

3. Buni prieteni ai muzicii, acești «cutezători» de la Școala generală nr. 141 au prezentat cîntecul «E primăvară» de Teodor Bratu, pe care l-au învățat din paginile revistei.

4. Moment de vie emoție: Cînd se vorbea de concursul MINITEHNICUS la televiziune, nici unul dintre cei din studio sau din fața micilor ecrane nu cunoștea încă cine sînt fericitii cîștigători ai unui... televizor «Dacia». ai unei excursii colective al unui magnetofon Tesla și ai celorlalte zeci de premii oferite de «Cutezătorii».

LITERATURA
galeriile de artă
Cutezătorii
2

5. O imagine care lipsește și căreia noi ținem cu orice preț să-i dăm explicația: Recunoștința redacției și a tuturor prietenilor revistei noastre pentru frumoasa emisiune ce le-a fost închinată, cu concursul operatorilor Elena POPESCU, Constantin POPA, Videriu MOCANU și Mariana VOICULESCU, al lui Marius SITOIANO (montaj), al Miei IONESCU (redactor) și al regizorului Iosif BÎTA.

3

revista Cutezătorii
MINI
EHNICUS
4

SERIA A III-A

1. La poalele unui masiv muntos ale cărui 3 vîrfuri principale se avîntă la peste 2 000 m (vîrful cel mai înalt măsoară 2 509 m) și este împodobit cu peste 80 de lacuri glaciare, se află un important centru industrial unde, în afara exploatărilor carbonifere, mai există o întreprindere pentru prepararea cărbunelui, una de exploatare forestieră și o mare filatură de fire sintetice. Nu departe de acest centru industrial s-a înălțat o mare termocentrală electrică. Răspundeți: a) Care este acest centru industrial? b) Despre ce termocentrală este vorba?

2. De ziua ei, Mirela a avut 42 de invitați: colegi și colege. După reuniune însă ea nu-și mai amintește cîți băieți și cîte fete au fost. Știe însă că absolut toți invitații au dansat și anume că: Mioara a fost invitată la dans de 7 băieți, Angela de 8, Lucia de 9, și așa mai departe pînă la ea care, din politețe, a fost invitată de toți băieții. Dar, oare cîți au fost aceștia?

Fratele ei, deși nu luase parte la reuniune și nu fusese acasă, a reușit, totuși, printr-un calcul destul de simplu, să-i spună exact numărul băieților și al fetelor.

Același lucru vi-l cerem și vouă.

3. Undeva, în nord-vestul țării noastre, se găsește un interesant monument al naturii, un fel de «oază subtropicală». Aici, în condiții speciale, crește o plantă unică în Europa, neobișnuită pentru clima latitudinii respective.

Răspundeți: a) Numele exact și științific al plantei care crește aici. b) Care este fenomenul căruia îi datorează existența și c) Unde se găsește această «oază»?

CUPON Nr. 3

Răspunsuri

1 a________________________________
b________________________________

2 a___________________băieți
b___________________fete

3 a________________________________
b________________________________
c________________________________

Cînd scriem aceste rînduri, se scurg ultimele zile ale anului școlar. Vacanța e la doi pași. Unul l-ați și făcut: visînd de pe acum la frumusețile ei. Al doilea... Eh, cu cîtă nerăbdare îl așteptați! O atestă fiecare scrisoare a voastră.

«**Nu-mi place să mă laud**» — ne scrie un cititor — **dar sînt convins că o să fac în vacanța asta lucruri strașnice**»

«**Colegii m-au lăudat**» — ne scrie altul — «**m-au lăudat pentru că am niște planuri grozave pentru vacanță...**»

Aceste scrisori din care nu lipsește verbul **a lăuda** ne-au dat o idee. Să întreprindem o anchetă pe tema.

1. Îți place să te lauzi?

2. Dar să fii lăudat?

Și astfel s-a născut această pagină semnată

de EDUARD JURIST

Cele două ipostaze ale verbului **a lăuda** au constituit tema unui «extemporal» pe care l-am propus elevilor din clasele a VII-a și a VIII-a ale Școlii generale nr. 23 din București.

Cu promptitudinea cu care enunță teorema lui Pitagora și cu concizia cu care se exprimă binomul lui Newton, cei mai mulți dintre cei «ascultați» în scris, au răspuns:

I. Nu.

II. Da, atunci cînd merit.

Un asemenea răspuns merită, desigur... toată lauda! Bineînțeles, numai dacă nu este o simplă teoremă arhicunoscută, un binom memorat la pătrat și corect reprodus la cerere. Pentru că, așa cum amintește Georgeta Borca din clasa a VIII-a C, «**lauda de sine nu miroase a bine, spune un înțelept proverb românesc** — și continuă cu o explicație care are tîlcul ei — **așa că vă dați seama că nu-mi place să mă laud**». Alții nu invocă opinia colectivă, metaforizată sau nu, ci își manifestă energic propria intransigență. Așa, de pildă, Alex. Jingoiu declară ferm: «**Nu-mi place să mă laud pentru că sînt modest**». Curat modest! ar fi exclamat nenea Iancu. A te lăuda cu... modestia e ca și cînd ai perora un ceas despre faptul că ești de felul tău un taciturn! Dar între cele cîteva zeci de răspunsuri, am găsit unele care aruncă o altă lumină asupra a ceea ce înseamnă **a te lăuda** și **a fi lăudat**. Iulian Cosofrat, clasa a VII-a B, recunoaște cu sinceritate «**Îmi place să mă laud căci pot să îndrug unele istorioare**». Însăși autopersiflarea din formularea lui Iulian îi acordă o notă bună. Și pe urmă, între noi fie vorba, care băiat nu se mai «laudă» că a fost eroul unei aventuri extraordinare, că e pe cale să descopere, mai mult ca sigur, o comoară, că știe cum se conduce o rachetă cosmică sau dacă ar fi el în locul lui Dumitriu II...? Nu, dragii mei lăudăroși, fiți liniștiți, nu e nici un pericol. Chiar dacă, așa cum scrie M. Bălan, din clasa a VII-a, «nu-mi place să mă laud pentru că **unii zic că mint**» (s.n.). Între fantezie și minciună e o graniță la a cărei trasare contribuie și celelalte însușiri, ansamblul trăsăturilor de caracter și, în ultimă analiză, faptele. Dacă ai auzit «cum crește iarba» sau ai văzut «zîna nopții stînd la sfat cu florile», dacă ai imaginat un aparat cu care captezi vocile cosmosului înseamnă numai că imaginația ți-a luat-o înaintea anilor și poate că odată vei fi cu adevărat poet, inventator sau radioastronom. Dar dacă, de pildă, în clasă s-a comis un act de indisciplină și tovarășul diriginte întreabă care e vinovatul, a da vina pe un coleg nu va trece niciodată drept fantezie. A te lăuda cu faptul că, oricînd vrei, poți să iei un zece la matematică în timp ce carnetul de note mărturisește cu totul altceva, nu poate trezi admirația celor din jur, ci mai curînd disprețul pentru ceea ce numim de obicei **un palavragiu**.

Eleva P.V. scrie: «Îmi place să mă laud cu cîte un lucru nou în fața colegilor mei». Dar despre ce **lucru nou** e vorba, nu știm. Un lucru nou poate fi și un dar primit din partea părinților și a te lăuda cu el, e un mod de a vorbi colegilor despre dragostea și atenția de care te bucuri în familie. Dar cînd îți place să te lauzi cu **cîte un lucru nou**, poate să însemne că ești cam răsfățată cu lucruri noi și a te lăuda cu ele este un trist prilej de a-ți afirma «superioritatea» vestimentară.

— Îți plac pantofii mei? spui tu, rotindu-i în jurul tocului ca un compas și în glasul tău se aude: «**Admiră-mă! Sînt după ultimul jurnal. Eu am, tu n-ai.**»

Într-un alt «extemporal», Oancea Doina

Ilustrație de Clara SURUG

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

UN BĂIAT CURAJOS

de **L. NOVAC**

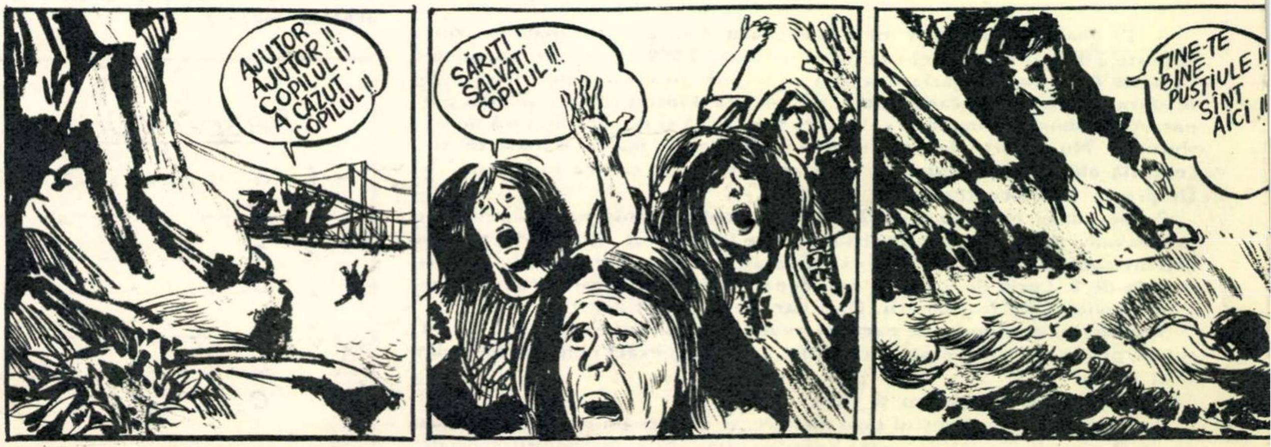
AJUTOR AJUTOR !! COPILUL !! A CĂZUT COPILUL !!
SĂRIȚI ! SALVAȚI COPILUL !!!
ȚINE-TE BINE PUSTIULE !! SÎNT AICI !!

notează: «**Dacă te gîndești, nu are de ce să-ți displacă să-ți auzi calitățile. Cred că fiecăruia îi «crește inima» cînd aude: Ești cel mai bun sau ești cea mai drăguță»**. Ca un comentariu al acestui răspuns citez părerea lui O.S. din clasa a VII-a B. «**Nimic nu te face să te simți atît de jenat ca atunci cînd ești lăudat. Iar cînd ești lăudat prea des, devine chiar plictisitor»**.

O elevă din clasa a VII-a C, răspunde pe larg la cele două întrebări. Iată ce scrie ea: «**Să mă laud nu-mi place deoarece ca să te poți lăuda tu** însăși (s. n.) **este nevoie de comportare permanent bună sau proastă» (?)** Ea sesizează just că vorbele omului trebuie să fie în concordanță cu faptele, că dacă ții să te lauzi trebuie să ai cu ce (măcar cu însușirea temeinică a gramaticii). Dar mai mult ca sigur, un om care are această **poziție morală,** nu simte nevoia să se laude. Nu încape îndoială că îi ajunge aprecierea celor din jur. Cît privește comportarea «**permanent proastă**», cine va găsi ascultători dispuși să-l asculte? «**Să fiu lăudată e o problemă destul de ușoară,** scrie ea în continuare. **Să mint ar fi nedrept pentru că lăudată am fost, dar ceea ce nu-mi place, este că în timpul laudei, dacă stai și examinezi fețele colegilor, unele sînt întunecate de răutate, ură sau alte sentimente...»** Așa să fie? Într-un colectiv sudat, de colegi și prieteni, o apreciere meritată adresată unuia din elevi nu poate decît să-i bucure pe ceilalți. Succesul unuia e succesul tuturor. Dacă se întîmplă altfel, fiecare ar trebui să mediteze de ce.

În încheierea anchetei noastre reproduc rîndurile elevei Daniela Dumitrescu din clasa a VII-a A. Iată ce scrie ea printre altele: «**Ce obții dacă te lauzi? Dacă te ridici în ochii tăi (și asta nu e sigur) cu atît mai mult scazi în ochii celorlalți. Cîteodată îmi place să fiu lăudată, dar numai cînd știu bine că merit. Dar cînd laudele nu sînt sincere, de ce să primesc ceva cînd știu că nu merit? Seamănă puțin a bătaie de joc să lauzi pe cineva cînd ești sigur că n-o merită»**. Greu de contestat această părere! De altfel nu numai că n-o contestăm, dar subscriem cu totul la ea.

Într-o școală am întrebat pe președintele de unitate:

— Cu ce vă mai lăudați?

Băiatul a zîmbit și, în loc de răspuns, mi-a întins «**Cronica**». Într-adevăr, aveau cu ce să se laude! Acolo erau însemnate **faptele** pionierilor. Mai mici sau mai mari, toate erau **însemnate.**

Pasionat fotograf amator, VELICU NICOLAE, elev la Școala generală nr. 198 din Buc
rești, trimite la Concursul rozetelor, această imagine a Castelului Peleș-Sinaia, așa cum
văzut-o el cu prilejul ultimei excursii...

ÎMPOTRIVA SECETEI

E dimineață. Se anunță o zi călduroasă. După ce s-au strîns peste 200 de băieți și fete, se încolonează și pornesc voioși spre grădina de zarzavat a cooperativei agricole de producție.

După cîtva timp, malurile Vedei sînt pline de copii zgomotoși. Apele, acum împuținate de secetă, se scurg încet. Din înaltul cerului soarele surîde prietenos și minunat, ca și cum nu din cauza lui s-ar fi strîns atîția copii. Motoarele care extrag apă din rîu duduie monoton și odihnitor. Un tren trece pe calea ferată șuierînd puternic. Pretutindeni oamenii muncesc. Și copiii nu pot rămîne mai prejos.

Gălețile se umplu de apă cu repeziciune și-și revarsă conținutul binefăcător asupra plantelor însetate.

După cîteva ore, cînd soarele trimite din înalturi valuri de căldură, copiii pornesc din nou spre casă, veseli.

Aceasta a fost una dintre acțiunile de combatere a secetei pe ogoarele comunei noastre, la care iau parte bucuroși și copiii.

ENE P. NICOLAE, Școala generală,
comuna Ploșca, județul Teleorman

MOMENT- ÎN DELTĂ

Un soare roșiatic aprinde parcă cerul și parcă un foc năprasnic aprinde trestiile în zare. Cîțiva pescăruși plutesc prin aer cu un croncănit monoton. În apa limpede a lacului plutește o barcă. În barcă e un pescar. Privește mai întîi soarele care scapără alene, apoi își împinge din nou barca. Cîteva rațe sălbatice își iau zborul de după trestii. Departe, undeva, se aude duduitul unui motor. Pescarul se oprește. Ascultă cîteva clipe de parcă și-ar aduce aminte de ceva îndepărtat. Apoi cufundă din nou vîslele în apă și barca alunecă mai departe. Gata, a ajuns! Privește spre vintirul în care se zbat peștii. Își scarpină barba albă, apoi se pleacă mulțumit, scoate vintirul, îl scutură și zîmbește către peștele ce se zbate în barcă. Așază din nou vintirul, mai privește o dată în zare, apoi pornește mai departe...

SCIOTNIC FEODOR, cl. a VI-a,
Școala generală nr. 1, Tulcea

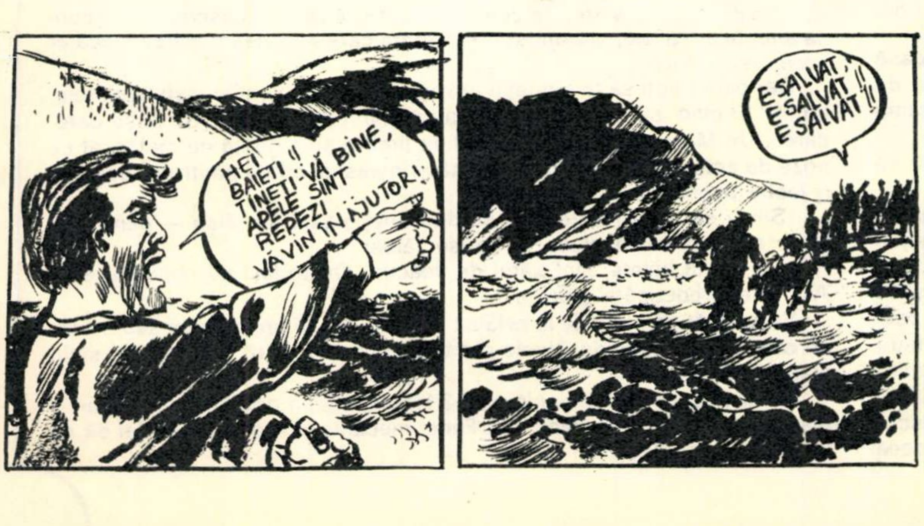
HEI BĂIEȚI !! ȚINEȚI-VĂ BINE, APELE SÎNT REPEZI VĂ VIN ÎN AJUTOR!
E SALVAT, E SALVAT !! E SALVAT !!

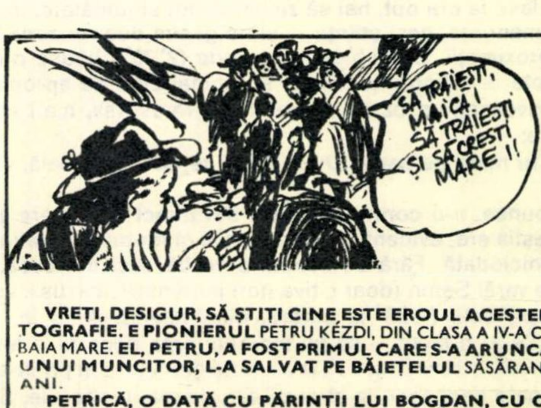
SĂ TRĂIEȘTI, MAICĂ ! SĂ TRĂIEȘTI ȘI SĂ CREȘTI MARE !!

VREȚI, DESIGUR, SĂ ȘTIȚI CINE ESTE EROUL ACESTEI ÎNTÎMPLĂRI? IATĂ-L ÎN FOTOGRAFIE. E PIONIERUL PETRU KÉZDI, DIN CLASA A IV-A C, A ȘCOLII GENERALE NR. 11 DIN BAIA MARE. **EL, PETRU, A FOST PRIMUL CARE S-A ARUNCAT ÎN APĂ ȘI, CU AJUTORUL UNUI MUNCITOR, L-A SALVAT PE BĂIEȚELUL** SĂSĂRAN BOGDAN **ÎN VÎRSTĂ DE TREI ANI.**

PETRICĂ, O DATĂ CU PĂRINȚII LUI BOGDAN, CU CEILALȚI OAMENI CARE AU ASISTAT LA FAPTA TA DE CURAJ, TE FELICITĂM ȘI NOI, REDACȚIA «CUTEZĂTORII».

ARHIMEDE redivivus

de OCTAV PANCU-IAŞI

Ilustraţii de MAGDA ARDELEANU

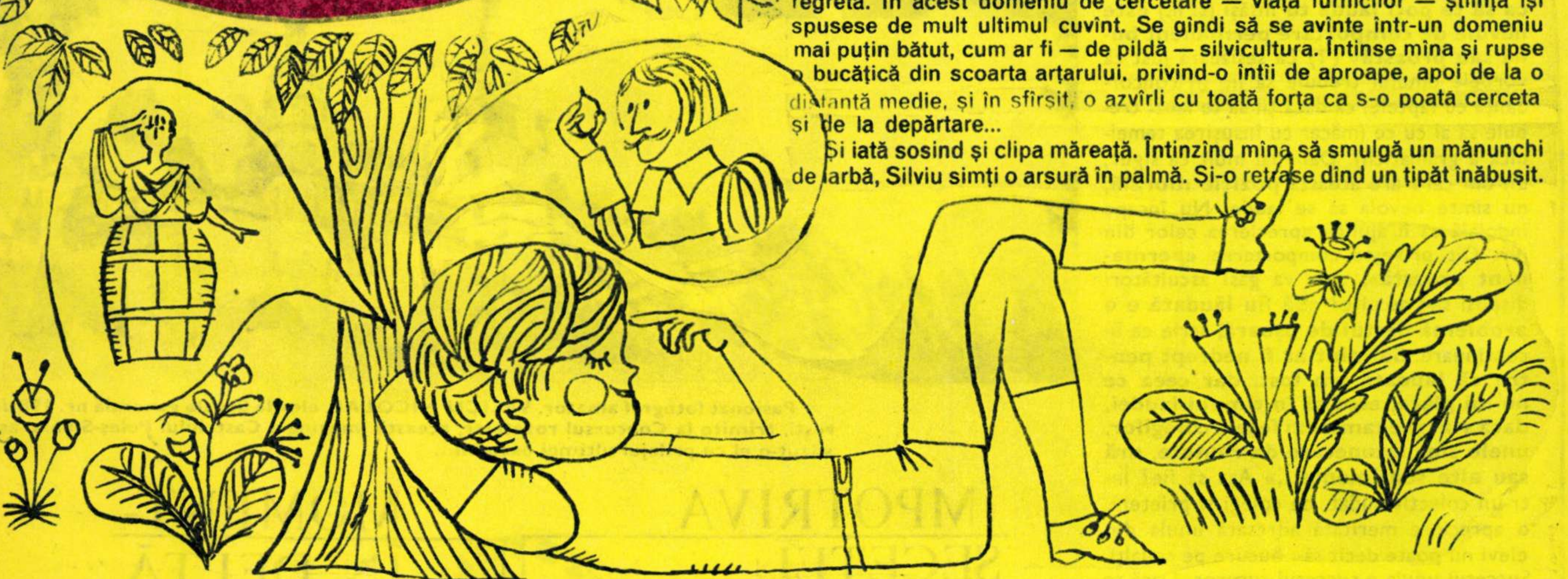

Ceea ce făcu în primul rînd, ca o consecinţă a noii situaţii care se crease şi în care se afla, fu să ia hotărîrea de a nu mai răspunde la apelul telefonului. Silviu îşi astupă urechile şi nu se ridică de pe canapea. Şi telefonul suna, suna... Silviu stătea nemişcat, tolănit pe spate, privind pata cenuşie lăsată pe albul plafonului de ventuza pistolului său. Bănuia cine sună. Bănuia? Incorect. Ştia. Era sigur. Zece contra unu că nu putea fi altul decît Mişu. Ce să *mai* discute el cu Mişu? Iar despre fotbal? Şi iar despre timbre? Prostii. Fleacuri. Copilării. Nu mai era el omul să discute despre şansele «Progresului» de a rămîne în A, demnitatea îi interzicea să mai propună două Scoţii pe o Japonie sau un Monaco nou pe un Honduras vechi plus o gumă de mestecat. Dacă Mişu putea (dar nu putea!), dacă îl ajuta mintea (dar nu-l ajuta!) şi dacă găsea (dar nu găsea!) în el acel ceva care se cheamă pe de o parte pasiune şi dăruire, iar pe alta renunţare la satisfacţii mărunte, trecătoare (vezi fotbalul, vezi timbrele!) n-avea decît să-i telefoneze altă dată.

El. Silviu, nu mai era Silviu. Nu mai putea fi Silviu. Norocului sau, pur şi simplu întîmplării îi datora această transformare radicală? Exclus. Numai un naiv şi-ar putea închipui că dacă Arhimede n-ar fi făcut baie în ziua aceea memorabilă, vestitul său principiu ar fi rămas şi azi nedescoperit, iar dacă Newton n-ar fi avut un măr în livadă, omenirea n-ar mai fi descifrat în vecii-vecilor tainele gravitaţiei.

Îi era clar. Faptele respingeau din capul locului şi norocul şi întîmplarea. Şi ca să elimine orice urmă de îndoială, putea sta la dispoziţia cui dorea, recapitulînd faptele în înşiruirea lor exactă, riguros-ştiinţifică, indubitabilă.

Aşadar, se sculase la ora opt, hai să zicem la opt şi jumătate, în fine, să trecem peste amănunte, deşi ştiinţa — şi ne găsim doar în zona ei — nu lucrează cu aproximaţii. Se îmbrăcase repede (2' 30") băuse o cană cu lapte (200 g lapte + 2 linguriţe zahăr) şi tocmai cînd se apropia de fereastră ca să strivească un bărzăun («bombus terestris», n.a.) mama îl luase în primire:

— Mai pune şi tu mîna pe carte. După masă te duci la şcoală. Ai să uiţi să şi citeşti!

Silviu nu-i răspunse, n-o contrazise, deşi din punct de vedere ştiinţific, «a uita să citeşti» era, evident, o aberaţie. Ca şi înotul sau patinajul, cititul nu se uita niciodată. Fără să scoată o vorbă, ieşi din casă.

Adevărată zi de vară! Senin (doar cîţiva nori inofensivi «cirrus», «stratus» sau «cumulus») cald (+28° la umbră, bineînţeles). Altul în locul lui ce-ar fi făcut? Ce-ar fi făcut — să nu mergem prea departe — Mişu? S-ar fi dus la ştrand. La ştrand, auzi... Ce cîmp de cercetare îţi poate oferi ştrandul? Ce se poate descoperi la ştrand? Or, de mai multe zile, Silviu era pe urmele unei descoperiri. Mai exact: simţea nevoia unei descoperiri. Iată şi primul argument împotriva norocului, a întîmplării: ceea ce avea să descopere niţel mai tîrziu — pentru că o descoperire fusese aceea care îl înălţase în proprii ochi, urmînd, curînd, să facă acelaşi lucru şi în ochii contemporanilor — n-avea să se producă deodată, hodoronc-tronc, nitam-nisam. Silviu îşi pusese în gînd să descopere ceva, meditase, se frămîntase, cu alte cuvinte mintea sa îl dusese la descoperire şi nu descoperirea, cum vor mai crede poate naivii, venise spre el întîmplător şi norocos.

Dădu colţul blocului nr. 4 A+B şi se trezi în grădiniţă. Aici, nimeni, pustiu. Silviu se trînti la umbra arţarului. Înainte de toate. studie viaţa unei furnici. O ridică în palmă şi o sili să meargă paralel cu linia curbă care îi înconjoară degetul gros. După cîteva încercări nereuşite (sau doar parţial reuşite) furnica îi căzu din palmă şi se pierdu în iarbă. Nu regretă. În acest domeniu de cercetare — viaţa furnicilor — ştiinţa îşi spusese de mult ultimul cuvînt. Se gîndi să se avînte într-un domeniu mai puţin bătut, cum ar fi — de pildă — silvicultura. Întinse mîna şi rupse o bucăţică din scoarta arţarului. privind-o întîi de aproape, apoi de la o distanţă medie, şi în sfîrşit, o azvîrli cu toată forţa ca s-o poată cerceta şi de la depărtare...

Şi iată sosind şi clipa măreaţă. Întinzînd mîna să smulgă un mănunchi de iarbă, Silviu simţi o arsură în palmă. Şi-o retrase dînd un ţipăt înăbuşit. Se aplecă să vadă ce anume îl fripsese — şi în clipa aceea, în acea binecuvîntată clipă, descoperi izvorul termal.

Intocmai. La nici un pas de el se afla un izvor termal. Un izvor tămăduitor. Un izvor care avea să poarte numele său, al descoperitorului, numele celui care, neprecupeţind nimic şi făcînd sacrificii pentru ştiinţă (vezi palma înroşită!) învinsese. În-vin-se-se!

O, viaţă, viaţă!... Pe cît eşti de cenuşie şi de banală uneori, pe atît de luminoasă şi pasionantă poţi fi alteori! Silviu se simţea copleşit. Nu mai avea putere nici să respire. Închise ochii şi se lăsă moale în braţele visului pe care îl aştepta de atîta amar de vreme... Ziarişti, fotografi, operatori cinematografici... «Cum aţi izbutit?»... «Atît de tînăr şi totuşi atît de...» «Alo, televiziunea vă deranjează... un scurt interviu de cinci minute... de două minute... de un minut măcar dacă n-aveţi vreme...» Şi colegii... Urale! Flori! Şi glasul de bas al directorului şcolii: «Bănuiam eu de mult, presimţeam, aş zice că în tine, în stare latentă, se găsea o strălucită... Tradiţie... Şcoala noastră care de la 1912... Savanţi... Elevi model... Dascăli de prestigiu naţional şi intercontinental...» Apoi îl văzu pe bunicul aruncînd bastonul şi ţopăind într-un picior ca un puşti de la grădiniţă: «Dragul, scumpul meu nepot, numai o dată mi-am scufundat piciorul în apa tămăduitoare a izvorului tău şi mi-a trecut reumatismul ca prin farmec...» O, viaţă, viaţă! cum izbuteşti tu într-o singură clipă să...

Dar, destul. Un om de ştiinţă trebuie să-şi înfrîngă emoţia, oricît de copleşitoare ar fi. Silviu se ridică şi după ce mai verifică atent temperatura şi, pe cît îi fu posibil, adîncimea izvorului, plecă spre casă unde în răcoarea camerei, tolănit pe canapea, avea să mediteze la tot ce trebuia să facă de acum înainte. Pe cine să anunţe că făcuse descoperirea, cum să anunţe... Mă rog, mărunţişuri sîcîitoare care ar putea fi evitate dacă ar avea o secretară.

Dar parcă poţi să te gîndeşti în voie cînd sună cu atîta insistenţă telefonul? Şi cînd ştii că nimeni altul nu poate fi decît Mişu? Un Mişu oarecare... Un Mişu cu mintea la fotbal, la timbre şi la gumă de mestecat cu poze de actori... Ei bine, va trebui să primească, odată pentru totdeauna o lecţie acest Mişu.

Silviu se repezi la telefon şi cînd auzi glasul lui Mişu — pentru că Mişu era, nu se înşelase — spuse tăios:

— Ascultă, băiete, sînt sătul de fleacuri. Ori te laşi de copilării, ori... Am alte preocupări, pricepi?

Se aştepta să audă de la celălalt capăt al firului un scrîşnet sau măcar un oftat de deznădejde. Nimic din toate acestea. Auzi clar şi niţel sîsîit glasul colegului:

— Silviule, ce naiba faci în casă? Hai repede în grădiniţă. S-a spart o ţeavă de apă caldă. A venit nea Fane, mecanicul, s-o dreagă. Hai să ne uităm şi noi. Vii, mă?

Perspectivele lui Dănuț

de **NICUȚĂ TĂNASE**

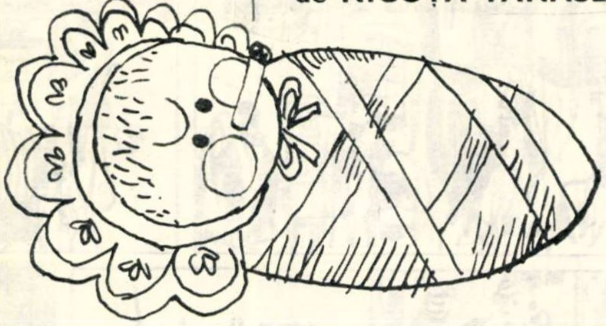

Ar fi foarte urît din partea noastră dacă am vorbi despre cineva pe care nu-l cunoaștem. Deci, pentru a discuta perspectivele lui Dănuț, trebuie mai întîi să știm cine e Dănuț.

Dănuț, chiar în vacanța de primăvară a împlinit 14 ani. Locuiește pe a doua stradă cum vii de la debitul de tutun încoa, a fost operat anul trecut de apendicită, are o bicicletă de semicurse, două clasoare cu timbre pe care le schimbă pe cewing-gum-uri. Are și o minge de fotbal nr. 3 cu care a spart nenumărate geamuri de pe strada lui și de pe alte străzi învecinate.

Și dacă vin și cu un alt amănunt rămîneți paf: Dănuț are acasă și o chitară electrică, după părerea lui mai bună decît cea a lui Cornel Fugaru.

Dar noi ne-am întrunit aici să dezbatem problema: «Există perspective pentru Dănuț să devină un mare fumător?»

După părerea mea o spun din capul locului: Dănuț nu va ajunge în viața lui un mare fumător.

De ce?

În primul rînd pentru că e laș, în al doilea rînd pentru că e mincinos și în al treilea rînd pentru că e fricos.

Am să mă bazez în cele ce urmează pe experiența mea. Eu încă de la etatea de un an și opt luni mi-am pus în gînd să devin un mare fumător. Cînd îmi aduceau ai mei bomboane de ciocolată eu le refuzam. Pur și simplu nu le primeam.

— Nu-mi trebuie dulciuri! Vreau țigări.

La început părinții mei nu s-au împăcat cu gîndul ca unicul lor fiu să devină un mare fumător și nu un mare muzician, mare filolog ori cel puțin fotbalist. Au încercat să mă influențeze, cumpărîndu-mi, cînd aveam 5 ani și trei luni, un pian. Doar, doar mă vor face să... N-au reușit. Pianul l-am dat în schimbul unui port țigaret. Cînd am împlinit 6 ani, dorind să-mi dezvolte gustul pentru artă, părinții mi-au cumpărat niște albume: «Grigorescu», «Tonitza», «Andreescu». Am luat pe ele de la un cunoscut un țigaret din lemn de cireș. M-au certat da' le-am spus:

— Eu mi-am pus în gînd să devin un mare fumător, mare fumător voi deveni, așa că degeaba încercați să-mi abateți atenția.

Dănuț, v-o spun eu, n-are perspective să devină mare fumător. Cum poate el să devină dacă este laș? Dacă nu are curajul răspunderii?

Fumează o dată la două zile o țigară și aia (vă rog să-mi iertați expresia) în closet. Ce rușine!

În afară de asta e și mincinos. L-au prins colegii lui fumînd, l-au spus la școală și-acasă și el în loc să recunoască:

— Da, am fumat. Vreau să devin un mare fumător și gata!...

Știți ce-a zis el?

— Eu? Eu am fumat? Poate Vasiliu. Să moară ăla care a fumat.

În felul ăsta mai degrabă poate să ajungă un mare mincinos decît... Pe deasupra, Dănuț are și o mare teamă pentru medicamente. Păi, domnule, cînd îți pui în gînd să devii un mare fumător, nu trebuie să-ți fie teamă nici de bisturiu.

La patru ani și jumătate, tusea tabagică era pentru mine floare la ureche. Intoxicația tabagică am făcut-o la 6 ani. Primul plămîn mi-a fost extirpat la fragеda vîrstă de 11 ani, iar al doilea mi-a fost scos după numai doi ani. Un mare fumător nu trebuie să aibă plămîni. Fumătorul cu plămîni nu e fumător. E cîrpaci. E începător. De esofag am scăpat la 18 ani, iar stomacul... Treceți o dată pe la mine și-o să vi-l arăt. (Mi l-a scos un chirurg academician). L-am dat la tăbăcit și-am făcut din el o pungă de ținut tutun de pipă. Că eu fumez și pipă. Chiar și trabuc.

Ca să ajung mare fumător mi-am sacrificat și inima. Am făcut-o scrumieră. Sting țigările în ea.

În concluzie, pot declara cu mîna pe scrumieră că Dănuț în nici un caz nu va ajunge mare fumător. Amator, da! Dar decît amator, mai bine lipsă.

Așa că dacă-l mai prindeți pe Dănuț fumînd în... știți voi unde, nu-l mai spuneți la școală ori la părinți. Veniți cu el la mine. Adresa o cunoașteți. Și dacă o să-i placă foarte mult cum arată un mare fumător, o să-i spun chiar eu să persevereze. Dar sînt sigur că nu știe nici măcar să tușească și, laș cum îl cunosc eu, n-o să aibă curaj să-și sacrifice nici măcar un plămîn!

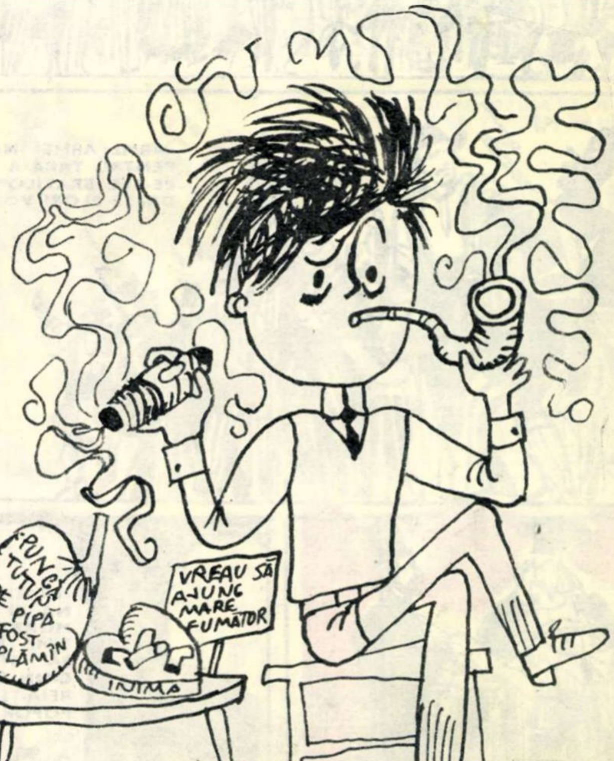
PUNGĂ TUTUN DE PIPĂ FOST PLĂMÎN
VREAU SĂ AJUNG MARE FUMĂTOR
INIMA

IZBÎNDA

Scenariu de **ALEXANDRU MITRU**
Ilustrații de **PUIU MANU**

(continuare din nr. trecut)

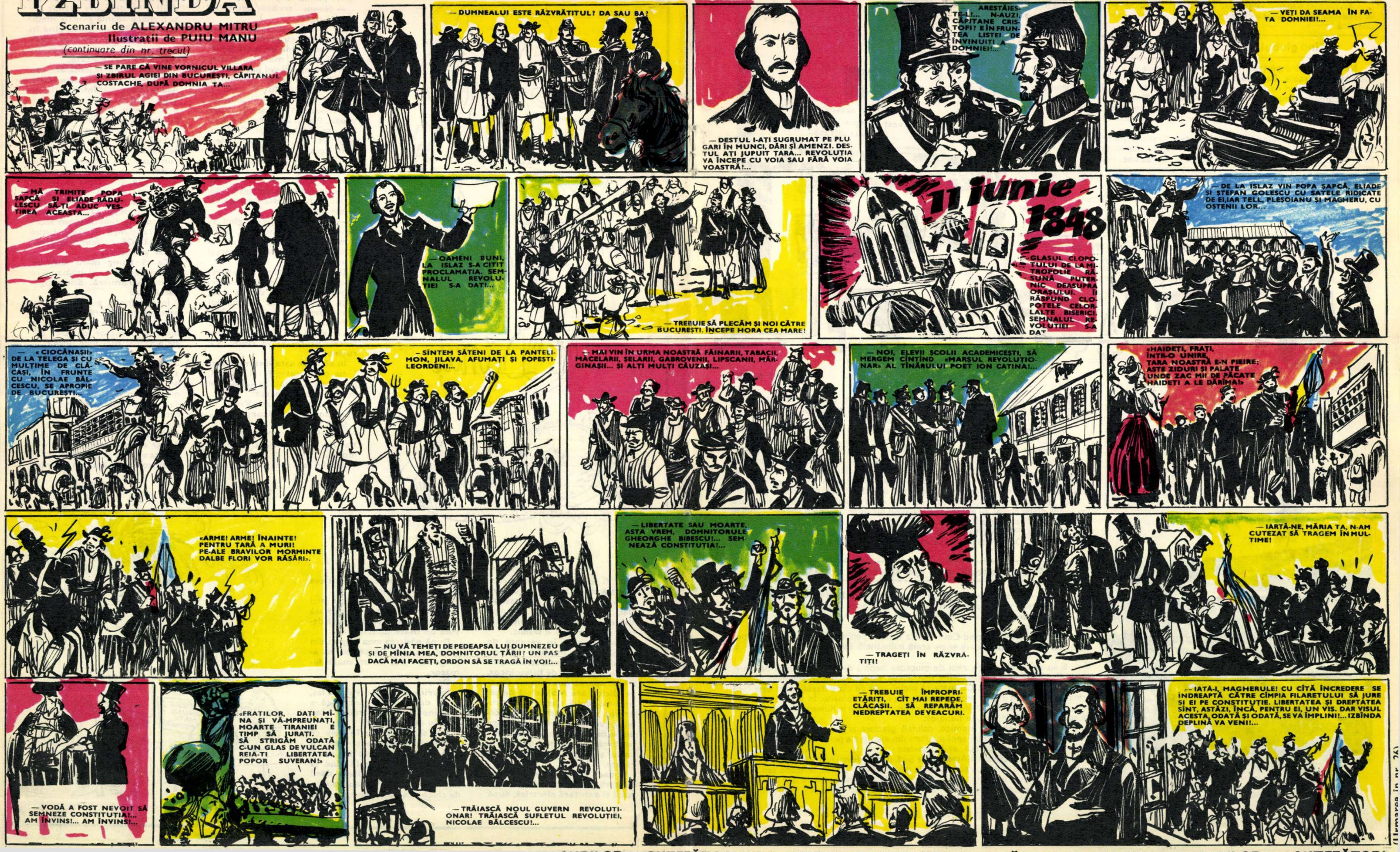
— SE PARE CĂ VINE VORNICUL VILLARA ȘI ZBIRUL AGIEI DIN BUCUREȘTI, CĂPITANUL COSTACHE, DUPĂ DOMNIA TA...
— DUMNEALUI ESTE RĂZVRĂTITUL? DA SAU BA?
— DESTUL I-AȚI SUGRUMAT PE PLUGARI ÎN MUNCI, DĂRI ȘI AMENZI. DESTUL AȚI JUPUIT ȚARA... REVOLUȚIA VA ÎNCEPE CU VOIA SAU FĂRĂ VOIA VOASTRĂ!...
ARESTĂIESTE-L!... N-AUZI, CĂPITANE CRISTOFI? E ÎN FRUNTEA LISTEI DE ÎNVINUIȚI A DOMNIEI!...
— VEȚI DA SEAMA ÎN FAȚA DOMNIEI!...
— MĂ TRIMITE POPA ȘAPCĂ ȘI ELIADE RĂDULESCU SĂ-ȚI ADUC VESTIREA ACEASTA...
— OAMENI BUNI, LA ISLAZ S-A CITIT PROCLAMAȚIA. SEMNALUL REVOLUȚIEI S-A DAT!...
— TREBUIE SĂ PLECĂM ȘI NOI CĂTRE BUCUREȘTI. ÎNCEPE HORA CEA MARE!
11 iunie 1848
— GLASUL CLOPOTULUI DE LA MITROPOLIE RĂSUNĂ PUTERNIC DEASUPRA ORAȘULUI. ÎI RĂSPUND CLOPOTELE CELORLALTE BISERICI. SEMNALUL REVOLUȚIEI S-A DAT
— DE LA ISLAZ VIN POPA ȘAPCĂ, ELIADE ȘI ȘTEFAN GOLESCU CU SATELE RIDICATE DE EI, IAR TELL, PLEȘOIANU ȘI MAGHERU, CU OȘTENII LOR...
— «CIOCĂNAȘII» DE LA TELEGA ȘI CU MULȚIME DE CLĂCAȘI, ÎN FRUNTE CU NICOLAE BĂLCESCU, SE APROPIE DE BUCUREȘTI...
— SÎNTEM SĂTENI DE LA PANTELIMON, JILAVA, AFUMAȚI ȘI POPEȘTI-LEORDENI...
— MAI VIN ÎN URMA NOASTRĂ FĂINARII, TABACII, MĂCELARII, ȘELARII, GABROVENII, LIPSCANII, MĂRGINAȘII... ȘI ALȚI MULȚI CĂUZAȘI...
— NOI, ELEVII ȘCOLII ACADEMICEȘTI, SĂ MERGEM CÎNTÎND «MARȘUL REVOLUȚIONAR» AL TÎNĂRULUI POET ION CATINA!...
«HAIDEȚI, FRAȚI, ÎNTR-O UNIRE, ȚARA NOASTRĂ E-N PIEIRE; ASTE ZIDURI ȘI PALATE UNDE ZAC MII DE PĂCATE HAIDEȚI A LE DĂRÎMA!»
«ARME! ARME! ÎNAINTE! PENTRU ȚARĂ A MURI! PE-ALE BRAVILOR MORMINTE DALBE FLORI VOR RĂSĂRI».
— NU VĂ TEMEȚI DE PEDEAPSA LUI DUMNEZEU ȘI DE MÎNIA MEA, DOMNITORUL ȚĂRII? UN PAS DACĂ MAI FACEȚI, ORDON SĂ SE TRAGĂ ÎN VOI!...
— LIBERTATE SAU MOARTE, ASTA VREM, DOMNITORULE GHEORGHE BIBESCU!... SEMNEAZĂ CONSTITUȚIA!...
— TRAGEȚI ÎN RĂZVRĂTIȚI!
— IARTĂ-NE, MĂRIA TA, N-AM CUTEZAT SĂ TRAGEM ÎN MULȚIME!
— VODĂ A FOST NEVOIT SĂ SEMNEZE CONSTITUȚIA!... AM ÎNVINS!... AM ÎNVINS!...
«FRAȚILOR, DAȚI MÎNA ȘI VĂ-MPREUNAȚI, MOARTE TIRANIEI E TIMP SĂ JURAȚI. SĂ STRIGĂM ODATĂ C-UN GLAS DE VULCAN REIA-ȚI LIBERTATEA, POPOR SUVERAN!»
— TRĂIASCĂ NOUL GUVERN REVOLUȚIONAR! TRĂIASCĂ SUFLETUL REVOLUȚIEI, NICOLAE BĂLCESCU!...
— TREBUIE ÎMPROPRIETĂRIȚI, CÎT MAI REPEDE, CLĂCAȘII. SĂ REPARĂM NEDREPTATEA DE VEACURI.
— IATĂ-I, MAGHERULE! CU CÎTĂ ÎNCREDERE SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE CÎMPIA FILARETULUI SĂ JURE ȘI EI PE CONSTITUȚIE. LIBERTATEA ȘI DREPTATEA SÎNT, ASTĂZI, ÎNCĂ, PENTRU EI, UN VIS. DAR VISUL ACESTA, ODATĂ ȘI ODATĂ, SE VA ÎMPLINI!... IZBÎNDA DEPLINĂ VA VENI!...

(Urmarea în nr. 26)

BĂTĂLIA PENT

de **RADU NOR**

APĂ = VIAȚĂ! Această formulă simplă a apărut încă atunci cînd, în valurile învolburate ale oceanului primar, luminat de fulgere sîngerii și de vîlvătăile erupțiilor vulcanice, materia anorganică s-a transformat în materie organică.

Apa a fost leagănul vieții. Fără apă, viața s-ar stinge. Pămîntul ar încremeni, ar redeveni ceea ce fusese cu miliarde de ani în urmă: o simplă sferă de pulbere cosmică.

Cînd globul va număra 6 miliarde de locuitori

Nu sînt prea îndepărtate vremurile cînd rezervele de apă ale Pămîntului erau socotite inepuizabile. Realitatea este însă alta. Nu numai deșerturile, ținuturile secetoase pot suferi de sete, ci și cele străbătute de fluvii bogate. Omul zilelor noastre consumă pentru nevoile sale casnice între 100 și 200 l apă pe zi, fără a mai pune la socoteală apa întrebuințată pentru igiena orașelor sau întreținerea parcurilor. Într-o metropolă modernă sînt necesari zilnic 400—500 litri de apă pe cap de locuitor.

De cîtă apă are nevoie agricultura ne putem da seama știind că o singură plantă de floarea-soarelui consumă 570 l. Pentru realizarea unui kilogram de pîine, lanul de grîu are nevoie de 4 000 l apă, iar pentru creșterea unei vite se utilizează pe zi 150 l.

Dar în industrie? Pentru fabricarea unei tone de oțel sînt necesari 150 m^3 de apă, iar pentru una de cauciuc sintetic 2 500 m^3.

Așa stau lucrurile azi! Dar după anul 2000, cînd numărul locuitorilor globului va atinge cifra de 6 miliarde, ne va fi necesară de zeci de ori mai multă apă, mai mult chiar decît cuprinde întreaga rezervă a planetei noastre.

Oare 1 361 350 000 000 000 000 m^3 nu vor fi de ajuns?

E cu putință ca apa să nu ne ajungă? Trei sferturi din suprafața planetei noastre sînt acoperite cu mări și oceane, care însumează 1 336 milioane de miliarde m^3 adică 98% din cantitatea totală de apă. Din restul de 2%, cea mai mare parte este acumulată în calotele glaciare (25 milioane de miliarde m^3) și doar 350 mii de miliarde de m^3 sînt cuprinși în fluvii, rîuri și lacuri.

Produsul acestei instalații vest-germane: apă de mare desalinizată.

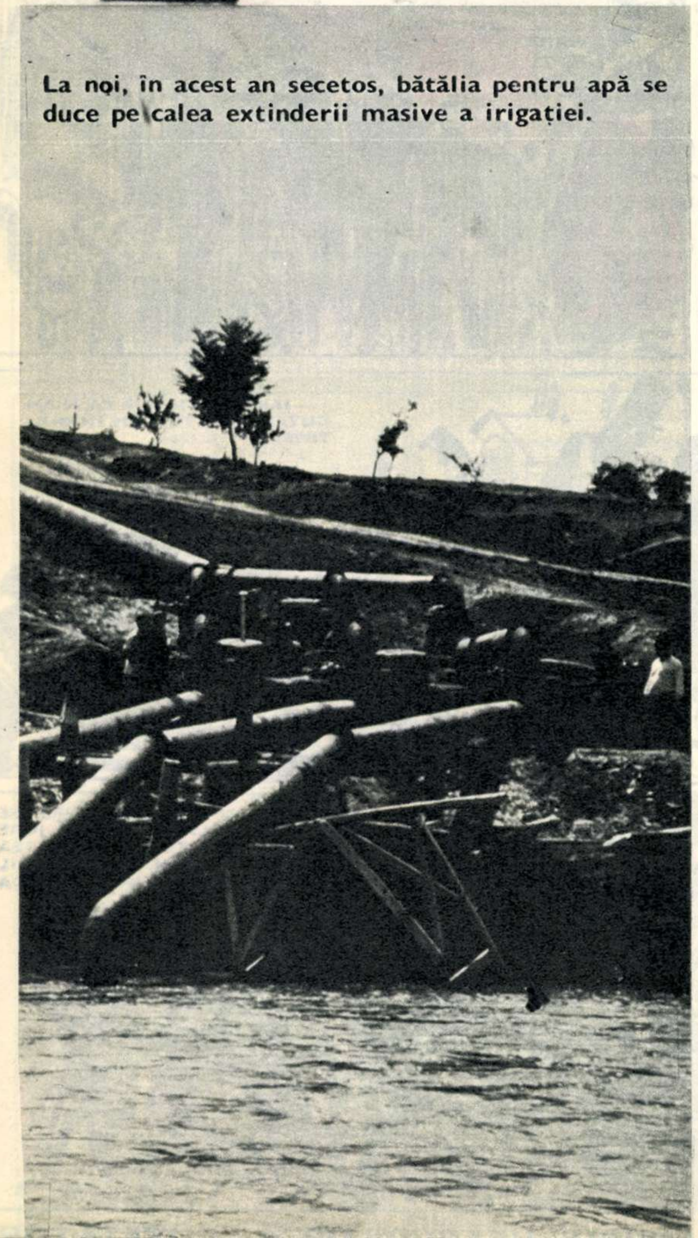

La noi, în acest an secetos, bătălia pentru apă se duce pe calea extinderii masive a irigației.

În aparență, rezerva este inepuizabilă, depășind de mii de ori cerințele omenirii. Dar... există din păcate un «dar»! Apa mărilor și oceanelor conține săruri într-o concentrație atît de mare, încît nu poate fi folosită pentru consum, pentru agricultură și nici pentru industrie. Cea din calotele glaciare este și ea, în prezent, inaccesibilă, așa că singura apă dulce pe care ne putem baza rămîne cea a fluviilor, rîurilor și lacurilor. Luînd ca bază consumul actual în țările dezvoltate, rezultă că rezerva de apă existentă în prezent ar putea fi epuizată în mai puțin de 70—80 de ani. Semne îngrijorătoare au și început să apară. La Paris, din cauza presiunii slabe a apei, se prevede că în curînd nu vor mai putea fi stinse incendiile izbucnite mai sus de etajul al treilea. La Tokio consumul de apă a fost raționalizat. La New-York, Philadelphia și Los Angeles problema alimentării cu apă devine tot mai acută. Dar în fața primejdiei omenirea nu stă cu brațele încrucișate.

Nici fîntîni de rouă, nici apă sintetică, ci desalinizarea

La început s-au lansat idei din cele mai năstrușnice. Dat fiind că fluturii și păsările își potolesc setea cu picături de rouă, de ce n-am face-o și noi? au întrebat unii. O «fîntînă aeriană» construită în Franța în 1939 n-a furnizat însă decît 2 l apă pe săptămînă.

Încă din anul 1784, cînd Cavendish a realizat pentru prima dată sinteza apei, s-a pus problema producerii ei pe scară industrială. Dar este un proces greoi și costisitor.

S-au elaborat, în fine, zeci de procedee pentru desalinizarea apei de mare, cum sînt: distilarea, electrodializa, congelarea, distilarea solară, schimbul de ioni, osmoza inversă și altele. Cu toate că prețul apei de mare desalinizată este încă ridicat, multe din aceste procedee sînt de pe acum folosite. În prezent, pe glob se distilează zilnic 160 000 m^3 de apă de mare, și anume în Kuweit, la Aruba (Marea Caraibilor), în California, în Italia etc.

Cu ajutorul energiei atomice, calotele glaciare ar putea fi topite încetul cu încetul, pe măsura utilizării apei rezultate din ele, fără a periclita coastele oceanelor, care, la o topire bruscă, ar fi inundate.

În pustiul Atacama din America de Sud, de 380 de ani nu a căzut nici un strop de ploaie și acest ținut, ca și multe alte deșerturi din Nevada, Arizona sau Texas a fost considerat nelocuibil. Cînd însă s-au descoperit surse de apă subterane, în plină zonă aridă au apărut lanuri înfloritoare, s-au înălțat orașe și industrii.

CLUBUL LOGICIENILOR

De astă dată profesorul universitar EDMOND NICOLAU vă propune doar o singură problemă. Motivul? Reprezintă un grad de dificultate mai mare. Încercați s-o rezolvați. Trimiteți neapărat răspunsul și raționamentul respectiv la redacție. Sîntem curioși să vedem dacă izbutiți.

CÎȚI COPII SÎNT?

La ultima ședință a Clubului veseliei, Anton a propus următoarea problemă:

— Undeva, într-o țară, copiii spun totdeauna adevărul, în timp ce negustorii nu îl spun niciodată. La un moment dat, s-au întîlnit 6 persoane, unii copii, alții negustori: să îi notăm cu litere. C și E sînt copii. C spune că D este negustor. A spune că B spune că C spune că D spune că E spune că F neagă că C este copil. Dacă B e negustor, cîți copii erau în grupul în cauză?

După o clipă de gîndire, Dănuț adaugă:

— Pentru a rezolva problema trebuie să ținem seama de faptul că două negații succesive se anulează reciproc. De exemplu fraza «eu neg că afară nu plouă» este echivalentă cu afirmația «afară plouă».

Deci, cîți din grupul de 6 persoane erau copii?

*

Peste două numere vom publica soluțiile ultimelor 3 probleme.

Tinerilor constructori care participă la concursul de-modele zburătoare **«EX-TERRA '68»**, organizat de studioul de televiziune, le prezentăm desenul **RACHETOPLANULUI «SIDERAL»** pentru executarea celei de a 3-a construcții din concurs.

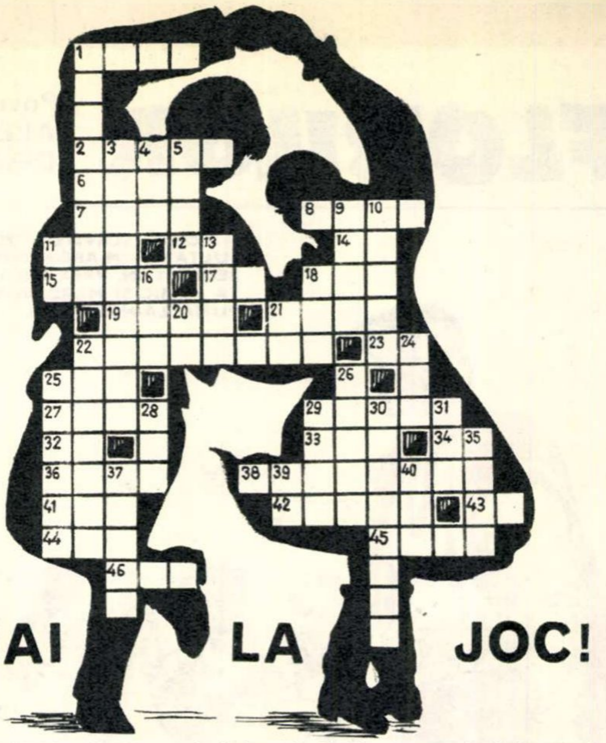

HAI LA JOC!

ORIZONTAL: 1) Cîntecul și dansul. 2) Horă cu mișcări repezi și vioaie. 6) Flori roșii și mari de cîmp. 7) Cingătoare din costumul popular românesc care a dat numele unui joc cu multe figuri de virtuozitate. 8) Una din condițiile jocului. 11) Cuvînt din refrenul cîntecelor noastre populare. 12) Notă din melodia unui dans. 14) Jumătate de mare! 15) Soția lui Jupiter. 17) «Hai... joc», pictură de Pița Rubin. 18) «Nu-i...», titlul unei melodii populare. 19) Acolo unde se întîlnesc îndeosebi horele și jocurile noastre populare. 21) Tot joc dar... altfel. 22) Manifestare artistică cu caracter variat. 23) Alfa și omega. 25) O parte din vasul cu care Emil Racoviță a călătorit în Antarctica! 27) Administrația asigurărilor de stat. 29) Oraș în județul Hunedoara care a dat și numele unui dans. 32) Cute! 33) Mijloc de roman! 34) Pomadă moldovenească. 36) Jgheab. 38) Joc românesc a cărui faimă a străbătut cele cinci continente. 41) Obraz. 42) Zonă a țării bogată în frumoase dansuri populare. 43) ...căpriță...! 44) Cîștigă întrecerea (pl.) 45) Bădiță. 46) Acompaniază jocul și voia bună.

VERTICAL: 1) Colectiv de artiști de cîntece și dansuri etc. 3) Dans popular italian executat într-un ritm vioi. 4) De față. 5) Numele unei hore muntenești. 9) Celebru pictor român care a înfățișat în pînzele sale și dansul popular. 10) Fruct văratic. 11) Cămăși țărănești brodate cu fir de aur. 13) Lume multă ca la nuntă! 16) Regiune cu cîntece și dansuri specifice. 18) Petrecere orășenească cu dans. 20) Curte! 21) Desigur. 22) Numele unui joc popular din Muntenia numit și Ciuleandra. 24) «Chiuitură» a dansatorilor spanioli. 25) Joc popular cu învîrtiri și pași... bătuți. 26) Instituție rurală nelipsită de cîntece și dansuri, teatru etc. 28) Răcoritoare. 29) Joc popular românesc răspîndit în întreaga țară. 30) Dans țigănesc. 31) Țărăncuța și-l împodobește cu salbe. 35) Horă... avicolă! 37) Ideea din hora lui Vasile Alecsandri. 39) Eugen Barbu. 40) Prin ele zburdă... suveica.

CITIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR:

- Rapa—Nui — insula misterelor.
- A fost ucis un cerb!
- «Cormoranul» ridică ancora

CUM SE BAT ANIMALELE

1

2

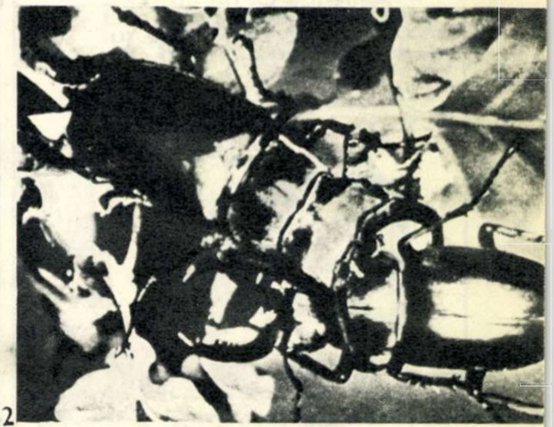

1. Taurii se înfruntă cu forța grumazului și coarnele lor primejdioase.

2. Asemănătoare cu lupta taurilor este și cea a radohtelor (Lucanus cervus) ale căror fălci puternice, prelungite ca niște coarne, sînt în stare să sfarme și o cutie de chibrituri.

«EX TERRA '68»

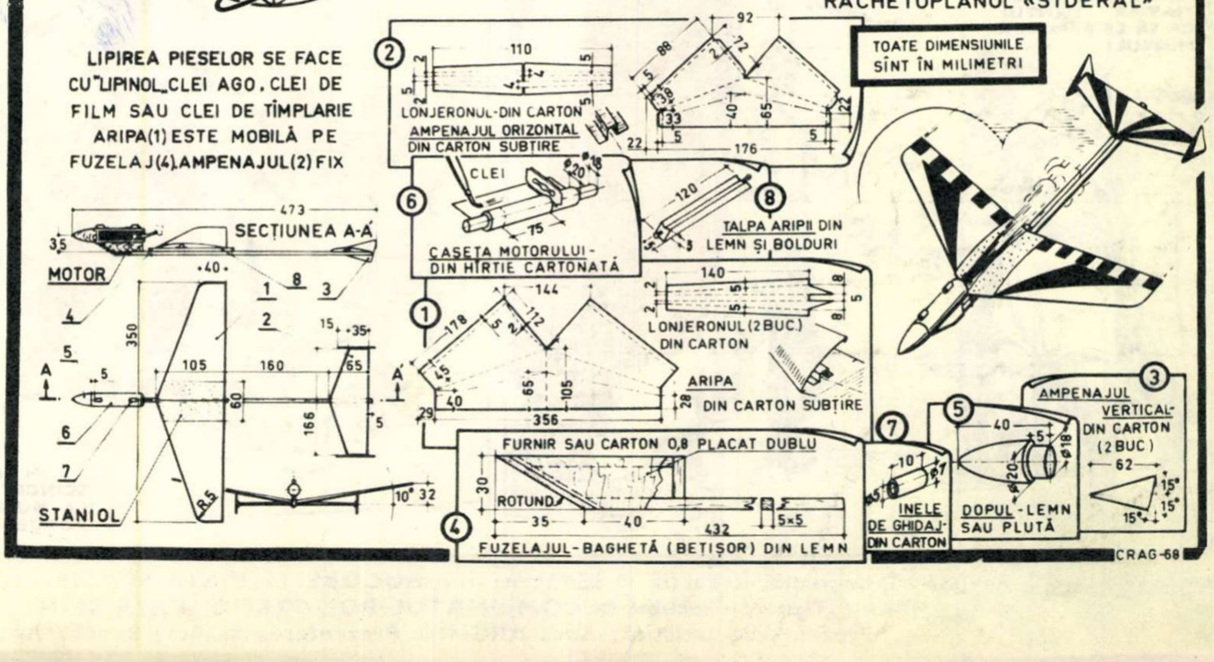
RACHETOPLANUL «SIDERAL»
TOATE DIMENSIUNILE SÎNT ÎN MILIMETRI
LIPIREA PIESELOR SE FACE CU "LIPINOL" CLEI AGO, CLEI DE FILM SAU CLEI DE TÎMPLARIE ARIPA(1) ESTE MOBILĂ PE FUZELAJ(4), AMPENAJUL(2) FIX
473
SECȚIUNEA A-A'
MOTOR
STANIOL
350
105
160
60
166
R5
10°
32
LONJERONUL-DIN CARTON
AMPENAJUL ORIZONTAL DIN CARTON SUBȚIRE
CLEI
CASETA MOTORULUI - DIN HÎRTIE CARTONATĂ
TALPA ARIPII DIN LEMN ȘI BOLDURI
LONJERONUL (2 BUC.) DIN CARTON
ARIPA DIN CARTON SUBȚIRE
356
FURNIR SAU CARTON 0,8 PLACAT DUBLU
ROTUND
432
5×5
FUZELAJUL-BAGHETĂ (BEȚIȘOR) DIN LEMN
INELE DE GHIDAJ-DIN CARTON
DOPUL-LEMN SAU PLUTĂ
AMPENAJUL VERTICAL-DIN CARTON (2 BUC)
62
15°
CRAG-68

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
ALEXANDRU MITRU şi AUREL TITA
Desene de ION DEAC - CLUJ

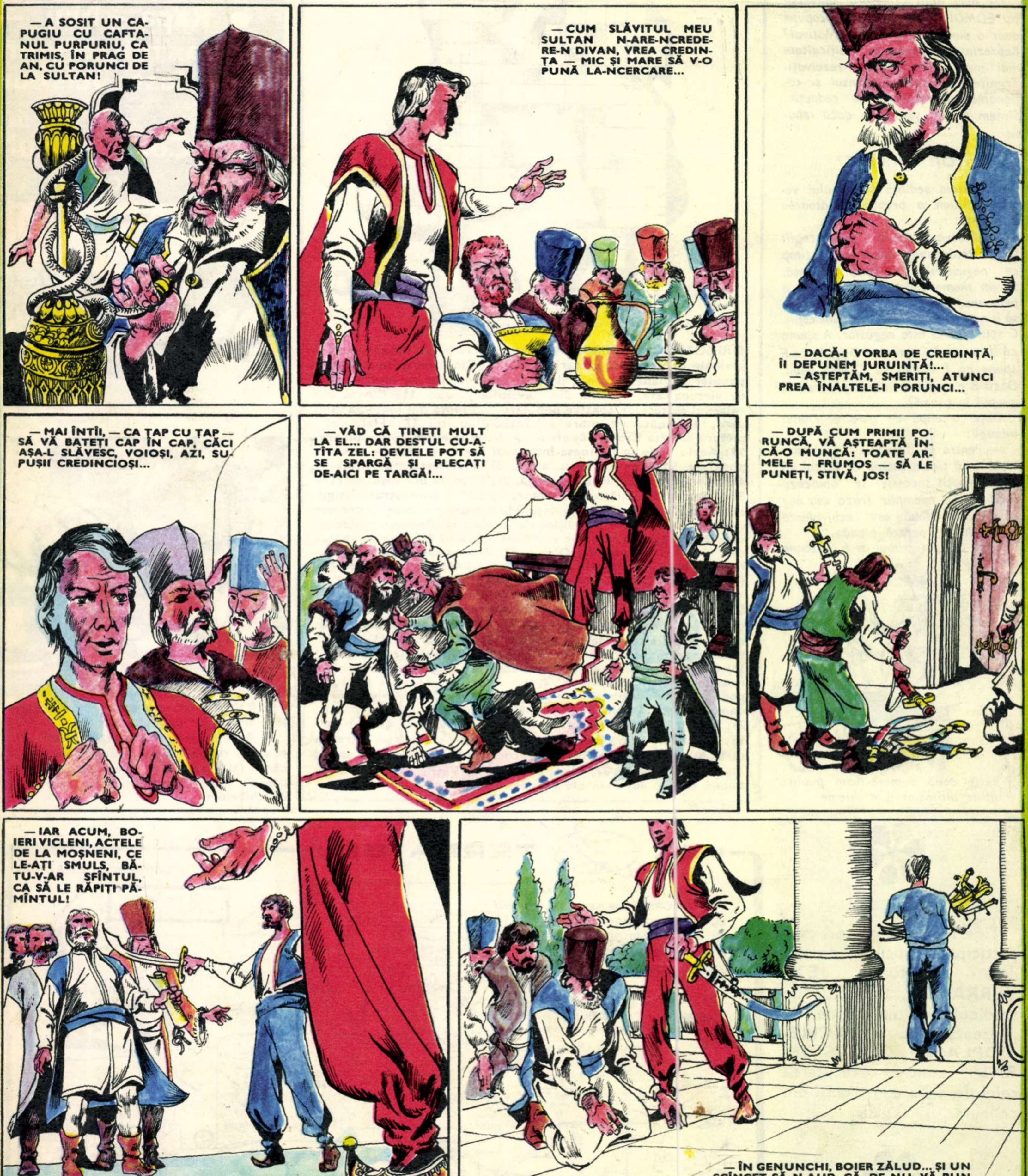
— A SOSIT UN CAPUGIU CU CAFTANUL PURPURIU, CA TRIMIS, ÎN PRAG DE AN, CU PORUNCI DE LA SULTAN!
— CUM SLĂVITUL MEU SULTAN N-ARE-NCREDERE-N DIVAN, VREA CREDINȚA — MIC ȘI MARE SĂ V-O PUNĂ LA-NCERCARE...
— DACĂ-I VORBA DE CREDINȚĂ, ÎI DEPUNEM JURUINȚĂ!... — AȘTEPTĂM, SMERIȚI, ATUNCI PREA ÎNALTELE-I PORUNCI...
— MAI ÎNTÎI, — CA ȚAP CU ȚAP — SĂ VĂ BATEȚI CAP ÎN CAP, CĂCI AȘA-L SLĂVESC, VOIOȘI, AZI, SUPUȘII CREDINCIOȘI...
— VĂD CĂ ȚINEȚI MULT LA EL... DAR DESTUL CU-ATÎTA ZEL: DEVLELE POT SĂ SE SPARGĂ ȘI PLECAȚI DE-AICI PE TARGĂ!...
— DUPĂ CUM PRIMII PORUNCĂ, VĂ AȘTEAPTĂ ÎNCĂ-O MUNCĂ: TOATE ARMELE — FRUMOS — SĂ LE PUNEȚI, STIVĂ, JOS!
— IAR ACUM, BOIERI VICLENI, ACTELE DE LA MOȘNENI, CE LE-AȚI SMULS, BĂTU-V-AR SFÎNTUL, CA SĂ LE RĂPIȚI PĂMÎNTUL!
— ÎN GENUNCHI, BOIER ZĂLUD... ȘI UN SCÎNCET SĂ N-AUD, CĂ, DE NU, VĂ PUN LA MUNCI!... ȘI..., MAI TREC EU CU... PORUNCI!
VA URMA

Cutezătorii Revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1, Telefon 17.60.10.
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: Anca ARGHIR. Prezentarea grafică: Rozalia BARANY

PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

25

JOI, 20 IUNIE
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

CUTEZĂTORII AERULUI

ECRAN

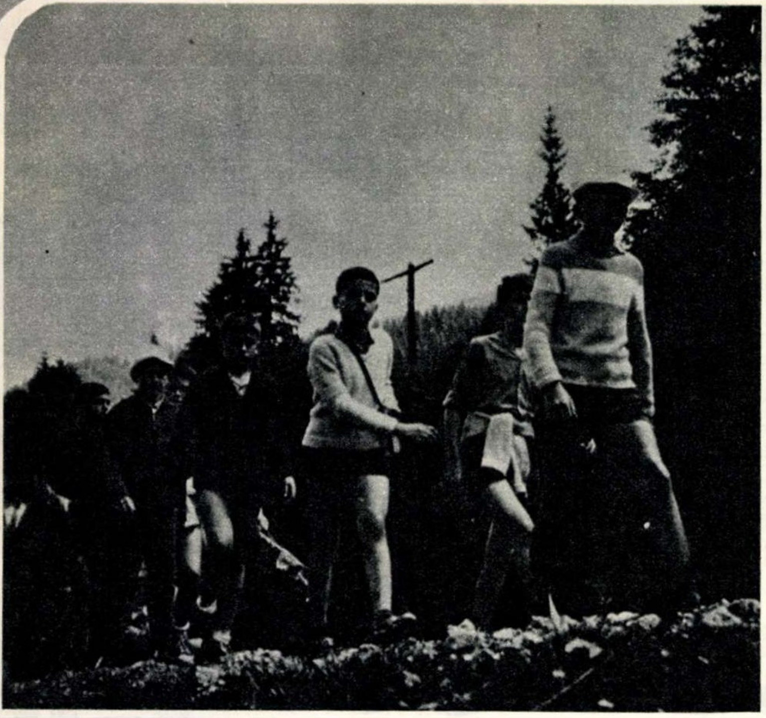

UN CUVÎNT ÎN ACTUALITATE: VACANȚA!

Vacanță...
85 000 de pionieri și școlari numai în taberele centrale de la munte!
Vacanță...
15 000 de pionieri și școlari în taberele de pe litoral!
Vacanță...
Sute de mii de copii în drumeții, descoperind și admirînd frumusețile patriei, bogăția ei, oamenii harnici ai acestui pămînt.
Vacanță...
Țară de bucurie și vis. Arcadie a copilăriei voioase.

▲
De Ziua grănicerilor, pe care o sărbătorim la 25 iunie, pionierii își vor exprima și ei recunoștința celor care, fie zi, fie noapte, neclintiți pe viscol și arșiță, stau de strajă la frontierele patriei, veghind liniștea muncii pașnice și lumina copilăriei.

„TINERE SPERANȚE“

Expoziția deschisă în sala Dalles în cinstea Zilei pionierilor continuă să suscite un viu interes. Un public numeros admiră zilnic creațiile pionierilor și școlarilor, prețuindu-le măiestria, talentul, migala, fantezia.

AU FOST ÎNMÎNATE PREMIILE CONCURSULUI MINITEHNICUS 1968

Cu prilejul sărbătoresc al Zilei pionierilor, pe Stadionul Republicii din Capitală a avut loc înmînarea principalelor premii la concursul MINITEHNICUS 1968. În fotografie, profesorul universitar EDMOND NICOLAU, președintele juriului, înmînînd premiul I, un magnetofon, pionierului Cloyber Siegfried clasat pe primul loc — individual — la întrecerea minitehnicienilor.

Alte premii vor fi trimise destinatarilor prin poștă.

TELEGRAMĂ

Printre alte activităţi, Grupul Minitehnicus "Cutezătorii" din Sibiu, deţinătorul marelui premiu al concursului MINITEHNICUS, a avut cîteva pasionante întîlniri cu ingineri şi tehnicieni din localitate, cărora le-a cerut sfatul şi le-a împărtăşit proiectele lor.

In vacanţa de vară, tinerii iubitori ai tehnicii vor avea o tabără a lor, înzestrată cu un atelier mobil. Intre altele, tabăra va dispune de un post de radio (emisie-recepţie) prin care sibienii vor ţine legătura cu alţi minitehnicieni din ţară.

CONCURSUL VACANȚEI
ETAPA A IV-A ÎN PAGINA A 5-A

În fața celor de 14 ani: LUMEA FASCINANTĂ A ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII

14 ANI ÎNSEAMNĂ OCHI SCÎNTEIETORI, NEASTÎMPĂR ȘI JOACĂ, ȘI MULTĂ, MULTĂ COPILĂRIE. DAR 14 ANI MAI ÎNSEAMNĂ MEDITAȚIE, POPASURI ÎN PAGINI DE CARTE, ÎNSEAMNĂ ZECI DE ÎNTREBĂRI CARE-ȘI AȘTEAPTĂ RĂSPUNSUL, DEȘI S-AR PĂREA CĂ VEACUL NOSTRU A DAT DEZLEGARE TUTUROR ÎNTREBĂRILOR. STRĂBUNICII AU DESCOPERIT MAȘINA CU ABURI, BUNICII ELECTRICITATEA, IAR PĂRINȚII NOȘTRI ENERGIA ATOMICĂ.

ȘI TOTUȘI DE LA NOI, DE LA NOI CEI CARE AVEM ACUM 14 ANI, CE AȘTEAPTĂ OAMENII, CARE SÎNT REALIZĂRILE LA CARE VOM FI CHEMAȚI SĂ NE DĂM CONTRIBUȚIA?

LA ACEASTĂ TULBURĂTOARE ÎNTREBARE RĂSPUND PENTRU VOI:

PAGINĂ
REALIZATĂ
DE
B. CARAGIALE

Acad. HORIA HULUBEI: La început aș vrea să vă vorbesc despre fizică. Aceasta este meseria mea și mă ocup de ea de cînd eram de vîrsta voastră și mă strecuram în laboratorul școlii încercînd tot felul de experiențe. În cursul vieții mele am văzut această știință străbătînd un drum extraordinar, aș spune fascinant. Sub ochii mei au fost dezvăluite secretele radioactivității, a avut loc descoperirea electronului negativ, s-a înțeles că atomul este un edificiu complex, a fost realizată telecomunicarea prin unde electromagnetice, a devenit cunoscută organizarea atomilor în corpul solid, au apărut semiconductorii și aplicațiile lor nenumărate. A fost pusă în libertate energia nucleară și acum, în urmă, cu ajutorul laserului, au fost eliberate cantități uriașe de energie luminoasă. Nu va trece mult timp și, practic, întreaga energie a lumii va fi furnizată de nuclee atomice. Țara noastră are și ea un vast program nuclear. Institutul nostru de fizică atomică este foarte bine dotat, așa că și noi vom avea partea noastră de contribuție la introducerea acestei energii în circuitul civilizației. Aplicațiile energiei nucleare sînt tot mai vaste. Mii de oameni din toată lumea lucrează în acest domeniu care se lărgește mereu și unde voi, care aveți acum 14 ani, veți găsi o pasionantă zonă de activitate.

VASILE POPOV, membru corespondent al Academiei: Lucrez în domeniul automaticii și de la început trebuie să vă precizez că rolul ei este enorm. Dar mai întîi o lămurire: automatică înseamnă introducerea în diferite ramuri de activitate a unor mașini automate, care își desfășoară activitatea fără intervenția directă a omului, dar pe baza unui program. În industrie, de pildă, automatica a pătruns pe scară largă. Avem strunguri automate, rafinării automate, linii de transport, cuptoare de elaborat oțel automate etc.

Producția modernă, automatizată, face tot mai mult apel la facultățile superioare ale omului.

Utilizarea instalațiilor automate de mare complexitate, cu o funcționare extrem de delicată, pretinde capacitatea de a interveni prompt, de a gîndi repede, de a lua rapid măsuri.

O meserie nouă, extrem de interesantă, care sînt sigur că vă așteaptă pe voi, este miniaturizarea elementelor de calculatoare electronice. Gîndiți-vă că un calculator care ocupă astăzi o sală ar putea ajunge de mărimea unei cutii de chibrituri. N-ar fi extraordinar? Poate că unul dintre voi, astăzi cititor al «Cutezătorilor», va obține această realizare. În ce mă privește, de la voi o aștept.

Conf. univ. dr. PAUL POPESCU NEVEANU: Fiind psiholog, în centrul preocupărilor mele stă cunoașterea omului și în calitatea aceasta aș vrea să răspund la întrebarea voastră. Voi, cutezătorii, aveți, desigur, o trăsătură esențială — cutezanța. La dezvoltarea acestei trăsături trebuie să te ajuți și singur, ceea ce înseamnă să te autoeduci, adică să te cunoști pe tine însuți, să-ți cunoști calitățile și slăbiciunile; primele să le dezvolți, pe celelalte să le reduci. Cheia reușitei este munca, pregătirea, exercițiul.

O problemă esențială în formarea caracterului este autodepășirea. Nu-i adevărat că nu se poate sări mai sus decît propria-ți înălțime. Atîția performeri au dovedit-o. Totul devine posibil cînd vrei să te autodepășești: memoria se consolidează, gîndirea matematică începe să se înfiripe, poți deveni mai bun, mai inteligent, mai harnic, mai puternic. Finalul acestui secol, trecerea în veacul XXI vor cere mult de la voi. Numai cutezătorii, cei ce se vor depăși mereu, cei ce vor aspira necontenit spre mari și generoase înfăptuiri vor răspunde cu cinste la apelul epocii. Și tocmai asta așteptăm, cei de vîrsta mea, de la cei de 14 ani.

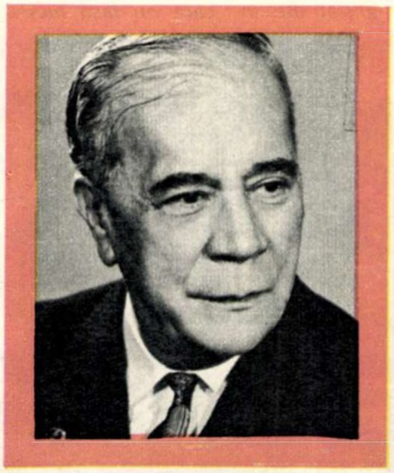

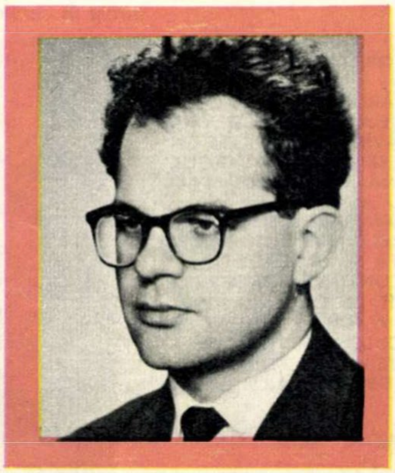

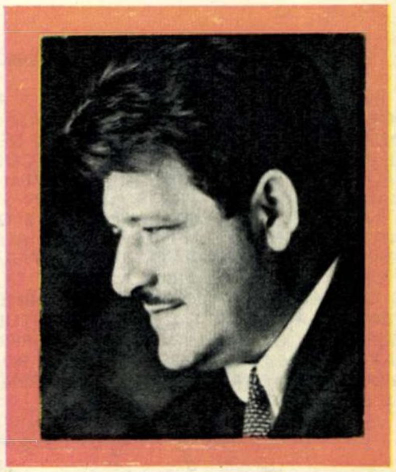

A FOST UCIS UN CERB

De curînd am primit la redacție, din partea tovarășului profesor **Gheorghe Diaconescu** din comuna Vaideeni, județul Vîlcea, o scrisoare care ne-a impresionat prin cele ce ne relata. Iată această scrisoare:

DRAGĂ TOVARĂȘE REDACTOR ȘEF,

ÎNTR-O ZI, ÎN COMUNA NOASTRĂ A APĂRUT UN CERB. COMPORTAREA LUI NEOBIȘNUIT DE BLÎNDĂ NE-A SURPRINS ȘI NE-A DESFĂTAT. PE COPII I-A ÎNCÎNTAT CU DESĂVÎRȘIRE, MAI ALES CĂ LE PREFERA TOVĂRĂȘIA. ÎN CURTEA ȘCOLII SE SIMȚEA LA LARGUL SĂU. VREME DE MAI BINE DE O SĂPTĂMÎNĂ RECREAȚIILE N-AU MAI FOST FOLOSITE PENTRU ȘOTRON SAU ALTE JOCURI.

ÎN SAT A VIZITAT TOTUL: ȘI POȘTA, ȘI DISPENSARUL, ȘI MAGAZINELE COOPERATIVEI. MÎNCA PUȚIN ȘI MAI ALES DIN MÎNA COPIILOR. PENTRU BISCUIȚI CĂPĂTASE O ADEVĂRATĂ SLĂBICIUNE.

DUPĂ VREO SĂPTĂMÎNĂ A PLECAT SĂ CUNOASCĂ, PROBABIL, ȘI OSPITALITATEA ALTOR SATE. A NIMERIT LA OCOLUL SILVIC ROMANI. ACI ÎNSĂ ȘI-A GĂSIT SFÎRȘITUL: A FOST ÎMPUȘCAT ÎN CURTEA OCOLULUI, FIIND SOCOTIT «PERICULOS» PENTRU POPULAȚIE. CÎT DE PERICULOS PUTEA FI, SE POATE VEDEA ȘI DIN FOTOGRAFIILE ALĂTURATE, CARE N-AU NIMIC DIN TRUCAJUL IEFTIN AL BÎLCIURILOR.

prof. Diaconescu Gh
Gheorghe

Școala generală Vaideeni, jud. Vîlcea

Deplasîndu-se la fața locului, doi dintre reporterii noștri: **LIDIA NOVAC** *și* **MARIA NEGREA** *au aflat* următoarele:

a — Cerbul despre care este vorba în scrisoare a fost crescut în rezervația de la Reca.

b — Dezvoltîndu-se și nemai avînd nevoie de ocrotire în rezervație, i s-a dat drumul în pădure. Lucratorii de la Ocolul silvic Romani l-au urcat în camion și l-au dus în munte, pînă la zona de brad.

c — Cerbul, care între timp își pierduse deprinderile de trai în sălbăticie, n-a mai putut să se acomodeze între celelalte animale, a coborît și a început să colinde prin sate.

d — Comportarea lui printre oameni era deosebit de blîndă, dar, intrînd uneori după mîncare prin grădini, s-au găsit și dintre aceia care l-au alungat, l-au bătut, și-atunci cerbul, apărîndu-se, i-a lovit.

e — Pe baza dovezilor aduse de la policlinică de către persoanele lovite, cei de la Ocolul silvic Romani l-au declarat «animal periculos», l-au dus în curtea ocolului și l-au împușcat.

Astfel a fost distrus un exemplar din podoabele rare ce înfrumusețează munții noștri, la «ceas oprit de lege și de datini», cum ne amintește sfîșietor poetul Nicolae Labiș, pentru care vietățile munților simbolizează însăși viața.

Rezolvarea pe care a dat-o Ocolul silvic Romani «încurcăturii» în care fusese pus de cerb prin blîndețea lui, nouă ni se pare cel puțin simplistă și lipsită de inimă. Dintre soluțiile posibile pentru rezolvarea acestui «caz» le-ar fi putut trece prin minte măcar una: trimiterea Cerbului cel Blînd într-unul din parcurile zoologice din orașele noastre, unde de multe ori lipsesc asemenea exemplare.

Că într-adevăr cerbul era blînd și se purta frumos cînd simțea dragoste și înțelegere, noi aducem următoarele probe:

1 — *Constatările tovarășului profesor Gheorghe Diaconescu, așa cum reies din scrisoarea trimisă nouă.*

2 — *Fotografiile alăturate, care nu lasă nici o posibilitate de îndoială în această privință.*

3 — *Următoarele declarații ale copiilor din Vaideeni, printre care cerbul a petrecut mai bine de o săptămînă.*

CIOROBEA ION, **clasa a IV-a: «Cerbul devenise prietenul nostru. Ne era drag și credeam că nu va mai pleca niciodată dintre noi».**

DINICĂ MIHAI, **clasa a IV-a: « Era înalt și nespus de frumos. Într-o zi a venit cu mine și toți ai casei ne-am fotografiat cu el».**

CEAUȘESCU LAZĂR, **clasa a IV-a: «Din mîna mea mînca lucernă, îl mîngîiam, îi plăcea să se răsfețe».**

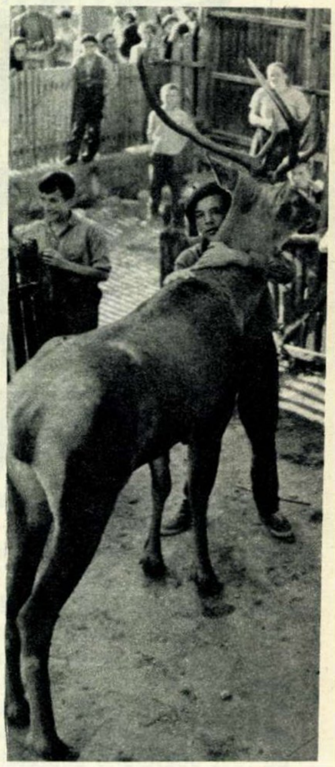

TĂTĂREANU ALEXANDRU, **clasa a IV-a: «I-am adus turtă dulce. Voiam să țină mai mult la mine, dar el era prieten cu toți».**

LĂZĂROIU NICOLAE, **clasa a VI-a: «Am fost primul care l-a văzut cînd a venit la noi. I-am făcut culcuș în curtea școlii. Am plîns mult cînd am auzit că l-au împușcat, și nu-mi venea să cred...»**

• • •

Noi credem că și cititorii noștri, pe care îi știm sensibili, iubitori și ocrotitori ai naturii și frumuseților ei, au o părere. Îi rugăm să ne-o comunice fie nouă, la redacție, fie direct lucrătorilor de la ocolul silvic, pe adresa: Ocolul silvic Romani, județul Vîlcea.

MÎNDRIA UN DEFECT SAU O CALITATE ?

ROZETELE • Cutezătorii

O ANCHETĂ REALIZATĂ DE UN ELEV DE CLASA A V-A

POPESCU CĂTĂLIN, REPORTERUL NOSTRU DIN CLASA A V-a. DEOCAMDATĂ NU PUTEM SPUNE CĂ SE DOVEDEȘTE UN AS AL GENULUI. ÎN SCHIMB, ANCHETA SA ADUCE CÎTEVA PĂRERI SINCERE ALE BĂIEȚILOR ȘI FETELOR DIN CLASA LUI.

Am citit de curînd într-o carte aceste cuvinte: «Mîndria sufletului este o calitate, mîndria în comportare este un defect».

Căutînd să-mi lămuresc înțelesul, am rugat pe cîțiva dintre colegii mei să-mi spună părerea lor despre mîndrie. Răspunsurile pe care le-am primit sînt destul de diferite, dar fiecare conține o părticică de adevăr și multă sinceritate.

Judecați-le singuri!

* * *

GEORGESCU RALUCA

Cred că mîndria este ceva inevitabil la vîrsta noastră, cînd simplul fapt de a face cu mîinile tale un lucru, cît de obișnuit, îți dă o mare satisfacție. Nu găsesc ceva rău în asta.

În unele cazuri, mîndria este mama curajului. Te face să nu fugi din fața primejdiei, să riști, să nu strigi după ajutor, să nu plîngi la necaz. Asta este părerea mea.

* * *

MIHĂILESCU CRISTIAN

În unele situații, mîndria este o necesitate. Mîndrındu-te, trezești ambiția celor din jurul tău, care vor încerca să facă mai mult și poate vor reuși. Așadar, mîndria este uneori folositoare, chiar dacă «înțeapă» pe cel care nu poate fi imboldit prin alte mijloace.

* * *

ILINCA VALENTIN

Nu pot să judec mîndria, pentru că este un lucru prea complicat. Dar nu înțeleg de ce cu o notă bună nu uimești pe nimeni și nu simți aceeași mîndrie ca atunci cînd ai reușit să sari o bancă înaltă numai de dragul de a o face... Cred că în privința aceasta am face bine să ne gîndim mai mult pe cine admirăm și pe cine nu.

* * *

ALBULESCU CĂTĂLIN

După mine, mîndria are mai multe aspecte. O latură a mîndriei, încrederea în sine, poate avea urmări bune la un om timid, dar de nădejde și urmări rele la un om lăudăros și slab.

Mîndria adevărată nu jignește pe cei din jur, ci îi stimulează.

* * *

STANCIU DAN

Ai note excelente, faci sport cu succes, ești o fire muncitoare și curajoasă. De ce să nu te mîndrești cu aceste calități care nu pot să constituie decît un exemplu bun pentru ceilalți? De ce atîtea comentarii pentru un lucru simplu și clar?

* * *

DEAC SORIN

Despre mine prietenii spun că sînt, în general, un băiat modest. Nu înțeleg în asta lucrul neobișnuit și rar întîlnit la copiii de vîrsta noastră. Fiind nou venit în această școală, cum aș fi putut să-mi cîștig prietenia noilor colegi printr-o atitudine mîndră sau înfumurată? Modestia este singura dovadă că ai cu ce te mîndri și nu înțeleg sub nici o formă necesitatea de a te **arăta** *mîndru.*

Acestea sînt cîteva din părerile colegilor mei, pe care vi le redau fără pretenția că ideile noastre despre mîndrie ar fi cele mai potrivite și că am avea dreptul să ne mîndrim cu ele...

POPESCU CĂTĂLIN
Școala generală nr. 21, Ploiești

CONCURSUL VACANȚEI

SERIA A IV-A

1. În imaginea colorată din pagina 3 vedeți un binecunoscut edificiu dintr-unul din marile orașe ale țării. **Care este numele acestui edificiu și cînd a fost inaugurat?**

2. Cunoașteți, desigur, cu toții întîmplările și peripețiile prin care au trecut pasagerii bricului cu pînze «Pilgrim» și Dick Sand — celebrul căpitan de 15 ani. Iată acum o nouă pățanie a sa:

— Doamnă Weldon, am reușit să stabilesc poziția navei. Ne aflăm la 8° latitudine nordică. Am și înscris aceasta în jurnalul de bord la data de azi, 12 iulie.

— Îți mulțumesc, bravul meu căpitan Sand. Am însă impresia că briciul stă pe loc.

— Aveți perfectă dreptate, dar acum, după ce m-am orientat, voi ordona ridicarea pînzelor catargului mare și a celor trei foci. Sper ca prin această manevră să ne îndreptăm cu repeziciune spre sud purtați de vînturi prielnice.

Din păcate, de data aceasta, în calculele îndrăznețului căpitan s-a strecurat o gravă eroare. **Puteți voi să ne spuneți în ce constă ea?**

3. În apropierea unei localități din Transilvania se găsește un lac format pe locul unde a fost o ocnă de sare care s-a prăbușit. Adîncimea lacului este de 34,5 metri. La suprafață, lacul are o pînză de apă dulce. Sub acest strat, apa devine tot mai sărată. De la suprafață și pînă la 2 metri adîncime, apa ajunge vara la temperaturi cuprinse între 20°—40° C. Lacul a fost declarat monument al naturii din patria noastră și constituie o mare atracție turistică.

Sub ce nume este cunoscut acest monument al naturii?

După ce ați răspuns la întrebări, decupați cuponul și lipiți-l pe fișa voastră de concurs.

CUPON NR. 4

1. . . . .

2. . . . .
. . . .
. . . .

3. . . . .

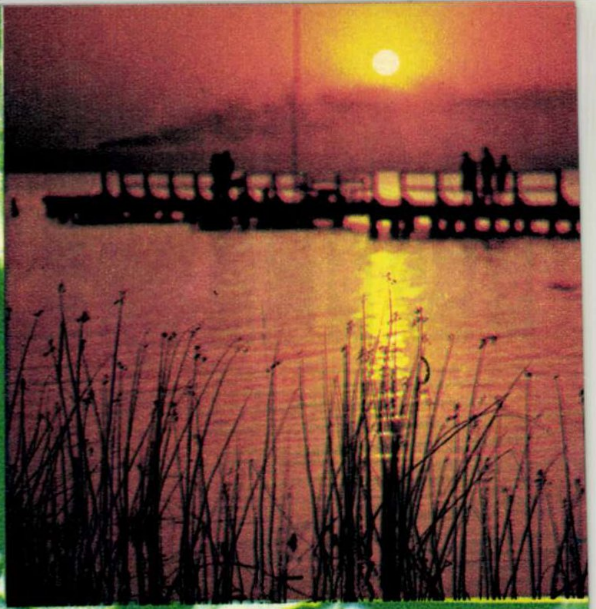

OVIDIU ZOTTA

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

„CORMORANUL" RIDICĂ ANCORA

N R
CORMORAN

O, desigur, a fost o zi memorabilă! Nuferii au venit la *rendez-vous* în haine orbitor de albe, egretele, care repetaseră dansuri noi, tremurau de emoție, șambelanii — berze vegheau cu gravitate la menținerea ordinei, dar rareori reușeau să domolească lișițele care se certau pentru locurile din față.

«Cormoranul» era așteptat din clipă în clipă. Dar de ce cu atîta nerăbdare? De ce cu emoție? Doar pe aici trec nenumărate nave! «Cormoranul» nu se deosebește cu nimic de celelalte. Are o linie dinamică și un motor puternic, are un căpitan, un șef de echipaj și un mașinist. Dar, în ziua aceea, la proră se spuneau versuri, la pupă cînta o orchestră de 12 persoane, la babord se improvizau epigrame, iar la tribord se povesteau subiecte de povestiri științifico-fantastice. «Cormoranul» era un fel de academie lirică plutitoare, unde împreună cu colegii mei, romancierul Costache Anton și reporterul fotograf Grigore Prepeliță, asistam uimiți la atîta tinerețe artistică. Pe scurt, membrii cenaclului literar al pionierilor din Tulcea hotărîseră să țină o reuniune în plină Deltă, la bordul «Cormoranului», și pentru ca viața să fie și mai frumoasă invitaseră cîțiva colegi recitatori, precum și o formație orchestrală de la Școala generală nr. 5, condusă de violonistul Zaharia Mihai din clasa a VIII-a, avînd concursul vestitei soliste de muzică populară Anani Mihaela, dintr-a VII-a! Scenograf, maestru de lumini și tehnician de sunet: Dunărea!

Așezările rămîn în urmă, cu micile lor debarcadere. Fiecare sătean are o barcă, cu care se duce la pescuit, la cumpărături sau la prășit. Aici, copilul prinde de timpuriu vîsla în mînă, și multe medalii de campioni mondiali la canotaj au poposit pe piepturi care mai întîi au fost mîngîiate de aerul Deltei noastre. Pe fluviu, sirenele vapoarelor gigantice, cu pavilioane din țări îndepărtate, salută cu voci de bas «Cormoranul», care, depășindu-le sprinten, le răspunde cu sirena lui subțire ca o voce de copil.

Mihăileanu Laurențiu, tînăr poet de o sensibilitate bacoviană, își recită cele mai noi versuri. Sofițki Pericle culege aplauze cu o povestire intitulată «Criminalii aerului», în care, aplicînd procedeul de literatură polițistă al îndrumării cititorului pe o pistă greșită, descurcă în final ițele acțiunii și presupușii aventurieri cosmici se dovedesc a fi niște harnici savanți. Coman Liliana interpretează poemul «Dușmancele» cu o astfel de știință a mimicii și a nuanțelor rostirii încît fotoreporterul i-a consacrat un film întreg. În pauză, discuții palpitante despre Arghezi și Baudelaire, despre cibernetică și despre teza de a doua zi la matematică, despre olimpiada din Mexic și despre revista «Cutezătorii», cu redactori ai căreia a avut loc, la bord, o fructuoasă consfătuire.

Seara, «Cormoranul» a pornit spre Tulcea, dar noi ne vom opri cu reportajul aici, pentru că dorim ca ultima imagine să nu fie debarcarea, ci nava în evoluție, o navă exuberantă, a tinereții cutezătoare.

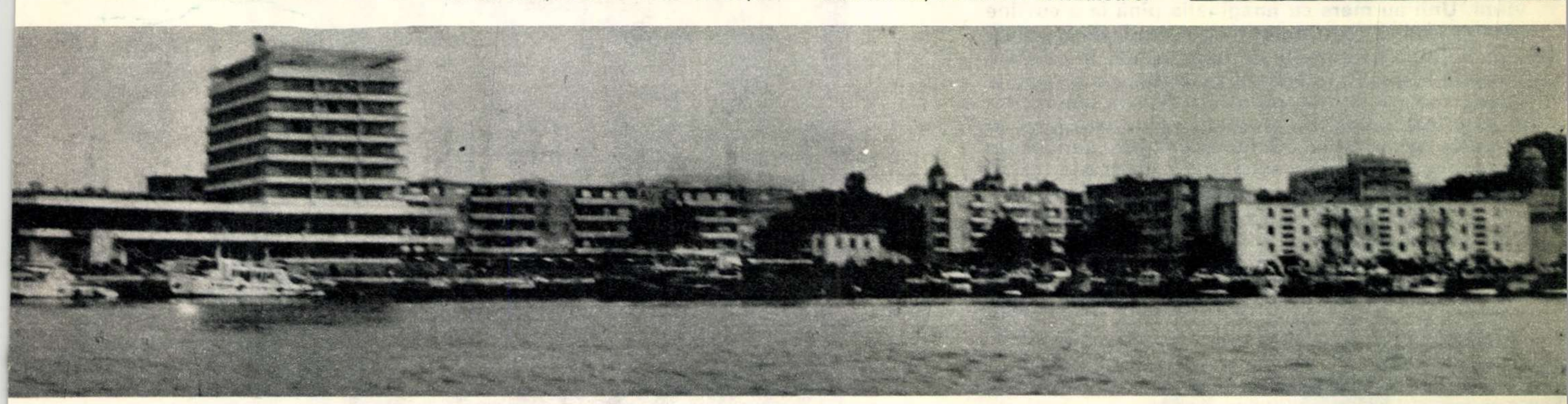

RAPA-NUI

INSULA MISTERELOR

Misterele pe care Insula Paştelui şi le păstrează cu încăpăţinare au făcut, de-a lungul timpului, ca exploratorii să dedice ani de cercetări încercărilor menite să proiecteze lumina ştiinţei asupra unui extrem de original moment din civilizaţia acestor locuri. În anul acesta, doi reporteri francezi, Hubert Herzog şi Toni Saulnier, au încercat la rîndul lor să răspundă întrebărilor pe care le ridică micul ostrov din Pacific. După şase săptămîni de strădanii, un accident de avion avea să reteze firul vieţii lor. Dar ei şi-au făcut datoria şi după moarte. Notele şi fotografiile realizate de ei au readus în discuţie secretele acestui pămînt legendar.

Aşezată la jumătatea drumului dintre Chili şi Tahiti, Rapa-nui, Insula Paştelui este una dintre cele mai izolate din lume. Se numeşte astfel fiindcă a fost descoperită în ajunul sărbătorilor de paşte (14 aprilie 1722). Locuitorii actuali ai insulei sînt descendenţi ai polinezienilor care au sosit aici în veacul al VIII-lea. Chiar denumirea Te Pito O Te Henua, pe care pascuanii au dat-o insulei lor, vine din limba polineziană. După o veche credinţă, se socoteşte că insula ar fi ultima urmă a unui continent înghiţit de apele oceanului, un fel de Atlantidă a Pacificului. 180 km de sol vulcanic, rituri păstrate din vremuri străvechi, uriaşele statui ai căror autori continuă să rămînă necunoscuţi dau un farmec ciudat acestor locuri.

Călătorul care păşeşte pentru prima oară în Insula Paştelui rămîne uluit în faţa celor peste o mie de statui culcate la pămînt. El are impresia că a pătruns pe un şantier asupra căruia s-a abătut un dezastru. Unelte aruncate, cranii şi oseminte alcătuiesc un peisaj straniu. De aici s-a născut ipoteza că Insula Paştelui a fost victima unei erupţii vulcanice. Dar insula nu păstrează nici o urmă de lavă. S-a mai făcut presupunerea că insula a fost devastată de curenţii oceanici, dar nicăieri nu s-au găsit aluviuni. Unii au mers cu imaginaţia pînă la a susţine că Rapa-nui a fost victima unor explozii atomice, argumentînd că statuile de lemn găsite în caverne prezintă aceleaşi deformaţii ca victimele Hiroşimei (guşă, spinare boltită, pîntecele ieşit în afară). Replica a fost simplă. În realitate avem de-a face cu semnele subnutriţiei. «Explicaţiile» pascuanilor ţin de legendă. Se spune astfel că o vrăjitoare, ca să se răzbune că n-a fost poftită la un ospăţ cu languste, a otrăvit întreaga populaţie. Un alt mit povesteşte că două mari triburi, «Urechile lungi» şi «Urechile scurte», au purtat între ele un război necruţător, pînă la exterminarea totală a populaţiei. Care

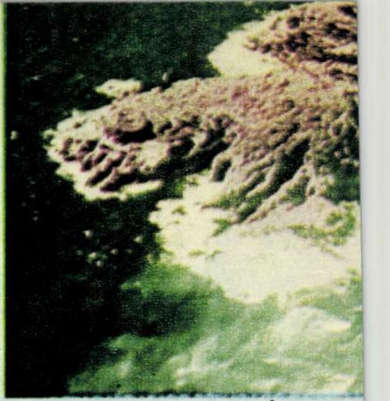

Insula Paştelui văzută ▲
din avion:
o limbă de pămînt
pierdută în imensitatea
fără de sfîrşit
a oceanului.

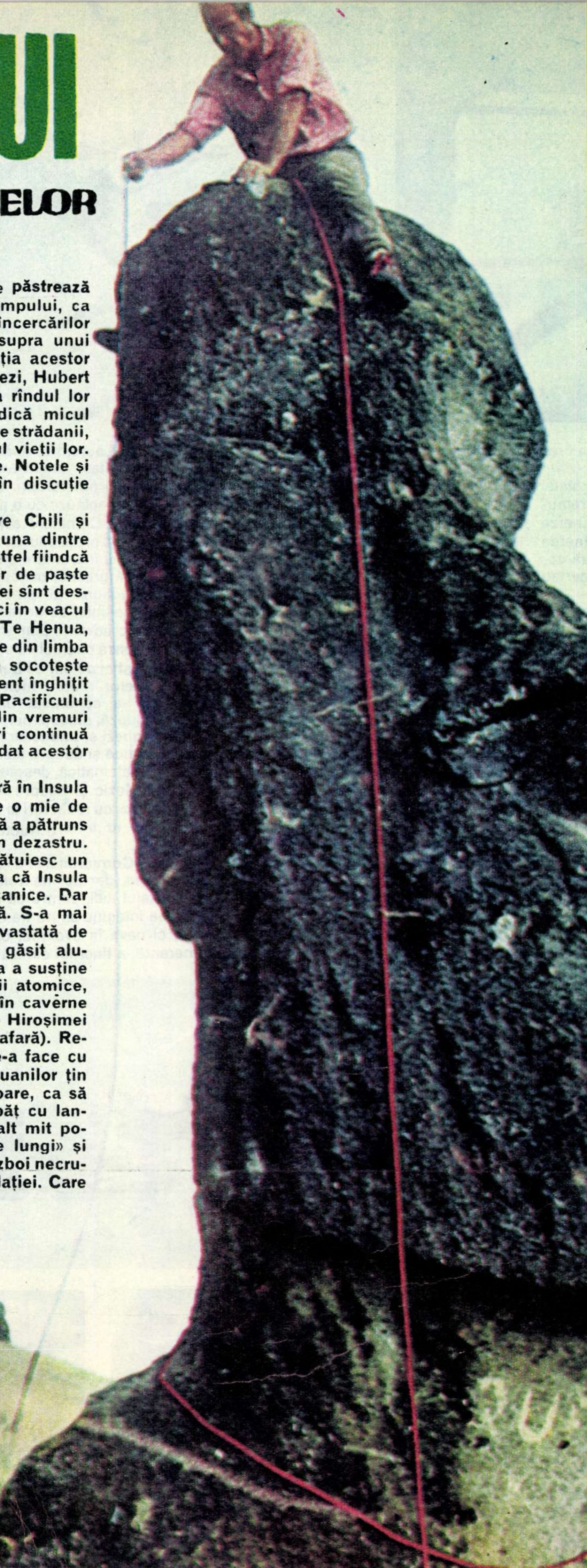

Pentru a putea lua
dimensiunile acestui
misterios
colos de piatră,
cei doi reporteri
au avut nevoie de
curajul
◀ şi îndemînarea
unor alpinişti încercaţi.

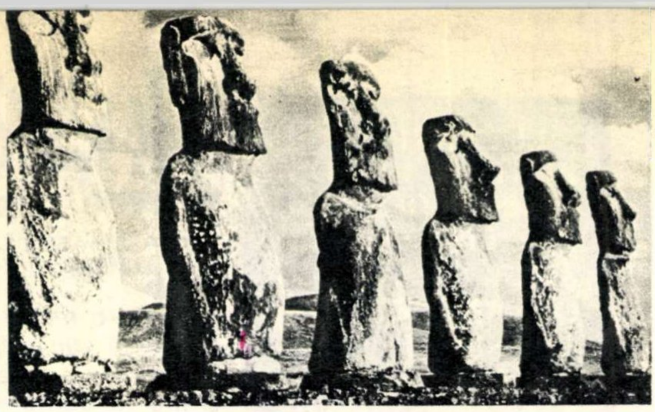

De aproape
800 de ani aceste
misterioase
santinele de piatră
păstrează tăcerea.
Ce fel de oameni
au fost
cei care le-au făurit,
ce reprezintă ele?
Sînt întrebări
la care nimeni
nu a răspuns încă.

să fie adevărul? Nimeni nu știe. Se pare că misterul acestor locuri nu va putea fi încă multă vreme dezlegat.

Istoria Insulei Paștelui cuprinde prea puține certitudini. Singurele documente scrise sînt tăblițele numite «rongo-rongo», pe care vechii locuitori și-au însemnat, probabil, evenimentele mai importante. De-a lungul secolelor, multe din aceste tăblițe s-au pierdut, altele au fost risipite în toată lumea de nenumărații vizitatori. Ce secrete ascund aceste tăblițe pline de ideograme pe care nimeni nu a putut încă să le dezlege? Se pare că ultimul care știa să le citească era un copil, micul rege Gregorio, descendent direct al regelui polinezian Hotu-Matua. Se spune că el a trăit pe la mijlocul secolului trecut. Luat în captivitate după o invazie a peruvienilor, a fost repatriat de un misionar. Copilul contractase însă, în exil, variolă și astfel a dispărut, spune tradiția, micul rege savant.

Una dintre sărbătorile cele mai iubite în Insula Paștelui are loc la sfîrșitul primăverii. În timpul festivităților, fiecare dintre clanuri alege cel mai puternic atlet, care are datoria să-și învingă adversarii. El trebuie să ajungă înotînd pînă la insula Matu-Iti, situată la o depărtare de 2 km. Pe Matu-Iti obișnuiesc să vină puzderie de păsări migratoare, care dispun aici de un adevărat paradis. Atletul care a găsit primul ou de pasăre trebuie să-l înmîneze de îndată șefului de clan. Pentru a ajunge nevătămat, oul este înfășurat într-o năframă pe care atletul și-o leagă în jurul capului. Șeful de clan care primește cel dintîi oul de pasăre își acoperă corpul cu tatuaje rituale și devine șeful spiritual al insulei pe timp de un an. Originea ritului străvechi al omului-pasăre nu este cunoscută încă. El nu are echivalent nici în America, nici în Polinezia.

O realizare temerară a celor doi reporteri francezi este încercarea de a ridica una din statui, pentru a vedea cum se prezenta la origine. Pentru aceasta au ales unul din cele mai frumoase exemplare, care se găsea la o distanță de 27 km de cariera de unde se presupune că a fost tăiat. În acest scop au fost utilizate macarale și buldozere. Cu ajutorul muncitorilor pascuani și după multe strădanii izbînda a fost obținută. Statuia, pusă pe soclu, și-a reluat aspectul de altă dată, încununată fiind și cu «pălăria» originală de piatră roșie. Presupunerile lui Thor Heyerdahl, care a stat mult timp pe insulă, nu s-au confirmat. Ipoteza lui că statuile, odată tăiate din stîncă, au fost transportate de creatorii lor cu ajutorul unor pîrghii de lemn pare de necrezut. Uluitoarea performanță a băștinașilor rămîne plină de enigme.

Inițiativa de neuitat a reporterilor francezi constituie o avanpremieră a marilor lucrări pe care guvernul chilian, cu sprijinul UNESCO, le va întreprinde în următorii ani. Insula Paștelui va deveni un uriaș muzeu sub cerul liber, unic în lume, care va putea fi vizitat de mii de excursioniști.

Pukao — pălăria roșie care împodobea statuile pascuane cîntărește 5 tone.

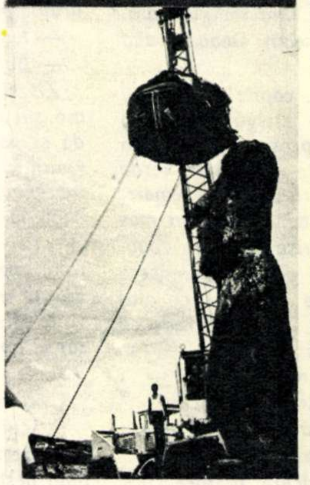

Una din distracțiile p
ferate ale copiilor insu
jocul de-a micul re
Gregorio.

În urmă cu 25 de generații,
învins de polinezieni, regele Hotu-Matua
pleca din Tahiti împreună cu
supraviețuitorii poporului său
în căutare de noi teritorii.
Îmbarcați în pirogi,
ducînd cu ei pe punte focul,
oamenii lui Hotu-Matua străbătură pustiul
fără de sfîrșit al oceanului
avînd drept mijloc de orientare
doar stelele.
Tahitienii au reconstituit migrația
de altă dată,
evenimentul prilejuind
o adevărată sărbătoare nautică.

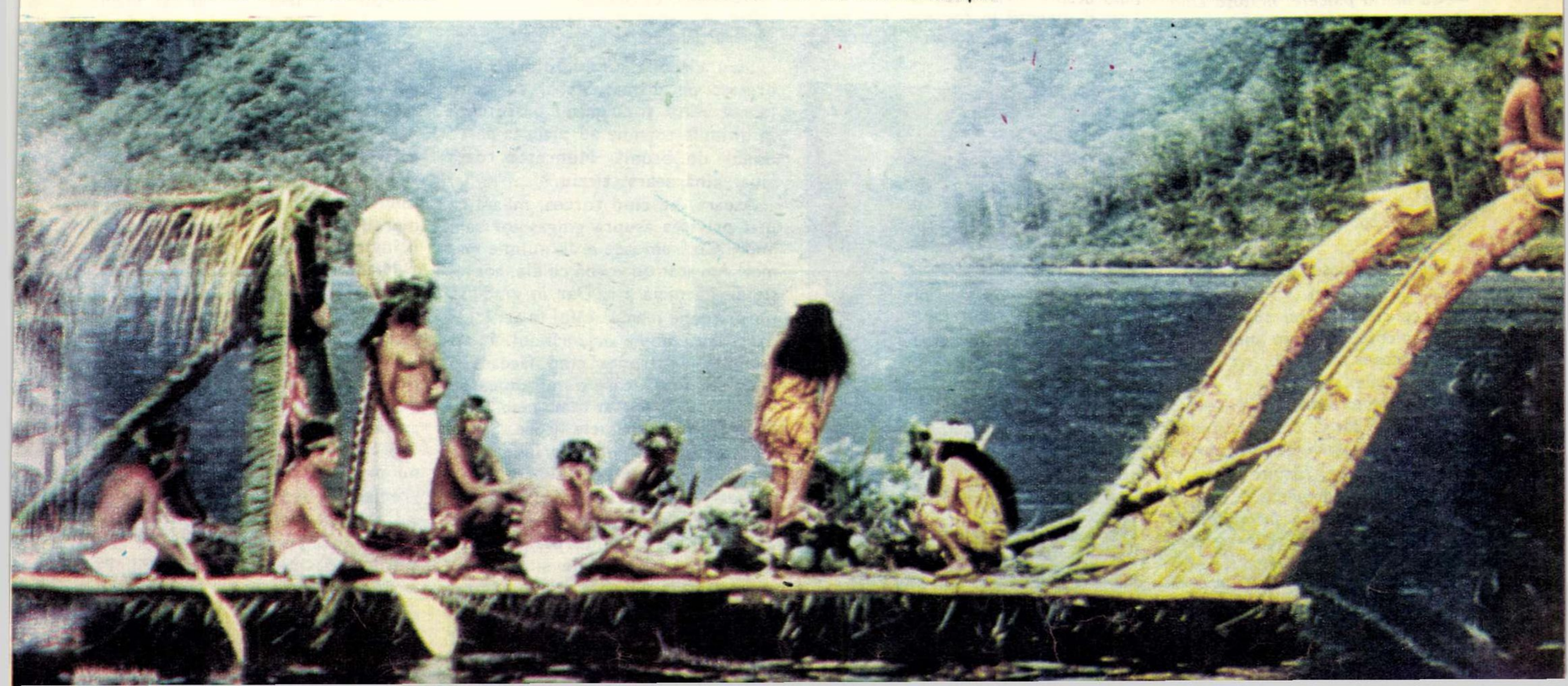

LUCRĂRI PREZENTATE LA CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI ARTĂ PLASTICĂ ORGANIZAT DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, SERIA 1968.

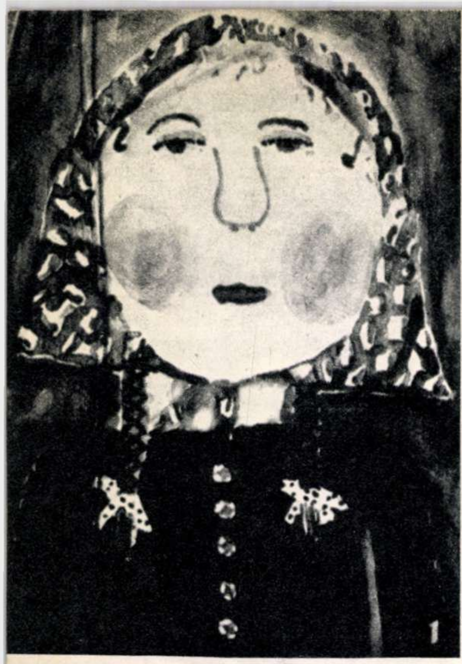
1

O ZI DE NEUITAT

OPREAN IOAN, cl. a VII-a,
Apoldul de jos

Mergeam singur, mă tot gîndeam, stam pe loc, porneam. Deodată aud strigînd:

— Ioane, Ionele, copile!

Nu știam cine strigă. Coboram către casă. Mă opresc și privesc în josul drumului. Într-o fereastră verde ca tulpina unei flori, zăresc o femeie. Cine credeți că era? Mătușa lui moș Precup. Moșul murise de acum douăzeci și vreo cinci de ani, rămăsese numai mătușa pe curte, căci altă rudă nu mai avea. Cum mă vede că vin mă strigă tare:

— Hai, odată, măi, Ioane!

— Da, ce doriți, mătușă Lină?

— Vrei tu, măi Ioane, să mergi pînă la Miercurea?

— Cu multă plăcere, mătușă Lină, îi răspund eu binevoitor.

— Vreau să-mi cumperi ceva de acolo.

— Ce, mătușă Lină?

— De ăla, măi Ioane...

— De care, mătușă?

— Lua-l-ar mama focului, măi Ioane...

— De ce, mătușă Lină?

— De nu pot să-i zic, bată-l să-l bată.

— Da' la ce folosește?

— La vopsitul lînei.

— Și ce culoare vrei să cumpăr?

— O culoare roșie ca macul.

— Am scos-o la iveală, cît pe ici să ne răsturnăm.

Era o femeie bătrînă, îmbrăcată cu niște poale largi, albe ca spuma laptelui; niște catrințe negre, brăzdate cu niște dungi făcute numai și numai din mătasă domnească. Așa ne spunea mătușa cînd o întrebam de care-i mătasa asta de sclipește așa de-ti ia vederea. Iar ea ne spunea, făcîndu-ne să rîdem.

— Măi, Ioane, dar eu nu te trimit pe jos.

— Cum îți dorește inima, mătușă Lină.

— Doamne ferește, măi Ioane! Vrei să se facă mătușa de rușine?

— Ce rușine, mătușă Lină?

— Du-te în cămară și vezi că acolo este căpețanul cu hamurile.

— Doar nu m-oi duce cu căpețanul, mătușă?

— Ascultă numai la mătușa. Îl iei și îl pui la iapă în cap. Iapa se găsește în grajdul acela de acolo.

— Da' mușcă iapa, mătușă Lina?

— O, dragul mătușii, o iapă așa de cuminte nici nu se mai pomenește în toată lumea.

Fac tot ce spune mătușa, iar cînd să intru în grajd, o iapă albă ca lumina și grasă a nechezat o dată. Eu, fricos cum eram, m-am tras înapoi. Mătușa, văzîndu-mă strigă:

— Intră, Ioane.

În gîndul meu îmi zic: cum să intru? Și mă tem ca o pasăre pe care am prins-o și se zbate în mînă ca să scape și care are pulsul de o mie de ori mai mare decît dacă este liberă. În sfîrșit, intru, iapa întoarce capul ca și cînd ar vrea să spună că este blîndă. Mă duc la capul ei și îi pun căpețanul în cap și o trag afară. Mătușa în răstimp a căutat un țol rău, de cînd trăia moș Precup, și stătea cu el în mînă în ușa grajdului.

— Ioane, ce zici, îi bună iapa?

— Bună, mătușă Lină.

Zis și făcut. Îmi pune piciorul, să mă sui călare, să plec. Mătușa îmi dă și bani, și traistă, și pornesc ca vîntul și ca gîndul. Cu capul încordat, mergeam în trap ușor. Pe drum veneau oameni de la tîrg, cu viței în căruț, cu vaca legată de dinapoia căruțului, mergeau încet, vorbind. În unele căruțe erau purcei guițînd de răsunau văile Miercurei. Le dădeam bună-ziua iar ei îmi răspundeau:

— O sută de ani să trăiești.
Copile, ce pe murgul călărești!

În scurt timp ajung la cooperativă. În cooperativă erau mulți oameni vorbind despre un accident ce s-a făcut astă-dimineață la trecerea din hotarul Apoldului și hotarul Miercurei. Cer «galusul» și pornesc din nou. Pe drum veneam singur, adică nu, cu iapa. Într-o jumătate de oră am ajuns în curtea mătușii. Intru cu iapa în grajd, îi iau căpețanul și mă duc în casă. Cînd să intru, ce să vedeți, oameni buni: mătușa era în ceasul morții. O singură vorbă a mai scos și a murit, săraca de ea. Într-un minut chem vreo cîțiva vecini în casa mătușii. Un om mai milos a strigat:

— Tu, Lină, tu!

Dar Lina a adormit cu totul.

Oamenii, adică vecinii, m-au sfătuit să mă duc la clopotar ca să tragă clopotele de cum însară. Așa am făcut. Seara numai ce am auzit clopotele. Oamenii din sat se mirau cum de a murit Lina și își făceau fiecare închipuiri groaznice. Ba, unii ziceau: «Nu știi cum vine moartea și nimeni nu știe zilele omului». Eu, cînd auzeam aceste vorbe, îmi era milă și pe fața palidă începea să-mi curgă un șiroi de lacrimi și nu pot să uit această întîmplare pînă nu voi intra în mormînt ca și mătușa Lina.

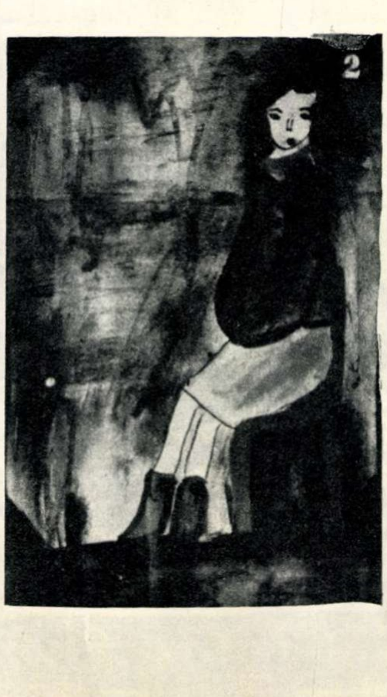
2

HALOUL

POENARU VASILE, Școala
generală Miloșești, Ialomița

Haloul e-o mască solară,
O mască ruginită și murdară
pe care nu o doresc
și n-o voi dori-o niciodată.

Prietene, aruncă-ți îngîmfarea
Cu fața-i neagră.
Vino să ceri un strop de lumină,
un strop de putere.

Fericirea caut-o dincolo de tine.
Aruncă-ți haloul și zîmbește
soarelui.

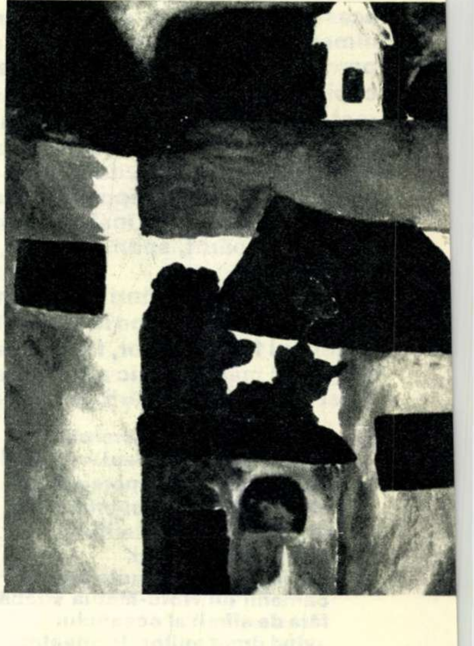

Mîinile mamei

HĂDĂRĂU EUSEBIU, cl. a
VII-a A, Școala generală
Maieru, Bistrița

Stau, cîteodată, minute în șir și o privesc pe mama. Slabă, cu ochii foarte blînzi și cu părul peste care în ultimile toamne au picurat parcă boabe de brumă. Muncește toată ziua, pînă seara, tîrziu.

Aseară, pe cînd torcea, mi-am oprit privirea asupra gingașelor sale mîini. Ce frumoase erau mîinile mamei! Am stat de vorbă cu ele, copleșit de hărnicia lor. Dar în gînd, să nu priceapă mama: «Voi m-ați legănat zile și nopți de-a rîndul. M-ați mîngîiat pe frunte cînd făceam o faptă frumoasă, care o mulțumea pe mama. Mi-ați purtat mîna cînd începusem a scrie primele litere. Și tot voi, neobosite, îmi cuprindeați obrajii cînd aveam vreo supărare. Vă simțeam mîngîierea dulce chiar și atunci cînd eram departe de mama, te miri unde, la scăldat ori în bancă. Erați parcă lîngă mine și în seara aceea cînd m-am rătăcit prin pădure».

Apoi iar le-am privit, și mama torcea mereu, fără să simtă focul ochilor mei. Ea nu știa că-i slăvesc, în gînd, mîinile. Deodată mi s-a părut că stînga a întrebat-o pe dreapta:

— Ești trudită?

— Mai pot, mai pot, răspunse surorii din caierul de lînă albă. Se înțelegeau parcă în șoaptă, prin telefonul firului de lînă care se lungea mereu pînă la fusul pe care dreapta îl învîrtea... sfîr, sfîr...

M-am ridicat, apoi m-am aplecat să sărut mîinile cele mai frumoase din lume. Dar mama, observînd clătinarea mea, mi-a zis:

— Ți-e somn, dragul mamei? A prins atunci fusul, iar cu dreapta mi-a mîngîiat fruntea. Du-te și te culcă!

Și nu i le-am sărutat atunci, ca să nu priceapă că i le-am privit atîta vreme. Dar astă noapte am avut visul cel mai frumos...

Cînd m-am trezit, am sărutat cele mai scumpe mîini din lume. Mîinile mamei!

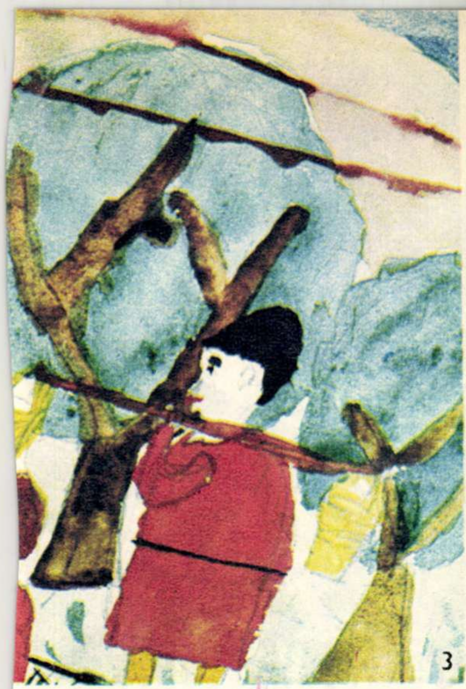

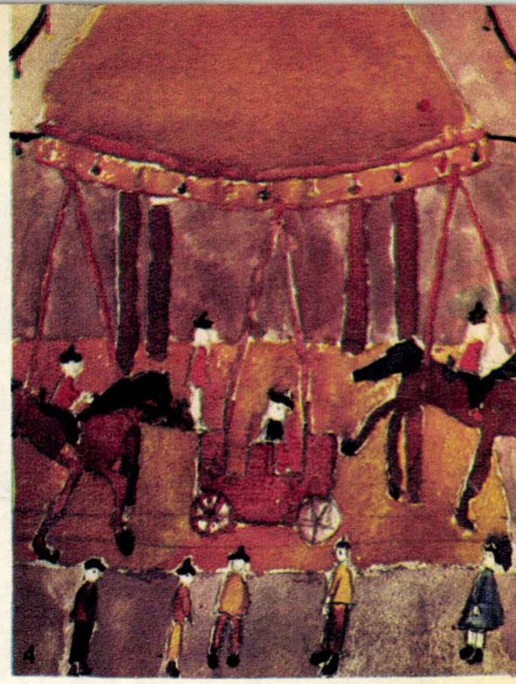

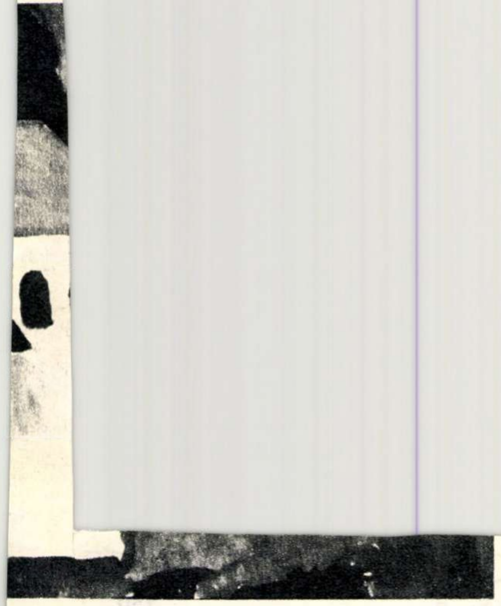

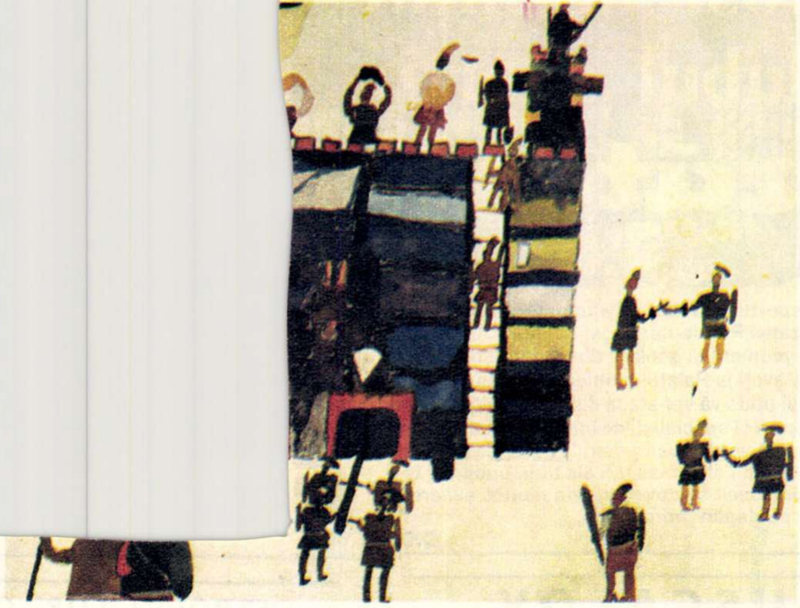

5 «**Satul meu**»
ANGHEL ELENA, cl. a VII-a,
Şc. generală nr. 42, Bucureşti

6 «**Dacii**»
COCAN VALENTIN,
Şc. generală nr. 12, Cluj

7 «**Pluta**»
SUCEVEANU MIHAI, cl. a V-a,
Şc. generală nr. 3, Dorohoi, Botoşani

8 «**Fata cu glastră**»
MILITARU IONEL, cl. a VI-a,
Stoicăneşti, Olt

1 «**Autoportret**»
STIEGER ELISE, cl. a V-a,
Şc. generală Cristian, Sibiu

2 «**Pe gînduri**»
SANDU TATIANA, cl. a VII-a,
Şc. generală nr. 44, Bucureşti

3 «**De dimineaţă**»
DINU GEORGEL, cl. a V-a,
Cuca, Galaţi

4 «**Carusel**»
TUDORICĂ VALENTIN, cl. a VI-a,
Şc. generală nr. 6, Constanţa

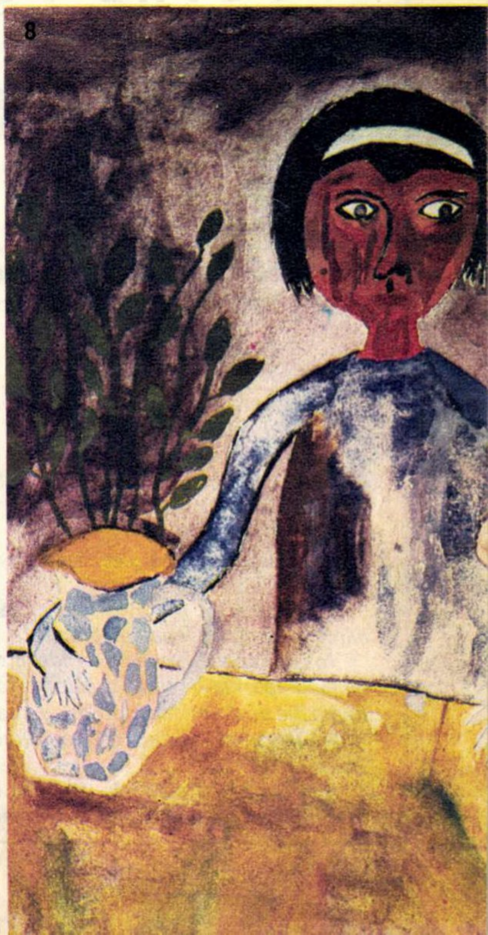

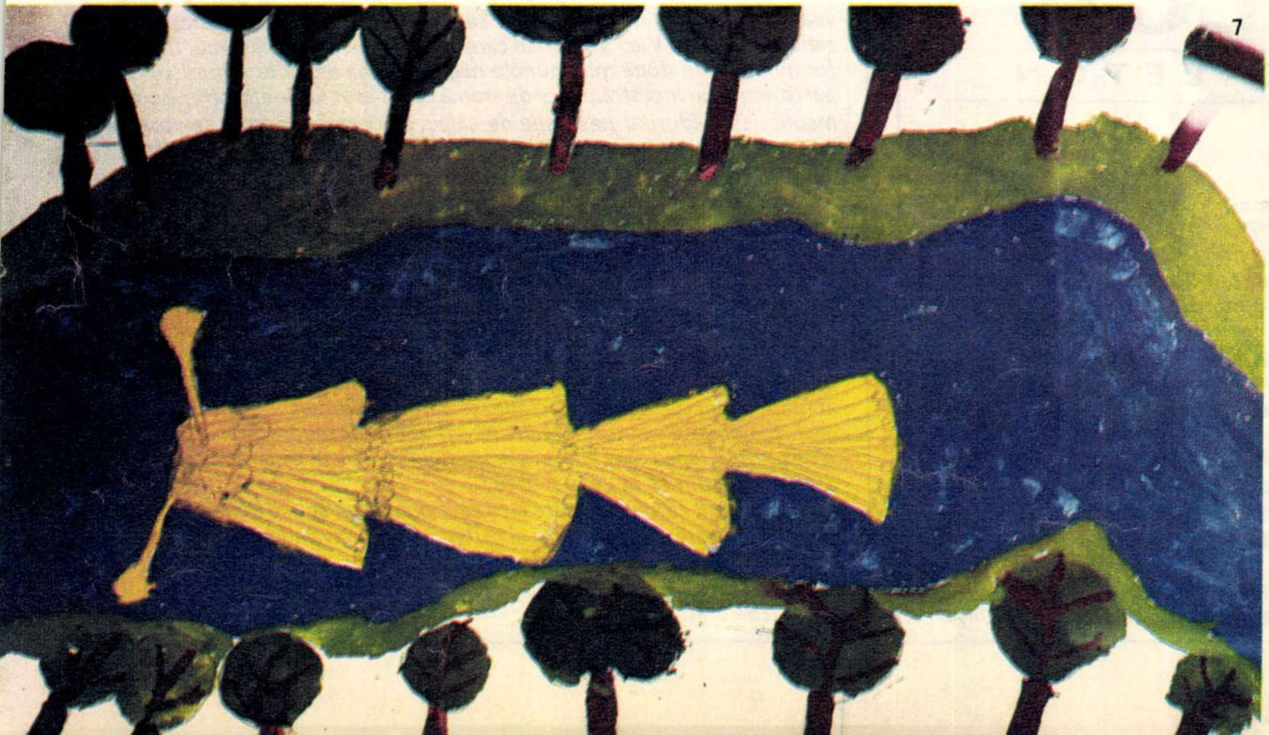

A fost înfiinţat Clubul sportiv Cutezătorii

Bucuraţi-vă, toţi cei care îndrăgiţi sportul şi visaţi să ajungeţi campioni: din iniţiativa Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor a fost înfiinţat clubul sportiv «Cutezătorii». De acum înainte, voi, pionierii şi şcolarii din Bucureşti, dornici să vă pregătiţi şi să vă afirmaţi în sport, aveţi la Palatul pionierilor, clubul vostru, unde veţi fi primiţi cu braţele deschise şi unde vă vor sta la dispoziţie numeroase săli şi terenuri de sport, profesori, antrenori şi specialişti de înaltă calificare. Deocamdată, bucuria aceasta v-a fost rezervată vouă, bucureştenilor. Dar peste puţin timp o vor trăi numeroşi pionieri şi şcolari din alte localităţi ale ţării, unde vor lua fiinţă cluburi asemănătoare. Nu vă rămîne decît să dovediţi, prin muncă şi perseverenţă, că speranţele puse în voi sînt pe deplin îndreptăţite.

C.D.

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Ba bine că nu, rîse cu poftă Panait. Ei sînt! Norocul lor că i-am scos din mlaştină. Dar cîinele unde e?

— Iată-l, răspunde Vlad, arătînd cu mîna spre cei doi sanitari care apăruseră în luminiş şi-acum înaintau prin vălătucii de fum spre elicopter, purtîndu-l pe Spic pe o targă improvizată. Trebuie operat de urgenţă. Îl duci pînă la oraş?

— Desigur. Pot să plec imediat, răspunse Panait. E un cîine inteligent şi-ar fi păcat să-l pierdem.

— Şi dacă tot îi cunoşti, ia şi băieţii, adăugă Vlad. Susţin că au o barcă în port. Or fi aşteptaţi acasă.

În clipa aceea, venind de undeva, din spatele colibei în flăcări, Simion îşi făcu apariţia în pas alergător şi, oprindu-se în faţa lui Vlad, raportă în poziţie de drepţi, cu o strălucire de şiretenie în ochi.

— Tovarăşe căpitan, cei doi infractori ne-au scăpat. Urmărirea continuă.

Cei doi băieţi săriră în carlinga elicopterului şi se ghemuiră lîngă Spic. Panait îşi potrivi casca de piele pe cap. Urcîndu-se în carlingă, îi făcu un semn prietenos cu mîna lui Vlad.

— Pe curînd, căpitane.

— Pe curînd, îi răspunse Vlad, retrăgîndu-se încet, încet de lîngă elicopter. Cu un vuiet asurzitor, care cutremură luminişul şi într-o explozie de praf şi de frunze, elicopterul se dezlipi de pămînt şi, înşurubîndu-se în văzduh, începu să prindă înălţime. Scatiul şi Babuşcă priveau prin geamul de plexiglas al carlingii . Pe măsură ce aparatul se ridica în văzduh, Vlad şi ostaşul care stătea lîngă el se micşorau, transformîndu-se în două mici puncte negre. Coliba ardea în luminişul ce părea acum un inel strălucitor de aramă căzut în valurile albastre, încremenite, ale pădurilor nesfîrşite de sălcii. Apoi totul se topi, se stinse într-o ceaţă liliachie. Acum zburau deasupra Dunării. Jos defilau, unul după altul, convoaiele de şlepuri pustii ancorate în mijlocul fluviului, vapoarele albe cu coşurile roşii, telescopice, remorchere, toate alunecînd, de-aici de sus, cu o încetineală de melc, cu boturile scăldate în spumă.

Alături de ei, Spic, privea cu ochi tulburi, înceţoşaţi de pe targa lui de nuiele.

Deodată, la orizont apăru silueta albă a portului, arzînd orbitor în flăcările amurgului. Elicopterul cobora. Scatiul şi Babuşcă vedeau umbra lui şerpuind pe acoperişurile caselor mărginaşe, în timp ce străzile zburau, se încrucişau, încurcîndu-se parcă în sîrmele stîlpilor de telegraf. Elicopterul cobora mereu. Acum zbura deasupra blocurilor, ce păreau că se reped spre el ca nişte săgeţi albe. Culcat pe targa de nuiele, Spic răsufla din ce în ce mai greu.

— Nu cred că se mai poate face ceva pentru el, spuse Panait privind în jos prin geamul de plexiglas al carlingii şi manevrînd maneta... Unde a fost rănit? În stomac?

Babuşcă se pregăti să răspundă, cînd simţi cum mîna Scatiului îl strînge de braţ.

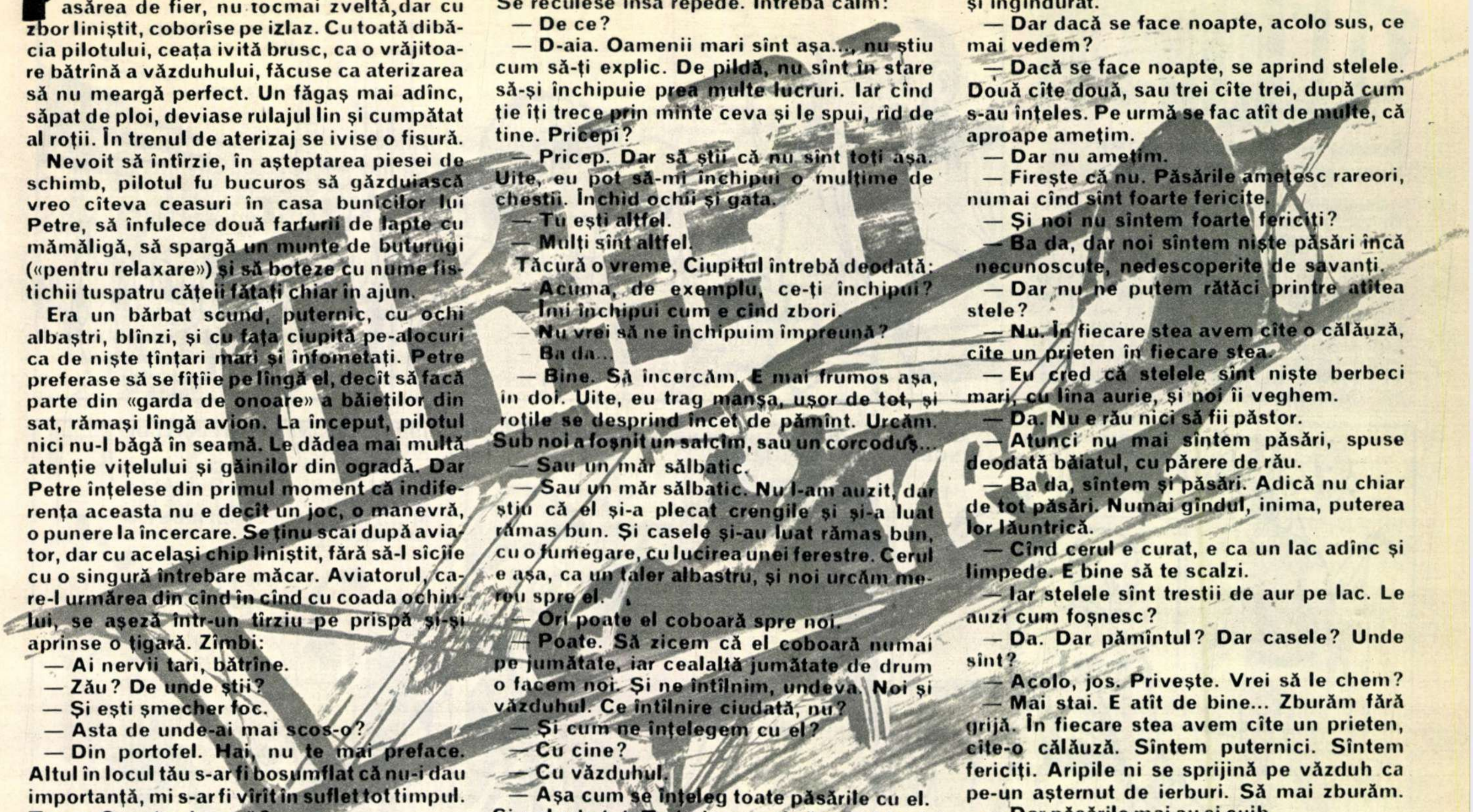

Pasărea de fier, nu tocmai zveltă, dar cu zbor liniștit, coborîse pe izlaz. Cu toată dibăcia pilotului, ceața ivită brusc, ca o vrăjitoare bătrînă a văzduhului, făcuse ca aterizarea să nu meargă perfect. Un făgaș mai adînc, săpat de ploi, deviase rulajul lin și cumpătat al roții. În trenul de aterizaj se ivise o fisură.

Nevoit să întîrzie, în așteptarea piesei de schimb, pilotul fu bucuros să găzduiască vreo cîteva ceasuri în casa bunicilor lui Petre, să înfulece două farfurii de lapte cu mămăligă, să spargă un munte de buturugi («pentru relaxare») și să boteze cu nume fistichii tuspatru cățeii fătați chiar în ajun.

Era un bărbat scund, puternic, cu ochi albaștri, blînzi, și cu fața ciupită pe-alocuri ca de niște țînțari mari și înfometați. Petre preferase să se fîțîie pe lîngă el, decît să facă parte din «garda de onoare» a băieților din sat, rămași lîngă avion. La început, pilotul nici nu-l băgă în seamă. Le dădea mai multă atenție vițelului și găinilor din ogradă. Dar Petre înțelese din primul moment că indiferența aceasta nu e decît un joc, o manevră, o punere la încercare. Se ținu scai după aviator, dar cu același chip liniștit, fără să-l sîcîie cu o singură întrebare măcar. Aviatorul, care-l urmărea din cînd în cînd cu coada ochiului, se așeză într-un tîrziu pe prispă și-și aprinse o țigară. Zîmbi:

— Ai nervii tari, bătrîne.

— Zău? De unde știi?

— Și ești șmecher foc.

— Asta de unde-ai mai scos-o?

— Din portofel. Hai, nu te mai preface. Altul în locul tău s-ar fi bosumflat că nu-i dau importanță, mi s-ar fi vîrît în suflet tot timpul. Tu nu. Cum te cheamă?

— Petre.

Ciupitul rupse un fir de iarbă și începu să-l mestece.

— Ce vrei să te faci cînd o să fii mare?

— Mai întîi că nici nu vreau să mă fac mare.

Descumpănit, pilotul scuipă firul de iarbă. Se reculese însă repede. Întrebă calm:

— De ce?

— D-aia. Oamenii mari sînt așa..., nu știu cum să-ți explic. De pildă, nu sînt în stare să-și închipuie prea multe lucruri. Iar cînd ție îți trece prin minte ceva și le spui, rîd de tine. Pricepi?

— Pricep. Dar să știi că nu sînt toți așa. Uite, eu pot să-mi închipui o mulțime de chestii. Închid ochii și gata.

— Tu ești altfel.

— Mulți sînt altfel.

Tăcură o vreme. Ciupitul întrebă deodată:

— Acuma, de exemplu, ce-ți închipui?

— Îmi închipui cum e cînd zbori.

— Nu vrei să ne închipuim împreună?

— Ba da...

— Bine. Să încercăm. E mai frumos așa, în doi. Uite, eu trag manșa, ușor de tot, și roțile se desprind încet de pămînt. Urcăm. Sub noi a foșnit un salcîm, sau un corcoduș...

— Sau un măr sălbatic.

— Sau un măr sălbatic. Nu l-am auzit, dar știu că el și-a plecat crengile și și-a luat rămas bun. Și casele și-au luat rămas bun, cu o fumegare, cu lucirea unei ferestre. Cerul e așa, ca un taler albastru, și noi urcăm mereu spre el.

— Ori poate el coboară spre noi.

— Poate. Să zicem că el coboară numai pe jumătate, iar cealaltă jumătate de drum o facem noi. Și ne întîlnim, undeva. Noi și văzduhul. Ce întîlnire ciudată, nu?

— Și cum ne înțelegem cu el?

— Cu cine?

— Cu văzduhul.

— Așa cum se înțeleg toate păsările cu el. Simplu de tot. Trebuie numai să știi să taci. Restul vine de la sine. Acum sîntem păsări. Trebuie să zburăm și să tăcem.

— Eu îmi aud inima: toc-toc, toc-toc...

— Și eu: buf-buf, buf-buf...

— Și văd jos o gîrlă ca un șarpe de argint.

— Și un deal cu crînguri, ca un arici bătrîn și îngîndurat.

— Dar dacă se face noapte, acolo sus, ce mai vedem?

— Dacă se face noapte, se aprind stelele. Două cîte două, sau trei cîte trei, după cum s-au înțeles. Pe urmă se fac atît de multe, că aproape amețim.

— Dar nu amețim.

— Firește că nu. Păsările amețesc rareori, numai cînd sînt foarte fericite.

— Și noi nu sîntem foarte fericiți?

— Ba da, dar noi sîntem niște păsări încă necunoscute, nedescoperite de savanți.

— Dar nu ne putem rătăci printre atîtea stele?

— Nu. În fiecare stea avem cîte o călăuză, cîte un prieten în fiecare stea.

— Eu cred că stelele sînt niște berbeci mari, cu lîna aurie, și noi îi veghem.

— Da. Nu e rău nici să fii păstor.

— Atunci nu mai sîntem păsări, spuse deodată băiatul, cu părere de rău.

— Ba da, sîntem și păsări. Adică nu chiar de tot păsări. Numai gîndul, inima, puterea lor lăuntrică.

— Cînd cerul e curat, e ca un lac adînc și limpede. E bine să te scalzi.

— Iar stelele sînt trestii de aur pe lac. Le auzi cum foșnesc?

— Da. Dar pămîntul? Dar casele? Unde sînt?

— Acolo, jos. Privește. Vrei să le chem?

— Mai stai. E atît de bine... Zburăm fără grijă. În fiecare stea avem cîte un prieten, cîte-o călăuză. Sîntem puternici. Sîntem fericiți. Aripile ni se sprijină pe văzduh ca pe-un așternut de ierburi. Să mai zburăm.

— Dar păsările mai au și cuib.

— Da...

— Noapte bună, stelelor.

— Noapte bună, caselor.

VASILE MĂNUCEANU

• OSTROVUL LUPILOR • 151

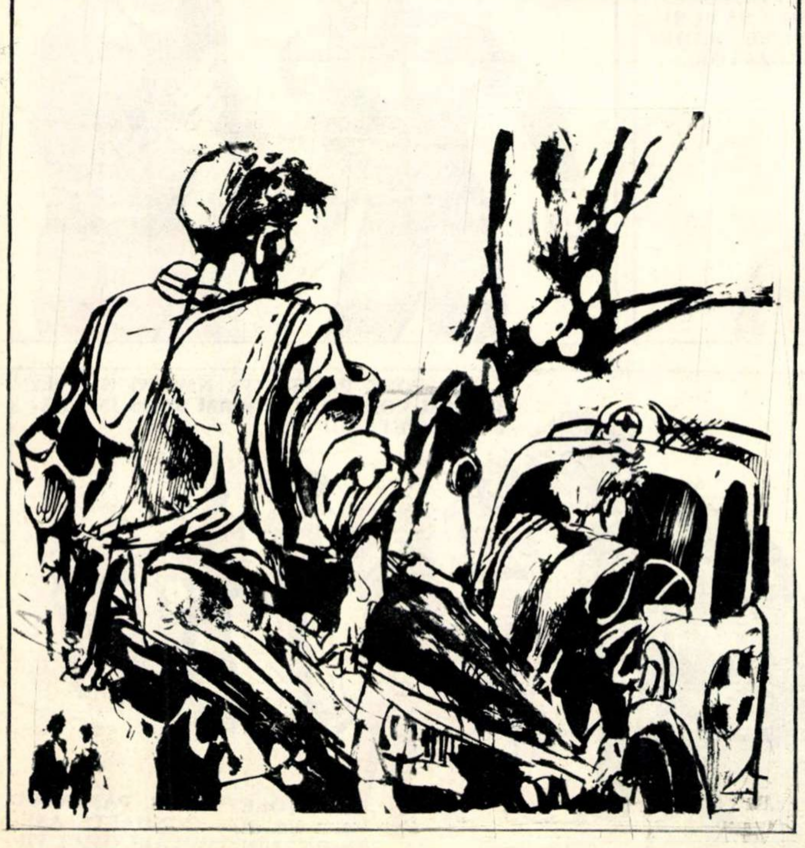

• OSTROVUL LUPILOR • 152

— Păi, de unde să știm noi, nene Panait, unde e rănit cîinele? spuse repede. Noi am stat închiși în bordeiul săpat în pămînt...

— Așa e, uitasem, băieți, continuă liniștit Panait, cu privirea ațintită în jos. De altfel, uitați-vă, au trimis o dubă sanitară să-l ia.

Băieții priviră și ei prin geamul carlingii. De dedesubt, pe cîmpul aeroportului, care răsărise parcă din pămînt, o dubă cu un stegulet de cruce roșie venea spre ei în plină viteză. Apoi duba se opri brusc și un ofițer și un doctor în halat alb, urmați de doi sanitari, coborîră grăbiți. Elicopterul venea acum drept spre ei. Într-un vîrtej de aer care făcu să fluture puternic halatele albe ale sanitarilor, aparatul atinse pămîntul. Motoarele se opriră.

Panait deschise ușa carlingii și sări jos. Ofițerul, urmat de doctor, se apropie grăbit de el.

— Ce face Spic, trăiește? întrebă ofițerul, salutîndu-l pe Panait cu mîna la chipiu. Am venit să-l luăm.

— E jos, în carlingă, răspunse Panait, arătînd cu mîna înmănușată în directia lui Babușcă și a Scatiului care, lipiți cu nasurile de geamul carlingii, urmăreau scena. Se pare că este rănit mortal.

La un semn al ofițerului, doctorul și cei doi sanitari se urcară în carlingă. Doctorul aruncă o privire îngrijorată asupra cîinelui lup, care părea să nu mai dea nici un semn de viață, și se adresă celor doi sanitari.

— Să-l ducem la dubă, repede!

În clipa cînd cei doi sanitari apucară targa, Spic privi lung spre Scatiu și spre Babușcă.

Dar, în clipa aceea, cei doi băieți îl văzură pe Panait în ușa carlingii, uitîndu-se la ei cu atenție, mușcîndu-și buzele. Băieții nu schițară nici o mișcare. Și în timp ce sanitarii îl coborau din carlingă, Spic, cu capul răsucit, îi fixa pe cei doi băieți cu o privire tristă și nedumerită.

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

Rezumatul capitolelor precedente: SAVANȚII DE PE TERRA II, SUPUNÎND PĂMÎNTENII UNOR EXPERIENȚE CU REZULTATE CIUDATE LA PRIMA VEDERE, S-AU LĂMURIT ÎN CELE DIN URMĂ DESPRE CE ESTE VORBA. DUPĂ OPERAȚIE, PROFESORUL RUNTH A MĂRTURISIT CĂ SCHIMBASE ÎNTRE ELE CREIERELE CELOR DOI, CA SĂ-ȘI DEA SEAMA «UNDE ESTE RĂUL». RAMIRO, AVÎND CREIERUL BANDITULUI, SE COMPORTASE DUPĂ CUM AM VĂZUT.

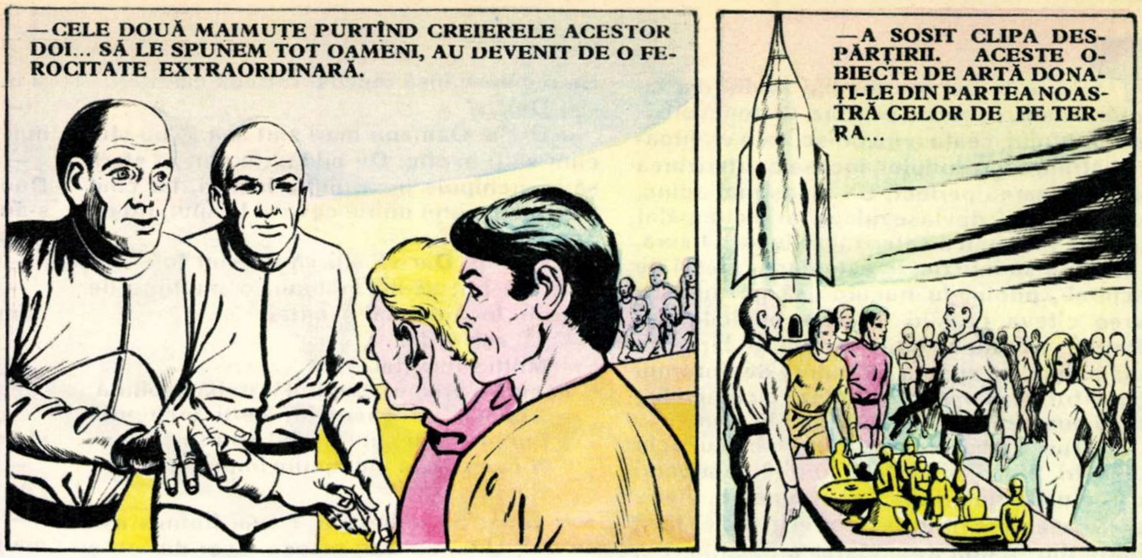
—CELE DOUĂ MAIMUȚE PURTÎND CREIERELE ACESTOR DOI... SĂ LE SPUNEM TOT OAMENI, AU DEVENIT DE O FEROCITATE EXTRAORDINARĂ.
—A SOSIT CLIPA DESPĂRȚIRII. ACESTE OBIECTE DE ARTĂ DONAȚI-LE DIN PARTEA NOASTRĂ CELOR DE PE TERRA...

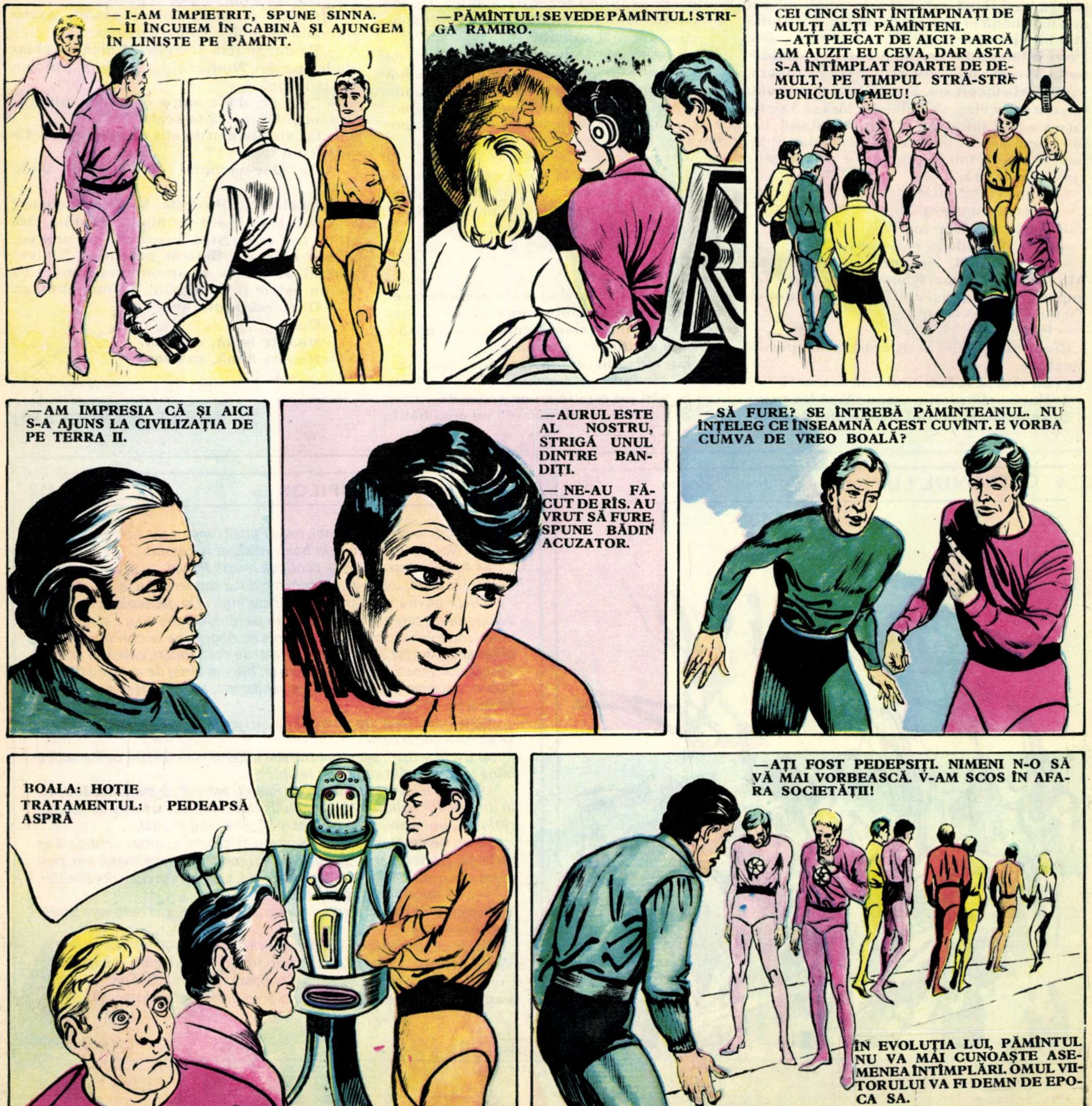
—I-AM ÎMPIETRIT, SPUNE SINNA.
—ÎI ÎNCUIEM ÎN CABINĂ ȘI AJUNGEM ÎN LINIȘTE PE PĂMÎNT.
—PĂMÎNTUL! SE VEDE PĂMÎNTUL! STRIGĂ RAMIRO.
CEI CINCI SÎNT ÎNTÎMPINAȚI DE MULȚI ALȚI PĂMÎNTENI.
—AȚI PLECAT DE AICI? PARCĂ AM AUZIT EU CEVA, DAR ASTA S-A ÎNTÎMPLAT FOARTE DE DEMULT, PE TIMPUL STRĂ-STRĂBUNICULUI MEU!
—AM IMPRESIA CĂ ȘI AICI S-A AJUNS LA CIVILIZAȚIA DE PE TERRA II.
—AURUL ESTE AL NOSTRU, STRIGĂ UNUL DINTRE BANDIȚI.
—NE-AU FĂCUT DE RÎS. AU VRUT SĂ FURE, SPUNE BĂDIN ACUZATOR.
—SĂ FURE? SE ÎNTREBĂ PĂMÎNTEANUL. NU ÎNȚELEG CE ÎNSEAMNĂ ACEST CUVÎNT. E VORBA CUMVA DE VREO BOALĂ?
BOALA: HOȚIE
TRATAMENTUL: PEDEAPSĂ ASPRĂ
—AȚI FOST PEDEPSIȚI. NIMENI N-O SĂ VĂ MAI VORBEASCĂ. V-AM SCOS ÎN AFARA SOCIETĂȚII!
ÎN EVOLUȚIA LUI, PĂMÎNTUL NU VA MAI CUNOAȘTE ASEMENEA ÎNTÎMPLĂRI. OMUL VIITORULUI VA FI DEMN DE EPOCA SA.

SFÎRȘIT